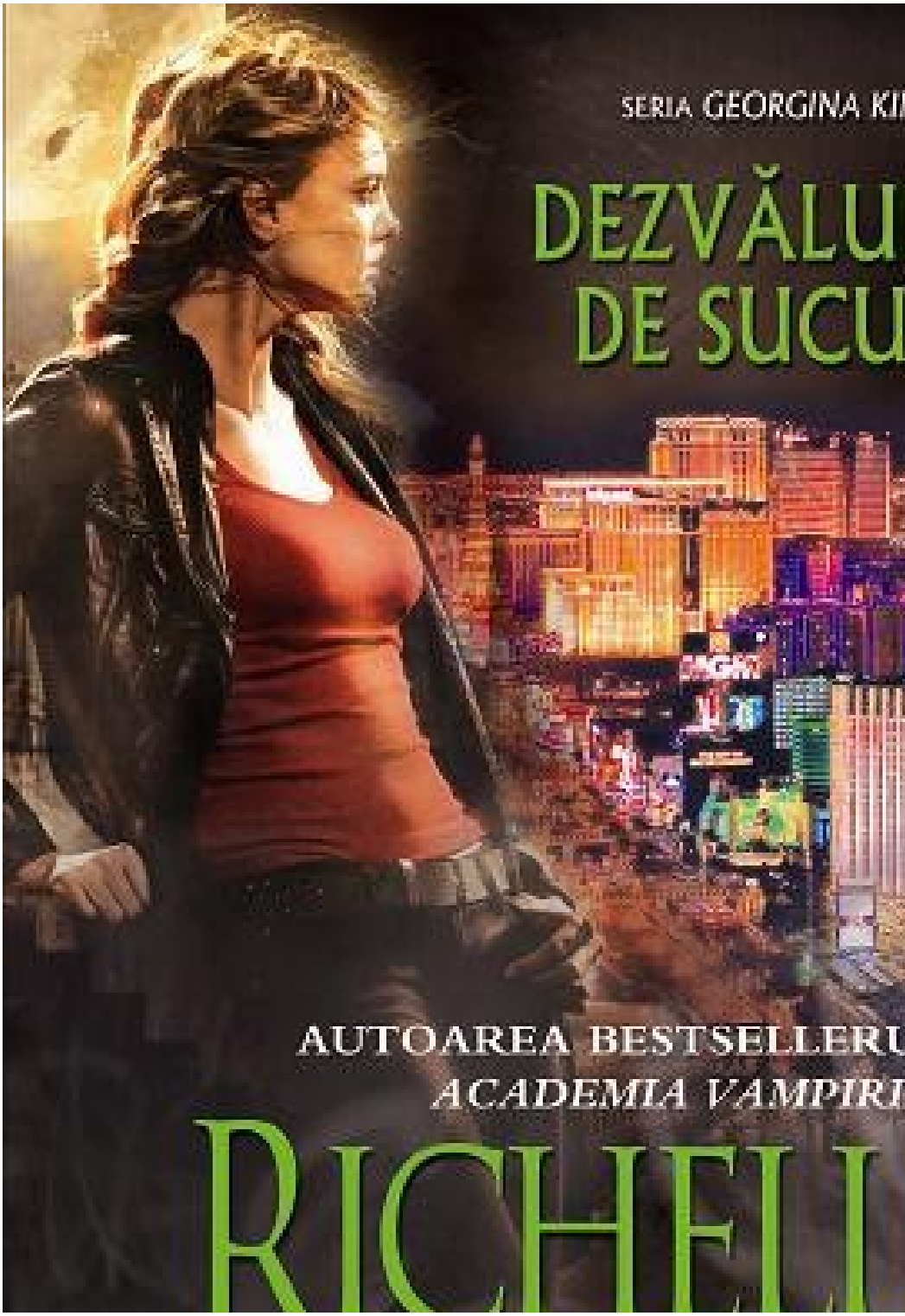
SERIA GEORGINA KI
DEZVĂLU
DE SUCU
AUTOAREA BESTSELLERU
ACADEMIA VAMPIRI
RICHELL

Capitolul 1

Nu era prima oară când purtam o rochie din folie. Însă era prima oară într-un loc plin de familii cu copii.

— Vixen!

Glasul lui Moş Crăciun a răsunat pe deasupra mulţimii adunate la mall şi am plecat din locul în care strânsesem un grup de copilaşi îmbrăcaţi cu haine de la Burberry. Desigur, de fapt nu mă striga Moş Crăciun. Bărbatul care stătea în foişorul împodobit cu vâsc şi năpădit de lumină se numea Walter şi nu mai ştiu cum, dar ceruse ca noi toţi cei care lucram ca „elfi” să i ne adresăm tot timpul cu apelativul de „Moşule”. Pe de altă parte, ne botezase pe toţi fie cu numele renilor, fie ale celor şapte pitici. Îşi lua munca foarte în serios şi spunea că sus-amintitele nume îl ajutau să-şi intre în rol. Dacă ne îndoiam de asta, ne încânta cu poveşti despre vasta lui carieră de actor ce l-a Interpretat pe Shakespeare şi care pretindea că se terminase din cauza vârstei. Noi, elfii, aveam alte păreri în legătură cu ceea ce putea să-i fi pus de timpuriu capăt carierei.

— Moşul simte nevoia de încă un păhărel, mi-a spus, recurgând la şopăcăitul de scenă imediat ce am ajuns lângă el. Morocănosul nu vrea să-mi mai aducă unul.

A aplecat capul spre o altă femeie îmbrăcată cu o rochie din folie verde. Respectiva ţinea pe loc un băieţel agitat în timp ce Moşul şi cu mine ne purtam conversaţia. I-am întâlnit privirea chinuită şi apoi mi-am coborât ochii la ceas.

— Păi, Moşule, am spus, e din cauză că a trecut numai o oră de la ultimul. Ştii care e înţelegerea: un strop în cafea la trei ore.

— Am făcut înţelegerea acum o săptămână! a şuierat. Înainte să ne invadeze lumea. Habar n-ai prin ce trece Moşul.

Nu ştiam dacă şi asta ţinea de metoda lui actoricească sau era doar un capriciu, dar mai avea o hibă, vorbea despre el însuşi la persoana a treia.

— O fetiţă a cerut note suficient de bune încât să poată intra la Yale. Cred că avea nouă ani, spuse el.

Mi-am îngăduit o clipă de compătimire. Mall-ul în care făceam şi noi un ban grămadă de sărbători se afla într-una din suburbiile cele mai înstărite ale oraşului Seattle, iar uneori ceea ce i se cerea depăşea sfera mingilor de fotbal şi a poneilor. De asemenea, tendinţa era ca puştii să fie mai bine îmbrăcaţi decât

mine (asta când nu eram în costumaţie de elf), ceea ce nu era puţin lucru.

— Îmi pare rău, am spus.

Chiar dacă asta era tradiţia, uneori aveam senzaţia că şi aşa era o chestie înfiorătoare să pui copilaşi în poala unui individ în vârstă. Nu era cazul să mai intre şi alcoolul în ecuaţie.

— Înţelegerea rămâne valabilă, am adăugat.

— Să ştii că Moşul nu mai rezistă prea mult!

— Moşul mai are patru ore până iese din tură, am subliniat.

— Ce n-aş da să mai fie Cornet aici, s-a bosumflat el. Ea era mână largă.

— Da. Sunt sigură că în momentul ăsta trage singură la măsea, dat fiind că nu mai are de muncă.

Cornet, un fost elf, fusese generoasă cu păhărelele Moşului, şi îşi făcuse şi ea porţie. Însă, întrucât era pe jumătate cât el, nu rezista aşa de bine la băutură şi-şi pierduse locul de muncă atunci când conducerea mall-ului o prinsese dezbrăcându-se în Sharper Image. Am dat scurt din cap către Morocănos.

— Dă-i drumul.

Băieţelul a pornit iute şi s-a căţărat în poala Moşului. Spre cinstea lui, Moşul a intrat imediat în pielea personajului şi nu m-a mai bătut pe mine la cap (şi nici pe băiat) în legătură cu băutura.

— Ho, ho, ho! Ce ţi-ai dori cu ocazia acestei sărbători de iarnă nealiniate religios?

Şi-a tras chiar şi un uşor accent britanic, lucru deloc necesar pentru rol, dar categoric îi dădea mai multă autoritate.

Băiatul l-a privit solemn pe Moş.

— Vreau ca tata să se mute din nou acasă.

— Acela este tatăl tău? a întrebat Moşul, privind către un cuplu care stătea lângă Morocănos.

Femeia era drăguţă, blondă şi avea aspectul unei dudui de vreo treizeci de ani care descoperise binefacerile Botoxului, căci paza bună trece primejdia rea. M-ar fi mirat ca tipul de care era lipită ca marca de scrisoare să fi ieşit deja de pe băncile facultăţii, judecând după aspect.

— Nu, a spus băiatul. Aia e mama cu prietenul ei, Roger.

Moşul a amuţit pentru câteva clipe.

— Îţi mai doreşti şi altceva?

I-am lăsat în treaba lor şi m-am întors la postul meu aproape

de capătul din faţă al cozii. Seara trecea uşor-uşor şi apăreau din ce în ce mai multe familii. Spre deosebire de tura Moşului, a mea se termina în mai puţin de o oră. Puteam prinde un pic de răgaz pentru cumpărături, evitând în acelaşi timp perioada cea mai neplăcută când toată lumea ieşea de la muncă. Fiind angajată a mall-ului, aveam o reducere considerabilă, ceea ce făcea mai suportabili Moşii beţi şi rochiile de folie. Unul din lucrurile cele mai plăcute ale celui mai fericit moment al anului era că toate magazinele ofereau seturi cadou cu cosmetice şi parfumuri, seturi care simţeau o nevoie disperată de a-şi face culcuş în baia mea.

— Georgina?

Visul populat cu drajeuri şi Christian Dior mi-a fost spulberat de un glas cunoscut. M-am întors şi am simţit cum îmi piere curajul când am întâlnit privirea unei femei drăguţe între două vârste, cu părul tuns scurt.

— Janice, salut. Ce faci?

Fosta mea colegă de serviciu mi-a dat la schimb pe zâmbetul meu crispat unul de uimire.

— Bine. Nu… mă aşteptam să te văd aici.

Nici eu nu mă aşteptasem să fiu văzută aici. Era unul dintre motivele pentru care optasem să muncesc în afara oraşului, special ca să-i evit pe cei de la fostul meu loc de muncă.

— Asemenea. Tu nu locuiai în Northgate?

Am încercat să nu pară o acuzaţie.

A dat din cap şi şi-a odihnit mâna pe umărul unei fetiţe brunete.

— Ba da, dar sora mea locuieşte aici şi ne-am gândit să îi facem o vizită după ce vorbeşte Alicia cu Moşul.

— Mda, am spus cu un sentiment de umilinţă.

Super. Janice avea să se ducă înapoi la Emerald City Librărie Cafenea şi să le spună tuturor că mă văzuse îmbrăcată în elf. Nu că asta ar fi putut înrăutăţi mai tare lucrurile, am presupus. Toată lumea de acolo mă considera deja Desfrânata din Babilon. De-aia îmi dădusem demisia acum câteva săptămâni. Ce era o rochie de elf pe lângă asta?

— E bun de ceva Moşul ăsta? a întrebat Alicia nerăbdătoare. Cel de anul trecut nu mi-a dat ce voiam.

Peste zumzetul mulţimii, l-am auzit cu greu pe Moş spunând:

— Ei, Jessica, Moşul nu poate să facă prea multe în legătură

cu rata dobânzilor.

M-am întors iar spre Alicia.

— Depinde ce-ţi doreşti, am spus.

— Cum de-ai ajuns aici? m-a întrebat Janice, cu o uşoară încruntătură.

De fapt, chiar părea îngrijorată, ceea ce am presupus că era mai bine decât s-o văd exultând. Aveam sentimentul că erau câteva persoane de la librărie care s-ar fi delectat la gândul că sufăr, nu că postul ăsta ar fi fost prea rău.

— Este temporar, evident, i-am explicat. Aşa am ceva de făcut în timp ce merg la interviuri pentru alte posturi, şi în plus primesc reducere la mall-ul ăsta. De fapt, este doar o altă formă de relaţii cu publicul.

Mă străduiam din răsputeri să nu par defensivă sau disperată, dar cu fiecare cuvânt, mi-era din ce în ce mai dor de fostul meu loc de muncă.

— Bravo, a spus, părând ceva mai liniştită. Sunt convinsă că o să-ţi găseşti ceva în curând. Se pare că înaintează coada.

— Stai puţin, Janice. Am prins-o de braţ înainte să apuce să plece. Ce face… ce face Doug?

Lăsasem multe lucruri în urma mea la Emerald City: un post de conducere, o atmosferă caldă, cărţi cu nemiluita şi cafea… Dar indiferent cât de mult le duceam dorul acestor lucruri, nu îmi lipseau aşa de tare cât o persoană anume: prietenul meu, Doug Sato. El, mai mult decât orice altceva, fusese motivul pentru care plecasem. Nu suportam să mai fiu colega lui. Fusese îngrozitor să văd un om la care ţineam aşa de mult privindu-mă cu atâta dispreţ şi dezamăgire. Trebuise să scap de asta şi simţeam că făcusem alegerea corectă, dar încă îmi era greu să suport sentimentul că pierdusem pe cineva care făcuse parte din viaţa mea în ultimii cinci ani.

Janice a zâmbit din nou. Ăsta era efectul pe care îl avea Doug asupra oamenilor.

— Ei, ştii doar. Doug e Doug. E acelaşi nebun dintotdeauna. Îi merge bine cu trupa. Şi cred că se poate să preia postul tău. Adică fostul tău post. Se organizează interviuri pentru el.

Zâmbetul i-a pălit, de parcă ar fi realizat brusc că lucrul ăsta m-ar putea deranja. Dar nu mă deranja. Prea tare.

— Minunat, am spus. Mă bucur pentru el.

A dat din cap şi şi-a luat la revedere, după care a avansat

rapid la rând. În spatele ei, o familie cu patru membri a încetat o clipă să mai scrie mesaje pe telefoanele mobile identice ca să mă fulgere cu privirea pentru că blocasem înaintarea. O clipă mai târziu, cei patru s-au gheboşat din nou, dându-le fără îndoială prietenilor lor de pe Twitter fiecare detaliu stupid despre aventura lor sărbătorească de la mall.

Am afişat un zâmbet vesel, deşi nu reflecta ce simţeam, şi am continuat să ajut la formarea cozii până când a apărut Hapciu, înlocuitorul meu. L-am pus la curent cu programul de băut al Moşului, apoi am părăsit epicentrul festiv şi m-am dus spre birourile din spate ale mall-ului. Imediat ce am intrat într-o toaletă, am scăpat de rochia din folie prin schimbarea aspectului, în favoarea unei costumaţii de mai mult bun gust, formată din pulover şi blugi. Ba chiar am făcut albastru puloverul, ca să nu existe prilej de confuzii. Mi se terminase programul în slujba sărbătorilor.

Desigur, pe când traversam din nou mall-ul, nu puteam să nu remarc că, în schimb, programul de la principala mea muncă, cea de sucub aflat în ilustra slujbă a iadului, nu mi se termina niciodată. Secolele de pângărire şi ispitire a sufletelor îmi formaseră un al şaselea simţ, acela de a-i detecta pe cei mai vulnerabili la farmecele mele. Deşi sărbătorile erau aparent o perioadă a veseliei, în acelaşi timp aveau tendinţa de a scoate tot ce era mai rău din oameni. Peste tot zăream disperare, a celor care sperau să găsească darurile perfecte pentru a-i cuceri pe cei dragi, a celor nemulţumiţi că nu puteau să le ofere toate cele trebuincioase celor dragi, a celor care fuseseră târâţi la cumpărături pentru a crea experienţa sărbătorească „perfectă”, lucru care nu-i interesa câtuşi de puţin… Totuşi, durerea şi frustrarea amestecate cu bucurie erau peste tot, dacă ştiai unde să te uiţi. Tocmai astea erau sufletele numai bune de cules. Aş fi putut alege câţi tipi voiam astă-seară, îndeplinindu-mi cota pe săptămâna asta.

Însă scurta întrevedere cu Janice îmi lăsase un sentiment ciudat şi nu îmi găseam energia necesară pentru a începe o discuţie cu un afacerist neîmplinit din suburbii. În loc de asta, m-am consolat cumpărându-mi în mod compulsiv lucruri, şi am găsit chiar şi necesarele cadouri pentru alţii, dovedind că nu eram o mare egoistă. Când să plec, eram deja încrezătoare că traficul se domolise şi că aveam să ajung cu uşurinţă înapoi în

oraş. În timp ce treceam pe lângă centrul mall-ului, l-am auzit pe Moş hohotind vârtos în timp ce flutura energic din braţe, spre groaza copilaşului din poala lui. Bănuiala mea era că cineva cedase şi încălcase regula cu băutul.

În drum spre casă, am remarcat că aveam trei mesaje vocale, toate de la prietenul meu Peter. Înainte să apuc să le ascult, mi-a sunat telefonul.

— Alo?

— Unde eşti?

Vocea disperată a lui Peter mi-a invadat micul spaţiu din interiorul Passat-ului.

— În maşină. Tu unde eşti?

— La mine în apartament, unde în altă parte? A venit toată lumea!

— Toată lumea? Ce spui acolo?

— Ai uitat? La naiba, Georgina. Erai mult mai punctuală când erai singură şi nefericită.

Am ignorat împunsătura şi mi-am verificat rapid calendarul mental. Peter era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. De asemenea, era vampir, nevrotic, cu tendinţe obsesiv-compulsive, mare amator de dineuri şi petreceri. De regulă, reuşea să organizeze ceva cel puţin o dată pe săptămână, niciodată din acelaşi motiv, aşa că era simplu să pierzi socoteala.

— E seara în care pregăteşti fondue, am spus, mândră de mine că îmi adusesem aminte.

— Da! Şi se răceşte brânza. Să ştii că nu sunt sobiţă ambulantă.

— De ce nu v-aţi apucat să mâncaţi?

— Pentru că suntem bine-crescuţi.

— Asta e discutabil.

Meditam dacă să mă duc sau nu. Pe de o parte, tot ce voiam era să ajung acasă şi să mă culcuşesc lângă Seth, dar aveam sentimentul că munceşte. Probabil că nu puteam spera prea curând la culcuşit, pe câtă vreme pe Peter îl puteam împăciuii chiar acum.

— Bine, am spus, începeţi fără mine şi ajung şi eu curând. Acum cobor de pe pod.

Am trecut plină de dor de ieşirea spre locuinţa lui Seth şi, în loc de asta, mi-am îndreptat privirea către cea care avea să mă

ducă spre a lui Peter.

— Ti-ai adus aminte să iei vin? a întrebat.

— Peter, până acum un minut nici măcar nu mai ţineam minte că trebuie să vin la tine. Chiar ai nevoie de vin?

Văzusem eu dulapul cu vinuri al lui Peter. În oricare zi, avea o duzină de vinuri albe şi roşii, atât din producţia naţională, cât şi internaţională.

— Nu vreau să rămân fără marfa de calitate, a spus.

— Mă îndoiesc sincer că o să se întâmple chestia asta... Stai un pic. Carter e acolo?

— Da.

— Bine. O să iau nişte vin.

Zece minute mai târziu, eram în faţa uşii lui. Colegul de apartament şi ucenicul lui, Cody, a deschis şi mi-a oferit un zâmbet amplu, plin de colţi. M-au învăluit lumina, muzica şi mireasma de fondue, şi un amestec de plante aromatice. Pe lângă locuinţa lor, chioşcul Moşului era o joacă de copii – fiecare centimetru pătrat era plin de ornamente. Şi nu doar de soiul celor de Crăciun.

— De când aveţi voi menoră[1]? l-am întrebat pe Cody. Niciunul dintre voi nu este evreu.

— Da, dar nici creştin, a subliniat în timp ce mă conducea spre sufragerie. Peter a vrut o abordare multiculturală anul ăsta. Dormitorul oaspeţilor este plin de ornamente Kwanza[2], dacă ştii pe cineva cu adevărat dornic de o experienţă de o noapte de un mare prost gust.

— Ba nu e de prost gust! Peter s-a ridicat de la masa la care prietenii noştri nemuritori stăteau în jurul a două recipiente cu brânză topită. Nu pot să cred că eşti aşa de insensibil la opţiunile religioase ale altora. Iisuse Hristoase! Ce-ai acolo, vin la cutie?

— Ai spus că vrei vin, i-am împrospătat memoria.

— Voiam vin bun. Te rog, spune-mi că nu e roze.

— Normal că e roze. Şi nu mi-ai spus să aduc vin bun. Ai spus că ţi-e teamă să nu-ţi bea Carter tot vinul bun. Aşa că i l-am adus pe ăsta. Şi astfel vinul tău e la adăpost.

Când i-am pomenit numele, singura creatură celestă din

---

1 Sfeşnic cu mai multe braţe folosit în ritualurile religioase iudaice

2 Sărbătoare a afro-americanilor care se desfăşoară între 26 decembrie şi 1 ianuarie şi este închinată familiei şi comunităţii

încăpere şi-a ridicat privirea.

— Ce drăguţ, a spus în timp ce lua cutia de la mine. Micul ajutor al Moşului îşi face datoria. A desfăcut capacul cutiei şi l-a privit nerăbdător pe Peter. Ai şi tu un pai?

M-am aşezat pe un scaun liber lângă şeful meu, Jerome, care înmuia fericit o bucată de pâine în brânză cheddar topită. Era arhidemonul întregii zone Seattle şi alesese să străbată lumea cu aspectul lui John Cusack de prin anii ’90, motiv pentru care uneori era uşor să-i uiţi adevărata natură. Din fericire, personalitatea diavolească îi era dezvăluită din clipa în care deschidea gura.

— Eşti aici de mai puţin de un minut, Georgie, şi deja ai redus la jumătate eleganţa acestei petreceri.

— Vă îndopaţi cu fondue într-o seară de marţi, am replicat. Spre asta vă îndreptaţi şi fără mine.

Peter îşi reluase locul şi încerca să pară calm.

— O petrecere cu fondue poate fi foarte elegantă. Totul ţine de prezentare. Hei, de unde ai chestia asta?

Carter îşi pusese cutia cu vin în poală, cu capacul în sus, şi acum bea din ea cu un pai uriaş de care bănuiam că făcuse rost cu adevărat de nicăieri.

— Cel puţin nu face asta cu o sticlă de Pinot Noir, i-am spus lui Peter veselă.

M-am servit cu o furculiţă pentru fondue şi am înfipt-o într-o bucată de măr. De partea cealaltă a lui Jerome, Hugh dădea neobosit pe tastele telefonului, ceea ce mi-a amintit de familia de la mall.

— Ce faci, îi împărtăşeşti lumii experienţa ta la petrecerea asta mârlănească? l-am tachinat.

Hugh era drăcuşor, un fel de asistent administrativ infernal, aşa că nu m-ar fi mirat ca de fapt să cumpere sau să vândă sufete prin telefon.

— Normal, a spus Hugh fără să-şi ridice privirea. Îmi actualizez pagina de Facebook. Ai idee de ce nu-mi acceptă Roman cererea de prietenie?

— Habar n-am, am spus. Nu prea am mai vorbit cu el de mult.

— Când am vorbit cu el mai devreme, spunea că are de lucru în seara asta, a explicat Peter. Dar că noi să-i dăm înainte şi să tragem în locul lui.

— Să tragem? am întrebat neliniştită. Oh, Doamne. Spune-mi

că nu e şi seara de Pictionary.

Peter a oftat istovit.

— Tragem la sorţi Moş Crăciunul secret. Tu citeşti măcar e-mailurile pe care ţi le trimit?

— Moş Crăciunul secret? Am senzaţia că tocmai am făcut chestia asta, am spus.

— Mda, acum un an, a spus Peter. Aşa cum facem la fiecare Crăciun.

Mi-am aruncat ochii la Carter, care-şi bea în linişte vinul.

— Ai pierdut fesul de la mine? Parcă să zic că nu ţi-ar prinde rău unul.

Părul blond, până la bărbie, al îngerului era şi mai neîngrijit ca de obicei.

— Spune-ne părerea ta sinceră, Georgina, a răspuns. Şi-a trecut o mână pe păr, dar, cine ştie cum, n-a reuşit decât să înrăutăţească situaţia. Îl păstrez pentru o ocazie specială.

— Dacă îmi pică iar numele tău, îţi iau două fesuri ca să nu mai trebuiască să te limitezi.

— N-aş vrea să te deranjezi atât.

— Nu e niciun deranj. Am reducere la mall.

Jerome a oftat şi şi-a lăsat furculiţa jos.

— Încă mai faci chestia asta, Georgie? Nu sufăr destul încât să nu mai trebuiască să suport şi umilinţa de a avea un sucub care munceşte şi pe post de elf de Crăciun?

— Întotdeauna ai spus că ar fi bine să renunţ la librărie şi să-mi găsesc altceva de făcut, i-am amintit.

— Da, dar pentru că eu credeam că ai să treci la ceva respectabil. Ca de exemplu stripteuză, sau amanta primarului.

— E ceva temporar.

I-am întins lui Carter elegantul pahar de cristal de lângă farfuria mea. Mi l-a umplut cu vin din cutie şi mi l-a dat înapoi. Peter a gemut şi a bodogănit ceva cum că ne-am bate joc de bunătate de produse de la Tiffany’s.

— Georgina nu mai are nevoie de bucurii materiale, m-a tachinat Cody. Acum este răsplătită în dragoste.

Jerome l-a fixat pe vampirul cel tânăr cu o privire rece.

— Să *nu* mai spui niciodată dulcegăria asta.

— Tu vorbeşti, i-am zis lui Cody, incapabilă să-mi ascund zâmbetul. Mă şi mir că te-ai putut dezlipi de Gabrielle în seara asta.

Imediat ce am pomenit de stăpâna inimii lui, a căpătat un aer visător.

— Mie-mi spui? a remarcat Peter şi a clătinat cu amărăciune din cap. Uite unde s-au găsit fericiţii în amor!

— Da' de unde fericiţi, am spus, iar în acelaşi timp, Cody spunea: Chiar s*unt* fericit.

Toţi ochii s-au oprit asupra mea. Hugh şi-a ridicat chiar privirea din telefon.

— Sunt probleme în paradis?

— De ce presupui întotdeauna chestia asta? Nu, bineînţeles că nu, am râs sfidător şi m-am blestemat pentru că mă luase gura pe dinainte. Îmi merge extraordinar cu Seth.

Şi chiar aşa şi era. Numai pomenindu-i numele, m-a invadat un val de bucurie. Seth. Seth era cel care făcea ca totul să merite efortul. Relaţia cu el fusese cea care cauzase ruptura dintre mine şi foştii colegi de la librărie. Văzuseră în mine motivul despărţirii lui de sora lui Doug. Ceea ce presupun că este adevărat. Dar indiferent cât de tare îmi plăcuse postul ăla, renunţarea la el era un mic preţ care merita plătit pentru a fi cu Seth. Puteam suporta să fiu elf. Puteam suporta limitările pe care ni le impuseserăm în viaţa sexuală ca să ne asigurăm că puterile mele sucubice nu-l secătuiau. Cu el, puteam îndura orice. Chiar şi un viitor cu promisiunea unei osânde.

Erau numai câteva chestiuni minore care mă puneau pe gânduri în relaţia cu Seth. Una dintre ele mă măcina de ceva timp, dar încercam s-o ignor. Dar acum, când prietenii mei nemuritori mă priveau, în sfârşit mi-am făcut curajul să o abordez.

— Chestia e că… nu cumva i-a spus careva lui Seth numele meu? Când l-am văzut pe Peter căscând nedumerit gura, am adăugat imediat: Numele meu adevărat.

— De ce să fi venit vreodată vorba despre asta? a întrebat Hugh indiferent, întorcându-se la butonatul lui.

— Eu nici măcar nu-ţi ştiu numele adevărat, a spus Cody. Adică nu te cheamă Georgina?

Imediat mi-am regretat cuvintele. Fusese o prostie din partea mea să-mi fac griji din pricina asta, iar reacţia lor dovedea că am dreptate.

— Şi tu *nu* vrei să-ţi ştie numele? a întrebat Hugh.

— Nu… n-are nimic. Dar, mă rog. E ceva ciudat. Cam acum o

lună, când era pe jumătate adormit, mi-a zis pe nume. Letha, am adăugat, ca să afle şi Cody.

Am reuşit să rostesc numele fără să mă împiedic în litere. Nu-mi era drag numele ăsta. Mă lepădasem de el acum câteva secole, când am devenit sucub, iar de atunci încoace îmi luasem nume de împrumut. Renunţând la el, renunţasem şi la viaţa aceea. Voisem aşa de mult să scap de numele ăla încât îmi vândusem sufletul pentru ca toată lumea pe care o cunoscusem să uite că existasem. De aceea discuţia cu Seth mă luase pe nepusă masă. Nu avea de unde să ştie numele ăla.

Eşti totul pentru mine, Letha... îmi spusese în starea aceea de adormire.

Nici măcar nu-şi amintea să fi spus aşa ceva, darămite unde îl auzise. *Nu ştiu,* îmi spusese când îl întrebasem mai târziu. *Din miturile greceşti, poate. Râul Lethe, unde merg morţi ca să le fie şterse din suflet toate amintirile... ca să uite trecutul...*

— Drăguţ nume, a spus Cody.

Am ridicat indiferentă din umeri.

— Ideea e că nu i l-am spus niciodată lui Seth. Dar într-un lei sau altul, îl ştia. Şi totuşi nu-şi aducea deloc aminte. De unde l-a auzit.

— Trebuie să-l fi auzit de la tine, a spus Hugh, pragmatic ca întotdeauna.

— Nu i l-am spus niciodată. Mi-aş fi adus aminte dacă i l-aş fi spus.

— La câţi nemuritori bântuie pe aici, sunt convins că unul dintre ei trebuie să fi răsuflat. Iar el probabil că a auzit din întâmplare. Peter s-a încruntat. Nu cumva ai o diplomă pe care e trecut numele tău? Poate că a văzut-o.

— Nu prea îmi las la vedere diploma pentru Cel mai bun sucub, am subliniat.

— Ei bine, ar trebui s-o faci, a spus Hugh.

L-am privit atent pe Carter.

— Eşti îngrozitor de tăcut.

A încetat să mai bea vin din cutie.

— Am treabă.

— *Tu* i-ai spus lui Seth numele meu? M-ai mai strigat tu aşa.

În ciuda faptului că era înger, Carter părea să aibă o afecţiune reală faţă de noi, sufletele osândite. Şi, ca un băieţel de şcoală primară, deseori era de părere că cel mai bun mod de a-şi arăta

afecţiunea era dacă se lua de noi. Faptul că-mi zicea Letha – deşi ştia că urăsc numele ăsta – şi că mai apela şi la alte nume de alint era o astfel de tactică la care recurgea.

Carter a clătinat din cap.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, fiică a lui Lilith, dar nu i-am spus niciodată. Doar mă ştii, un exemplu de discreţie.

Cum vinul era pe terminate, s-a auzit un leorpăit.

— Şi atunci, cum de-a aflat Seth? am întrebat. De unde mi-a ştiut numele? Trebuie să-i fi spus cineva.

Jerome a oftat zgomotos.

— Georgie, discuţia asta este şi mai ridicolă decât aia despre locul tău de muncă. Ştii deja răspunsul: fie tu, fie altcineva s-a scăpat şi acum nu-şi mai aduce aminte. De ce trebuie să fie totul aşa de dramatic pentru tine? Cauţi un motiv pentru care să fii nefericită?

Avea dreptate. Şi, sincer, nu ştiam de ce mă sâcâise aşa de tare chestia asta atât de mult timp. Toată lumea avea dreptate. Nu era niciun mister în asta, nimic apocaliptic. Seth îmi auzise din întâmplare numele pe undeva. Nu aveam niciun motiv să exagerez sau să presupun că era de rău, numai că un glăscior enervant din minte refuza să uite noaptea aia.

— E ciudat, atâta tot, am spus eu pe un ton jalnic.

Jerome şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei un motiv de îngrijorare, îţi dau eu unul.

Gândurile legate de Seth şi de nume mi s-au risipit. Toată lumea de la masă (mai puţin Carter, care încă mai leorpăia) a încremenit şi a căscat ochii la Jerome. Când spunea şefu’ că ai un motiv de îngrijorare, erau mari şanse să fie ceva exploziv şi înfricoşător. Hugh a părut şi el speriat de această afirmaţie, ceea ce era un semn rău. De obicei, el ştia de dispoziţiile iadului înaintea lui Jerome.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Noaptea trecută am stat la un pahar cu Nanette, a mârâit Jerome. (Nanette era arhidemoniţa de Portland.) Nu ajunge că nu mă lasă să uit de chestia cu invocarea, în plus îi tot dădea, înainte că oamenii ei sunt mai competenţi decât ai mei.

Mi-am privit scurt prietenii. Nu eram noi tocmai angajaţii model ai iadului, aşa că erau mari şanse ca Nanette să aibă dreptate. Nu că i-ar spune vreunul dintre noi aşa ceva lui Jerome.

— Aşadar – a continuat el – când am negat, mi-a cerut să aranjăm ceva şi să dovedim ce subordonaţi infernali model suntem noi.

— În ce fel? a întrebat Hugh, părând oarecum interesat de subiect. Cucerind cât mai multe suflete?

— Nu fi caraghios, a spus Jerome.

— Atunci cum? am întrebat eu.

Jerome a zâmbit crispat.

— La bowling.

Capitolul 2

Mi-a luat ceva timp să înţeleg cu adevărat că, în treizeci de secunde, discuţia se mutase de la un mister extrem de serios din viaţa mea sentimentală la bowling şi dreptul unui demon de a se lăuda cu oamenii lui. Şi totuşi, nu era un lucru neobişnuit în lumea mea.

— Şi când spun „noi” – a adăugat Jerome –, mă refer la voi patru, a zis şi a dat din cap spre Peter, Cody, Hugh şi spre mine.

— Scuză-mă, am spus. Vreau să mă asigur că am înţeles bine. Ne-ai înscris într-un soi de campionat de bowling. Unul la care tu nici măcar nu participi. Şi asta, cine ştie cum, are să demonstreze lumii gradul de „infernalitate” al angajaţilor tăi.

— Nu fi ridicolă. Nu pot să particip şi eu. Echipele de bowling au doar patru membri.

Nu a scos un sunet despre partea cu demonstratul „infernalităţii”.

— Oh, n-am nicio problemă să-ţi cedez locul meu, am spus. Nu sunt o prea mare jucătoare de bowling.

— Păi ai face bine să devii, a replicat Jerome, şi glasul lui căpătase o anume răceală. Şi e cazul tuturor, dacă ţineţi la pielea voastră. Dacă pierdeţi, Nanette o să-mi facă zile fripte la următoarea reuniune de firmă.

— Jerome, Dumnezeule, eu ador bowlingul, a intervenit Carter. Mie de ce nu mi-ai pomenit mai înainte de chestia asta?

Jerome şi Carter s-au privit intens preţ de câteva secunde.

— Pentru că, dacă nu eşti pregătit să *cazi* de dragul echipei, chiar nu poţi să concurezi cu noi.

Un zâmbet amuzat s-a aşternut pe chipul lui Carter şi ochii

cenuşii i-au scânteiat.

— Înţeleg.

— Nu prea-mi place că ai folosit cuvântul „noi”, dat fiind că pe tine te-ai tăiat de pe listă, am precizat către Jerome, imitându-i tonul superior de mai devreme.

Peter a oftat, copleşit de durere, pare-se.

— Unde naiba am să găsesc eu încălţăminte de bowling de bun gust?

— Cum o să ne botezăm echipa? a întrebat Cody.

Din punctul ăsta, totul a degenerat într-o multitudine de sugestii cumplite, precum Suflete Negre în Seattle sau Decizie împărţită. După aproape o oră, nu mai rezistam.

— Cred că mă duc acasă, am spus şi m-am ridicat.

Aş fi vrut nişte desert, dar mi-era teamă că dacă mai stau, mă aleg convocată pentru un meci de volei pe plajă sau de crichet.

— Am adus vinul, aşa că nu prea mai aveţi nevoie de mine, am adăugat.

— Când ajungi acasă, spune-i rebelului de fiu-meu că vreau să vă antreneze, a spus Jerome.

— Când spun „acasă”, mă refer la casa lui Seth, m-am explicat. Dar dacă-l văd pe Roman, am să-i spun că ai găsit o utilitate pentru formidabilele lui puteri cosmice.

Roman, fiul pe jumătate uman al lui Jerome şi în acelaşi timp colegul meu de apartament, chiar *era* un bun jucător de bowling, dar nu voiam să-l încurajez pe Jerome.

— Stai un pic! Peter a ţâşnit glonţ după mine. Mai întâi trebuie să tragi la sorţi pentru Moş Crăciunul secret.

— Haide, fii serios…

— Să n-aud văicăreli, mi-a retezat-o. S-a dus repede în bucătărie şi s-a întors cu un vas de ceramică pentru biscuiţi în formă de om de zăpadă. Apoi mi l-a vârât în faţă. Trage. Îi cumperi cadou ăluia care îţi pică, indiferent cine ar fi el, aşa că nu încerca să te eschivezi.

Am tras o bucăţică de hârtie şi am despăturit-o. *Georgina.*

— Nu pot…

Peter a ridicat o mână ca să mă reducă la tăcere.

— Pe ăsta l-ai tras, cu ăsta te-ai ales. Fără discuţii.

Privirea lui neînduplecată mi-a tăiat cheful de alte împotriviri.

— Mă rog – am spus, pragmatică – măcar în cazul ăsta am ceva idei.

Spre cinstea lui, Peter mi-a dat la pachet nişte fondue de ciocolată şi o cutie de plastic plină cu fructe şi bezele. Hugh şi Cody continuau cu planificarea echipei de bowling şi încercau să stabilească un program de antrenamente. Jerome şi Carter nu vorbeau prea mult şi se priveau atent, sugestiv, ceva tipic pentru ei. Nu puteai citi mare lucru pe feţele lor, dar de data asta Jerome dădea senzaţia că ar fi el la butoane.

Am plecat din Capitol Hill către Zona universitară a oraşului Seattle şi apartamentul lui Seth. Când am oprit, toate ferestrele erau întunecate şi nu mi-am putut reţine un zâmbet. Era aproape unsprezece. Seth trebuie să se fi culcat mai devreme, lucru pe care de mult îi ceream să-l facă. Când m-am gândit la asta, zâmbetul mi s-a topit la fel de repede pe cât îmi apăruse. Acum câteva luni, cumnata lui Seth, Andrea, fusese diagnosticată cu cancer ovarian. Boala îi fusese descoperită într-un stadiu destul de avansat şi, deşi începuse aproape imediat tratamentul, rezultatul încă nu era promiţător. Mai rău de atât, tratamentul o afectase foarte mult fizic, ceea ce punea familia la grele încercări. Seth îi ajuta des, mai ales când Terry, fratele lui, era la lucru, căci era greu acum pentru Andrea să se îngrijească de cele cinci fiice. Ca să aibă grijă de ele, Seth îşi sacrificase şi odihna, şi cariera scriitoricească.

Ştiam că era necesar. Iubeam familia lui Seth şi îi ajutasem şi eu. Dar tot nu-mi plăcea să-l văd pe Seth epuizându-se şi ştiam că-l durea să-şi ia o pauză de la muncă. Pretindea că scrisul era acum ultima lui grijă şi că avea timp până ca termenele de predare să fie o problemă, mai ales că următoarele două cărţi urmau să fie publicate anul viitor. În privinţa asta nu puteam spune nimic, dar problema cu somnul? Îl băteam mereu la cap şi mă bucuram că vorbele mele fuseseră luate în seamă în seara asta.

Am folosit propria cheie ca să intru şi m-am strecurat în apartament pe cât de uşor posibil. În ultima vreme se putea spune că locuiesc aici, şi nu mi-era greu să merg printre mobile pe întuneric. Când am ajuns la dormitorul lui, abia dacă îi întrezăream silueta învelită în aşternuturi, delicat conturată de lumina ceasului deşteptător. Mi-am scos haina în linişte şi mi-am luat pe mine, prin schimbarea aspectului, o cămaşă de noapte de bumbac *babydoll.* Era sexy, dar nu excesiv. Aveam de gând ca în noaptea asta să dorm cu el şi atât.

M-am strecurat în pat şi m-am lipit de spatele lui, punându-mi un braţ peste el. S-a mişcat un pic şi nu m-am putut opri să nu-l sărut pe umărul gol. Când s-a lipit mai tare de mine, m-a învăluit un miros de scorţişoară şi mosc. Deşi mă certam, spunându-mi că trebuie să doarmă, mi-am trecut uşor degetele pe braţul lui şi l-am mai sărutat o dată.

— Mmm, a murmurat el şi s-a întors spre mine. Ce plăcut, în aceeaşi clipă, mi-au trăsnit prin cap mai multe lucruri odată. În primul rând, Seth nu avea niciun fel de parfum sau de aftershave cu miros de scorţişoară. În al doilea rând, vocea lui Seth nu suna aşa. În al treilea rând, şi poate lucrul cel mai important, nu Seth era cel care se afla cu mine în pat.

Nu fusese intenţia mea să ţip chiar aşa de tare. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

Într-o fracţiune de secundă, eram jos din pat şi pipăiam în căutarea întrerupătorului de pe perete, în timp ce intrusul încerca să se ridice. A reuşit numai să se încurce în aşternuturi şi să cadă din pat cu un zgomot puternic exact în clipa în care eu dădeam de întrerupător. M-am întins imediat după o armă, dar dat fiind că eram în dormitorul lui Seth, opţiunile îmi erau limitate. Obiectul cel mai greu şi mai periculos la îndemână a fost dicţionarul lui, un monstru legat în piele pe care îl ţinea la îndemână pentru că „nu am încredere în Internet”.

Am luat poziţia de atac şi mă pregăteam efectiv să arunc cu cartea în intrus în timp ce se chinuia să se ridice în picioare. Când a reuşit, iar eu m-am uitat bine la el, am remarcat o ciudăţenie. Îmi părea… cunoscut. Mai mult de atât, cam *sem*ăna cu Seth.

— Cine eşti? am întrebat.

— Da’ *tu* cine eşti? a exclamat el.

Mai mult decât orice, părea nedumerit. Nu cred că i se părea prea înfricoşătoare imaginea unei femei de 1 metru 65, înarmată cu un dicţionar.

Înainte să apuc să răspund, am simţit o mână pe braţ. Am chirăit şi, din instinct, am aruncat dicţionarul. Tipul s-a ferit şi cartea s-a lovit de perete, fără să facă victime. M-am răsucit să văd cine m-a atins şi m-am trezit c-o privesc în ochi pe o femeie cu părul alb şi cu ochelari în formă de ochi de pisică. Purta nişte pantaloni de pijama înfloraţi şi un hanorac roz cu un careu de rebus pe el. De asemenea, mai avea o bâtă de baseball, lucru

uluitor, nu doar pentru că era mai periculoasă decât un dicţionar, dar şi pentru că nu ştiam că Seth avea aşa ceva.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat feroce. L-a privit pe tipul perplex, la bustul gol. Ai păţit ceva?

Pentru o jumătate de secundă, am cochetat cu ideea că poate nimerisem în apartamentul altcuiva. Că poate greşisem uşa. Scena asta era aşa de ridicolă, încât părea mult mai posibil să se fi produs o confuzie. Numai probele concrete, ca de exemplu cheia mea şi ursuleţul lui Seth cu tricoul Universităţii din Chicago, care asista la spectacol, m-au făcut să conştientizez faptul că într-adevăr mă aflam unde trebuie.

Deodată, în apartament s-a auzit zgomotul uşii de la intrare care s-a deschis şi s-a închis.

— Hei, s-a auzit binecuvântatul glas familiar.

— Seth! am exclamat toţi trei la unison.

Câteva clipe mai târziu, Seth a apărut în pragul uşii. Ca de obicei, arăta adorabil. Părul lui castaniu-roşcat era ciufulit ca întotdeauna şi purta un tricou cu Dirty Dancing pe care nu-l mai văzusem. În ciuda panicii şi a confuziei stârnite de situaţia actuală, partea îngrijorată din mine încă mai remarca semnele de oboseală de pe faţa lui Seth, cearcănele şi semnele epuizării. Avea treizeci şi şase de ani şi de regulă arăta mai tânăr de-atât. Dar nu şi azi.

— Seth, a spus doamna cu bâta de baseball. Femeia asta a intrat la tine în casă.

El s-a uitat la fiecare dintre noi pe rând înainte să-şi oprească privirea asupra ei.

— Mamă – a spus domol –, ea e iubita mea. Te rog, n-o ciomăgi.

— De când ai tu iubită? a întrebat tipul.

— De când ai tu bâtă de baseball? l-am întrebat şi eu, recăpătându-mi cumpătul.

Seth m-a cadorisit cu o privire ironică, apoi a încercat cu delicateţe s-o uşureze pe femeie de bâtă. Dar ea s-a ţinut tare.

— Georgina, ţi-o prezint pe mama, Margaret Mortensen. Iar el e fratele meu, Ian. Oameni buni, v-o prezint pe Georgina.

— Bună, am spus, cuprinsă de un soi nou de uimire.

Auzisem multe lucruri despre mama şi fratele mai mic al lui Seth, dar nu mă aşteptasem să-i cunosc prea curând. Mamei lui Seth nu-i plăcea să meargă cu avionul, iar Ian era… ei bine, din

câte povesteau Seth şi Terry, Ian era în general greu de reperat. Dintre fraţii Mortensen, el era rebelul.

Margaret a abandonat bâta şi a adoptat un zâmbet politicos dar precaut.

— Mă bucur mult să te cunosc.

— Asemenea, a spus Ian.

Acum înţelegeam de ce îmi părea cunoscut. În afară de faptul că probabil văzusem vreo fotografie cu el pe undeva, avea şi unele dintre trăsăturile lui Seth şi ale lui Terry. Era înalt ca Seth, dar mai slab la faţă, ca Terry. Ian avea părul brunet, fără nuanţe arămii, dar cu acelaşi aspect dezordonat ca al lui Seth. Atât că, dacă mă uitam mai bine, aveam sentimentul că la Ian era intenţionat şi că dedicase mult timp şi multe produse ca să lase impresia aia.

Deodată, Seth ne-a măsurat cu privirea pe mine şi pe Ian. Nici măcar nu a fost nevoie să spună ceva ca să ghicesc ce întrebare îi venise în minte. Sau poate întrebări. Cămaşa mea de noapte şi bustul gol al lui Ian trebuie să fi fost cauza unora dintre ele.

Ian s-a scuzat iute şi sigur pe sine.

— A intrat lângă mine în pat.

— Am crezut că eşti tu, am spus.

Mama lui Seth a scos un sunet ciudat, gutural.

— Tu trebuia să dormi pe canapea, a spus Seth acuzator.

Ian a ridicat din umeri.

— E incomodă. Iar tu nu te întorseseşi acasă încă, aşa că mi-am închipuit că nu e nicio problemă. De unde era să ştiu eu că o să vină o femeie să mă cotonogească în somn?

— Nu te-am cotonogit! am strigat.

Seth s-a frecat la ochi, reamintindu-mi cât de epuizat era.

— Mă rog, ce-a fost a fost. Ce-ar fi să mergem cu toţii la culcare, acolo unde trebuie, şi apoi de dimineaţă ne cunoaştem mai bine unii pe alţii, da?

Margaret m-a privit.

— Ea o să doarmă aici? Cu tine?

— Da, mamă, a spus răbdător. Cu mine. Pentru că sunt om în toată firea. Şi asta e casa mea. Şi pentru că în treizeci şi şase ani de viaţă, nu e prima femeie care rămâne la mine peste noapte.

Mama lui l-a privit uluită, iar eu am căutat un subiect mai comod.

— Ce hanorac super. Acum că nu mă mai ameninţa să-mi dea cu bâta în cap, vedeam că în rebus era trecut numele celor cinci nepoate ale ei. Le ador pe fete.

— Mulţumesc, a spus. Sunt o binecuvântare cu toatele, rod al sfintei căsnicii.

Înainte să mă chinui să răspund la aşa ceva, Ian a gemut.

— Dumnezeule, mamă. L-ai luat de pe site-ul ăla de pe care ţi-am spus să nu comanzi? Ştii că au marfă din China. Ştiu eu o femeie care ţi-ar fi putut face unul din ţesătură organică durabilă.

— Cânepa este drog, nu ţesătură, i-a spus ea.

— Somn uşor, oameni buni, le-a spus Seth şi i-a făcut fratelui său semn spre uşă. Vorbim de dimineaţă.

Margaret şi Ian au spus „noapte bună” în şoaptă, iar ea s-a oprit ca să-l sărute pe Seth pe obraz, gest care mi s-a părut chiar drăguţ. După ce au plecat şi au închis uşa, Seth s-a lăsat pe pat şi şi-a afundat faţa în palme.

— Şi ia zi, am spus şi m-am dus să mă aşez lângă el. Câte femei au rămas la tine peste noapte în treizeci şi şase de ani?

Şi-a ridicat ochii.

— Niciuna pe care s-o prindă mama aşa de sumar îmbrăcată.

M-am apucat de poalele cămăşii de noapte.

— De asta vorbeşti? Asta e chiar decentă.

— Scuze, a adăugat, în timp ce flutura vag mâna în direcţia uşii. Ar fi trebuit să te sun şi să te avertizez. Au venit pur şi simplu în oraş în seara asta, neanunţaţi, desigur. Nu te poţi aştepta de la Ian să procedeze aşa cum se aşteaptă lumea. Reputaţia lui ar avea de suferit. Au venit la Terry acasă, dar ei nu au loc acolo, aşa că i-am trimis aici înainte, din moment ce erau aşa de obosiţi. Nu ştiam că asta înseamnă că ai să încerci să te culci cu frate-meu.

— Seth!

— Glumesc, glumesc. M-a luat de mână şi mi-a sărutat-o. Eşti bine? Ce-ai făcut azi?

— Hm, m-am străduit din răsputeri să-l menţin treaz pe Moşul, apoi am aflat că Jerome ne-a înscris la un concurs infernal de bowling.

— Înţeleg, a spus Seth. Deci nimic nou.

— Cam aşa. Tu?

Zâmbetul firav ce i se ivise pe buze s-a topit.

— În afară de faptul că mi-au făcut rudele o vizită neanunţată? Nimic nou nici la mine. Terry a venit târziu că a avut treabă la muncă, aşa că am stat acolo toată seara cu fetele în timp ce Andrea se odihnea. Kendall trebuie să construiască un sistem solar din *papier mâche*, aşa că ne-am distrat cu toţii.

A ridicat mâinile şi a dat din degetele pline de un praf alb.

— Dă-mi voie să ghicesc. N-ai scris deloc?

A ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Ar fi trebuit să mă suni. Puteam eu să am grijă de ele cât timp scriai tu.

— Erai la serviciu, şi apoi… a fost seara în care a pregătit Peter fondue, nu?

S-a ridicat şi şi-a dat jos tricoul şi blugii, rămânând în boxeri verzi de flanel.

— De unde ai ştiut? am întrebat. Eu abia dacă mi-am adus aminte.

— Mi-a trimis şi mie Peter un e-mail.

— Indiferent de situaţie, nu are importanţă. Iar postul ăla de la mall nu contează. Puteam veni într-o clipită.

S-a dus în baie şi s-a întors câteva clipe mai târziu cu o periuţă de dinţi în gură.

— Poftul ăla *chia* nu conteajă. A iefit ceba din brun intebiu din alea?

— Nu, am spus, dar nu am adăugat că nu mă mai dusesem la niciun interviu.

Totul pălea în comparaţie cu Emerald City.

Conversaţia a fost întreruptă cât timp se spăla pe dinţi.

— Ar trebui să cauţi un post mai bun, a spus imediat ce a terminat.

— Mi-e bine aşa. Nu mă deranjează. Dar tu… tu nu poţi continua în felul ăsta. Nici nu te odihneşti bine, nici nu scri*i.*

— Nu-ţi face griji, a răspuns.

A stins lumina şi s-a căţărat în pat. În lumina difuză, l-am văzut lovind cu palma locul de lângă el.

— Vino încoace, a zis. Sunt eu, îţi promit.

Am zâmbit şi m-am încovrigat lângă el.

— Ian nu mirosea ca lumea, ştii? Adică mirosea frumos, dar nu ca tine.

— Cheltuieşte sume nejustificat de mari ca să miroasă bine,

sunt sigur de asta, a mormăit Seth în timp ce căsca.

— Cu ce se ocupă?

— E greu de spus. Întotdeauna are un loc de muncă nou. Sau nu are de muncă. Banii pe care îi are îi investeşte în stilul de viaţă pe care se chinuie să-l păstreze lejer. I-ai văzut haina?

— Nu. Singurele haine pe care i le-am văzut au fost boxerii.

— Ah. Tre' să fie în living. Pare cumpărată dintr-un magazin de haine la mâna a doua, dar probabil că l-a costat câteva mii. A oftat. Deşi n-ar trebui să fiu prea dur cu el. Da, probabil că o să-mi ceară bani cât timp este aici, dar nu pot să mă iau de el şi de mama că au venit să dea o mână de ajutor. Cel puţin, acum mă ajută să am grijă de copii.

L-am îmbrăţişat pe Seth şi i-am inspirat mirosul. Ăsta era mirosul care trebuia şi mi se părea îmbătător.

— Şi aşa mai scrii un pic.

— Poate, a spus. Vedem cum merge. Sper doar că nu trebuie să am grijă de mama şi de Ian mai mult decât de fete.

— Cât de proastă impresie i-am făcut? am întrebat.

— Nu chiar aşa de proastă. Adică nu mai proastă decât oricare altă femeie, fie ea sumar îmbrăcată sau nu, care rămâne la mine peste noapte. M-a sărutat pe frunte. Nu e o femeie prea rea. Nu te lăsa păcălită de atitudinea ei de bunicuţă conservatoare din Midwest. Cred că o să vă înţelegeţi bine.

Voiam să-l întreb dacă Maddie o cunoscuse pe Margaret şi dacă da, cum se înţeleseseră. Dar m-am abţinut să pun întrebarea asta. Nu conta. Ţinea de trecut, iar relaţia mea cu Seth, de prezent. Uneori, mai ales că acum stăteam aşa de mult aici, mă simţeam un pic ciudat când îmi aminteam că Maddie locuise şi ea cu el. Ici şi colo mai erau mici indicii ale influenţei ei. De exemplu, Margaret stătea cel mai probabil în biroul lui Seth, unde era o canapea extensibilă, rod al ingeniozităţii lui Maddie. Ea fusese cea care sugerase s-o cumpere, pentru ca biroul să poată fi folosit şi drept cameră de oaspeţi. Maddie plecase, însă canapeaua rămăsese.

Dar eu încercam să nu mă gândesc prea des la lucrurile astea. În esenţă, nu contau. Seth şi cu mine trecuserăm prin prea multe lucruri ca să mă mai agăţ de aşa ceva. Depăşisem problemele din relaţia noastră. Acceptasem faptul că era muritor şi decizia lui de a-şi risca viaţa având o relaţie fizică cu mine. E adevărat, încă impuneam limite în viaţa noastră

sexuală, dar faptul că fusesem de acord să avem aşa ceva era o mare concesie din partea mea. Între timp, el accepta teribilul adevăr că deseori făceam sex cu alţi bărbaţi ca să pot supravieţui. Existau lucruri greu de suportat pentru fiecare dintre noi, dar merita, pentru ca astfel să fim împreună. Toate lucrurile pin care trecuserăm meritaseră.

— Te iubesc, i-am spus.

M-a sărutat uşor pe buze şi m-a tras mai aproape.

— Şi eu te iubesc. Apoi, ca un ecou al gândurilor mele, a adăugat: Merită să accept orice pentru tine. Toate lucrurile cu care mă confrunt… rezist pentru că eşti alături de mine, Thetis.

Thetis. Vechiul nume de alint, pe care îl împrumutase de la zeiţa din mitologia greacă, cea care îşi schimba aspectul şi care fusese cucerită de un muritor hotărât. Aşa îmi zicea tot timpul – şi o dată îmi zisese Letha. M-am gândit din nou la noaptea aia. Neliniştea pe care mi-o provocase nu părea să se mai domolească, dar din nou am încercat să o las deoparte. Era încă unul din lucrurile mărunte pe care încercam să nu le las să mă sâcâie. Era o nimica toată în comparaţie cu măreţia iubirii noastre şi, după cum spuseseră prietenii mei, probabil că Seth îl auzise din greşeală.

M-am cufundat într-un somn îndestulător, însă în zori am fost trezită brusc. Am deschis ochii şi am sărit în fund. Seth s-a mişcat şi s-a răsucit, dar nu a fost trezit de mişcarea mea bruscă. M-am uitat prin încăpere şi inima îmi bătea cu putere. Mă smulsese din somn o prezenţă de nemuritor, una necunoscută mie şi care răspândea vibraţii demonice.

Acum nu mai simţeam nimic, nici vizibil, nici invizibil, dar ştiam sigur că în cameră tocmai fusese un slujbaş al iadului. Nu era prima oară când aveam musafiri nepoftiţi în somn, şi adesea erau din aceia cu intenţii necurate. Desigur, pe demonul ăsta îl simţisem adineauri, iar demonii, fiind nemuritori de rang înalt, nu oameni deveniţi nemuritori ca mine, îşi puteau masca amprenta personală. Dacă respectivul ar fi vrut să se furişeze sau să-mi facă rău neştiut de nimeni, ar fi putut. Indiferent cine era, nu-i păsase că ar putea fi descoperit.

M-am strecurat din pat şi am continuat să studiez camera, în căutarea unui semn sau motiv al trecerii pe acolo a demonului. Eram convinsă că aveam să găsesc unul. Uite-l. Cu coada ochiului, am surprins o scânteiere roşie – în geanta mea. Pe ea

stătea un plic. M-am dus repede la ea şi am luat plicul. Îl simţeam cald, dar în timp ce-l deschideam încet, m-a luat cu frig. Sentimentul s-a intensificat când am scos o scrisoare tipărită pe hârtia cu antet a iadului. Nu putea ieşi nimic bun din treaba asta.

Soarele strecurase destulă lumină în cameră cât să pot citi. Scrisoarea îi era adresată Lethei (alias Georgina Kincaid) şi era din partea departamentului de Resurse umane al iadului:

Prezentul înscris este un aviz prin care te informăm că mai ai treizeci de zile până la transfer. Noua însărcinare începe în data de 15 ianuarie. Te rugăm să faci aranjamentele necesare legate de călătorie pentru a părăsi oraşul Seattle şi a te prezenta la noul post la momentul potrivit.

Capitolul 3

Hârtia impecabilă scoasă la o imprimantă cu laser nu avea nimic de-a face cu o mâzgăleală pe hârtie velină, dar nu-mi era greu să recunosc o scrisoare oficială de transfer. Primisem zeci în ultimul mileniu, în diferite forme, şi-mi indicau noi însărcinări şi destinaţii. Pe ultima o primisem cât eram în Londra, acum cincisprezece ani. De acolo, mă mutasem aici, în Seattle.

Iar acum, asta îmi spunea că era vremea să mă mut iar.

Să plec din Seattle.

— Nu, am şoptit, prea slab să audă Seth. Nu.

Ştiam că scrisoarea asta era pe bune, nu era o făcătură, nicio glumă pe hârtia cu antetul iadului. Mă rugam doar ca acest ordin oficial de transfer să-mi fi fost trimis din greşeală. În scrisoare nu erau informaţii în legătură cu viitoarea mea însărcinare, pentru că protocolul cerea ca angajaţii să fie de obicei puşi la curent de către arhidemonii lor înainte de transfer. Apoi venea scrisoarea, pentru a oficializa încheierea slujbei celei vechi şi începerea celei noi.

Îl văzusem pe arhidemonul meu cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. Cu siguranţă, *cu siguranţă* că, dacă era adevărat, Jerome ar fi putut măcar să-şi facă curajul să-mi pomenească despre asta. Transferul unui sucub nu era puţin lucru pentru el. Avea pe cap şi pierderea mea, şi aducerea altcuiva. Nu. Jerome nu dăduse semne că l-ar paşte o schimbare

majoră de personal. Nu făcuse nici măcar o aluzie la asta. Ai fi fost tentat să spui că treaba asta i-ar fi stricat măcar un pic planurile cu concursul de bowling.

Am realizat că-mi ţineam răsuflarea şi m-am străduit să respir din nou. Era o greşeală. Cel care îmi trimisese asta făcuse categoric o greşeală. Mi-am ridicat ochii din hârtie şi în am concentrat asupra siluetei lui Seth, care dormea. Era împrăştiat ca de obicei, cu mâinile şi picioarele răşchirate în pat. Lumina şi umbrele se jucau pe faţa lui şi am simţit că mă podidesc lacrimile în timp ce-i studiam trăsăturile iubite.

Plec din Seattle. Plec de lângă Seth.

Nu, nu, nu. Nu voiam să plâng. Nu voiam să plâng pentru că nu aveam niciun motiv. Era o greşeală. Trebuia să fie o greşeală, pentru că era imposibil ca universul să fie aşa de crud cu mine. Deja trecusem prin prea multe. Acum eram fericită. Seth şi cu mine ne duseserăm luptele noastre ca să fim împreună. În sfârşit ne îndepliniserăm visul. Nu puteau să mi-l ia acum.

Oare? Un glas răutăcios din mintea mea spunea un lucru evident. *Ţi-ai vândut sufletul. Eşti osândită. De ce ţi-ar datora ţie ceva universul? Nu meriţi să fii fericită.* Meriţi *să-ţi fie spulberat visul ăsta*.

Trebuia să discut cu Jerome. El avea să clarifice situaţia asta.

Am împăturit scrisoarea de patru ori şi mi-am vârât-o în geantă. Mi-am înşfăcat telefonul mobil, am pornit spre uşă şi am luat pe mine un halat prin schimbarea aspectului. Am reuşit să mă strecor afară din cameră fără un sunet, dar victoria mi-a fost de scurtă durată. Sperasem să mă pot strecura afară, să trec de Ian prin living şi să-l sun discret pe Jerome. Din nefericire, nu am ajuns aşa de departe. Şi Ian şi Margaret erau treji şi a trebuit să mă opresc în timp ce formam numărul.

Margaret stătea în bucătărie, gătea ceva la aragaz, în vreme ce el stătea la masa din bucătărie.

— Mamă – spunea Ian – nu contează ce cantitate de cafea pui la apa aia. Nu poţi face un Americano cu cafea pentru filtru. Mai ales cu porcăria aia de cafea de la Starbucks pe care o cumpără Seth.

— De fapt – am spus, strecurându-mi plină de regrete telefonul în buzunarul halatului – eu am cumpărat cafeaua asta. Nu e chiar aşa de rea. Este o firmă din Seattle, ştii?

Ian nu părea să fi trecut încă pe la duş, dar cel puţin era îmbrăcat. M-a privit critic.

— Starbucks? Se poate să fi fost acceptabili înainte să devină convenţionali, dar acum sunt şi ei ca oricare altă monstruozitate corporatistă la care dă năvală turma. Şi-a agitat cana de cafea. În Chicago, eu mă duc la o cafenea micuţă, super, a unui tip care înainte a fost basist într-o trupă de rock indie de care probabil că n-ai auzit niciodată. Servesc un espresso aşa de autentic de nu-ţi vine să crezi. Desigur, majoritatea habar n-au, pentru că nu e genul de local pe care de regulă îl frecventează adepţii convenţionalismului.

— Păi – am spus şi bănuiam că se putea face un pariu pe băutură pe tema „de câte ori foloseşte Ian cuvântul «convenţional» într-o discuţie” – atunci presupun că aşa îmi rămâne mie mai multă cafea de la Starbucks.

Margaret a dat scurt din cap spre cafetiera lui Seth.

— Bea o ceaşcă alături de noi.

S-a întors şi a continuat să gătească. Telefonul îmi ardea în buzunar. Îmi venea să sprintez la uşă, şi a trebuit să mă străduiesc să mă port normal cu familia lui Seth. Mi-am turnat o ceaşcă delicioasă de cafea corporatistă şi am încercat să nu dau semne că mă împiedicau să dau un telefon care mi-ar fi putut schimba tot restul vieţii. *Curând,* mi-am spus. Curând aveam să primesc un răspuns. Probabil că Jerome nici măcar nu se trezise. Puteam zăbovi un pic aici din politeţe şi apoi aveam să primesc un răspuns.

— V-aţi trezit devreme, am spus şi m-am dus cu cafeaua întru-un colţ de unde îi vedeam bine pe cei doi Mortensen.

Şi uşa.

— Da’ de unde, a spus Margaret. E aproape opt. Zece la noi acasă.

— Probabil, am murmurat în timp ce sorbeam din cană.

De când mă alăturasem echipei Polului Nord, rareori mă mai trezeam înainte de miezul zilei. De regulă, copiii nu îl potopeau pe Moşul cu dorinţe de Crăciun aşa de devreme, nici măcar cei din mall-ul la care lucram eu.

— Şi tu eşti scriitoare? m-a întrebat Margaret, răsucind ceva cu gesturi teatrale. De-aia vii la ore din astea ciudate?

— Ăăă, nu. Dar de obicei lucrez până mai târziu. Lucrez în domeniul, ăăă, comerţului cu amănuntul, aşa că am program de

mall.

— Mall, a spus Ian dispreţuitor.

Margaret s-a întors şi şi-a fulgerat fiul cu privirea.

— Nu te mai preface că n-ai fost niciodată acolo. Jumătate din haine le ai de la Fox Valley.

Ian s-a făcut rozaliu la faţă.

— Nu-i adevărat!

— Nu ţi-ai luat haina de la Abernathy Finch? l-a îmboldit ea.

— Se numeşte Abercrombie Fitch! Nu, sigur că nu.

Expresia lui Margaret spunea totul. A luat două farfurii din dulap şi le-a umplut cu clătite. I-a dat una lui Ian şi pe cealaltă mie.

Am dat să i-o înapoiez.

— Stai puţin. Ăsta e micul dejun? Nu pot să mănânc aşa ceva.

M-a fixat cu o privire oţelită şi apoi m-a măsurat din cap până în picioare. Asta mi-a oferit o imagine amplă a ursuleţilor matlasaţi de pe hanoracul ei.

— Oi fi genul ăla de fată care nu mănâncă mâncare adevărată? De obicei la micul dejun serveşti o cafea şi un grepfrut? A meditat puţin. Sau nu ai încredere în mâncarea gătită de mine?

— Poftim? Nu! Am pus repede farfuria pe masă şi m-am aşezat vizavi de Ian. Arată extraordinar.

— De obicei sunt vegan, a spus Ian în timp ce-şi turna sirop pe clătite. Dar fac o excepţie de dragul mamei.

Chiar ar fi trebuit să o las baltă, dar nu m-am putut abţine să nu spun:

— Nu credeam că „de obicei” şi „vegan” merg în aceeaşi propoziţie. Ori eşti, ori nu eşti. Dacă uneori faci o excepţie, atunci nu cred că primeşti titlul ăsta. Vreau să spun că uneori eu pun frişcă în cafea, alteori nu. Dar eu nu mă autointitulez vegană în zilele în care o beau simplă.

A oftat dezgustat.

— Sunt vegan *în mod paradoxal.*

M-am întors la clătitele mele. Margaret s-a apucat iar de gătit, propriul mic dejun, am presupus eu, dar a continuat discuţia.

— De cât timp eşti cu Seth?

— Ăăă… Am folosit drept pretext faptul că mâncam ca să-mi ordonez gândurile. E greu de răspuns la aşa ceva. În ultimul an, ăăă, am fost împreună cu întreruperi.

Ian s-a încruntat.

— Anul trecut Seth nu a fost logodit pentru o perioadă?

Eram pe cale să spun: „A fost logodit în mod paradoxal”, când Seth însuşi a ieşit din dormitor. I-am fost recunoscătoare că m-a întrerupt şi nu mai era nevoie să explic relaţia noastră, dar nu eram mulţumită că-l vedeam treaz.

— Hei! am exclamat. Du-te înapoi în pat. Încă mai ai nevoie de somn.

— Bună dimineaţa şi ţie, a spus el.

A depus un sărut pe obrazul mamei lui şi apoi a venit şi el la masă.

— Vorbesc serios, am spus. Asta e şansa ta să dormi mai mult.

— Am dormit de ajuns, m-a contrazis şi şi-a înăbuşit un căscat. În plus, am promis să le fac gemenelor tarte. Azi clasa lor dă o petrecere de sărbători.

— Sărbători, a mormăit Margaret. De ce nu mai spunem „de Crăciun”?

— Pot să te ajut eu, i-am spus lui Seth. Mă rog… adică după ce rezolv câteva chestii.

— Le fac eu. Margaret deja scotocea prin dulapuri, căuta ingrediente. Voi nici nu vă născuserăţi când eu făceam tarte.

La chestia asta, Seth şi cu mine am făcut schimb de priviri.

— De fapt, pot să le fac şi eu, a spus el. M-ai ajuta mai mult, mamă, dacă azi te-ai duce tu la şcoală la Kayla. Are doar jumătate de zi, iar Andrea o să aibă nevoie de cineva care să stea cu ea. A dat din cap la mine. Tu munceşti în seara asta, nu? Vino să ne ocupăm împreună de gemene. Nu le-ar prinde rău ceva Voluntari. Costumul de elf este opţional. Iar tu…

S-a întors spre Ian şi a lungit cuvântul, pus în încurcătură, neştiind în ce fel putea fi Ian de ajutor.

Ian şi-a îndreptat spatele plin de importanţă.

— Eu o să caut o brutărie organică şi am să iau câte ceva pentru puştii care vor să consume produse de patiserie cu ingrediente provenite de la animale crescute în libertate şi de origine non-animală.

— Ca de exemplu cu făină crescută în libertate? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Ian, au şapte ani, a zis Seth.

— Şi ce vrei să spui cu asta? a întrebat Ian. Aşa îmi aduc eu

contribuţia.

Seth a oftat.

— Bine. Atunci aşa să faci.

— Super, a spus Ian. Apoi a făcut o pauză elocventă. Îmi dai tu nişte bani?

Curând, Margaret a început să insiste ca Seth să ia micul dejun înainte să se apuce de altceva şi am profitat de faptul că a devenit el centrul atenţiei. Mi-am luat haine de stradă şi am ieşit respectând regulile bunei creşteri, ei mulţumindu-i pentru micul dejun şi lui spunându-i că ne întâlneam la şcoală la gemene ca să împărţim tartele. Imediat ce am ieşit din apartament, am început să formez din nou.

Deloc surprinzător, mi-a intrat căsuţa vocală a lui Jerome. I-am lăsat un mesaj şi nu am făcut nicio încercare de a-mi ascunde iritarea… sau faptul că era o chestiune presantă. Genul ăsta de atitudine nu avea să-mi aducă simpatia lui, dar eram prea ofticată să-mi pese. Transferul ăsta era o chestie importantă. Dacă erau şanse să fie adevărat, ar fi trebuit să mă anunţe şi pe mine mai din timp.

La mine acasă, Aubrey şi Godiva, pisicile mele, s-au bucurat să mă vadă. De fapt, cred că se bucurau numai să vadă pe cineva care le putea da de mâncare. Zăceau în faţa uşii închise a dormitorului lui Roman când am intrat şi au sărit imediat.

Au ţâşnit spre mine, mi s-au plimbat prin jurul gleznelor şi m-au bombardat cu miorlăieli de-ţi rupeau sufletul până când le-am umplut iar farfurioarele cu mâncare. După asta, nu am mai prezentat interes.

Mă gândeam să îl trezesc pe Roman. Voiam neapărat să discut cu cineva despre povestea asta cu transferul, iar Seth nu fusese o opţiune în dimineaţa asta. Roman, din nefericire, iubea la fel de mult trezitul de dimineaţă ca taică-său şi nu eram sigură că aveam să purtăm o discuţie prea productivă dacă îl trezeam împotriva voinţei lui. Aşa că, în loc de asta, am făcut un duş pe îndelete şi m-am pregătit pentru ziua respectivă, cu speranţa că Roman avea să se trezească de bunăvoie. Dar n-am avut norocul ăsta. Când s-a făcut ora zece, i-am mai lăsat lui Jerome un mesaj în căsuţa vocală şi în sfârşit mi-am luat gândul de la Roman. Îmi trăsnise altceva prin cap şi m-am dus să verific treaba asta mai întâi, zicându-mi că, dacă Roman nu era treaz când mă întorceam eu, aveam să-l trezesc atunci.

The Cellar era barul preferat al nemuritorilor, mai ales al lui Jerome şi al lui Carter. Şi era o bombă din zona istorică, Pioneer Square. De regulă, în acest moment al zilei barul nu prea avea clienţi, dar îngerii şi demonii nu erau genul cărora să le pese de bună-cuviinţă. Poate că Jerome nu răspundea la telefon, dar erau mari şanse să fi ieşit să tragă ceva la măsea aşa de dimineaţă.

Şi, în timp ce coboram treptele ce duceau la localul cu pricina, chiar am simţit cum mă învăluie aura unui nemuritor de rang înalt. Atât că nu era a lui Jerome şi nici măcar demonică nu era. Carter stătea singur la bar şi trăgea de un pahar de Whisky, în timp ce barmanul selecta piese din anii *'70* la tonomat. Trebuie să mă fi simţit şi el, aşa că nu avea sens să încerc să mă tupilez. M-am aşezat pe scaun lângă el.

— Fiică a lui Lilith, a spus şi i-a făcut semn barmanului să se apropie. Nu mă aşteptam să te văd mişunând aşa de devreme.

— E o dimineaţă cam ciudată, i-am spus. O cafea, vă rog.

Barmanul a dat din cap şi mi-a umplut o cană dintr-un recipient care probabil zăcea acolo de ieri. Am făcut o grimasă când mi-am amintit de cafenelele pe lângă care trecusem în drum. Desigur, probabil că Ian ar fi adorat chestia asta pentru „autenticitatea" ei.

— Ai idee pe unde umblă Jerome? am întrebat imediat ce Carter şi cu mine ne-am recuperat întrucâtva intimitatea.

— Probabil că în pat.

Privirea lui Carter era fixată asupra paharului în timp ce vorbea şi studia cu atenţie lumina care se juca pe suprafaţa lichidului chihlimbariu.

— Mă duci şi pe mine la el? am întrebat.

Carter mă mai teleportase odată la el într-o situaţie de criză, dar în rest, habar n-aveam pe unde îşi făcea veacul şefu'.

Carter mi-a zâmbit uşor.

— Oi fi eu nemuritor, dar tot mă tem de câteva lucruri. Unul dintre ele este să mă duc acasă la Jerome aşa de devreme împreună cu tine. Ce e aşa de important? Ai găsit un nume pentru echipa de bowling?

Am scos scrisoarea oficială pe care o primisem. Zâmbetul lui Carter a pălit înainte să se uite la ea cu atenţie. Nu mă îndoiam că hârtia mai păstra ceva urme ale unei prezenţe infernale, pe care simţurile mele nu o puteau percepe. Nu a luat scrisoarea,

aşa că i-am aşezat-o pur şi simplu în faţă ca s-o citească.

— Te transferă, hm?

Avea un ton ciudat, aş fi zis aproape că nu se miră.

— Chipurile. Dar trebuie să presupun că e o greşeală. Mai întâi trebuie să se întâlnească Jerome cu mine, ştii? Şi l-ai văzut azi noapte. N-a dat semne că s-ar întâmpla ceva ciudat. Mă rog, mai ciudat decât de obicei. Am lovit furioasă hârtia. Cineva de la Resurse umane a dat-o în bară şi mi-a trimis asta din greşeală.

— Crezi? a întrebat Carter trist.

— Mă rog, nu cred că iadul e infailibil. Şi nu văd niciun motiv pentru care să fiu transferată.

Carter nu a răspuns şi l-am studiat atent.

— De ce? Ştii tu vreun motiv? l-am întrebat repede.

Carter nu a răspuns imediat, ci a dat paharul de duşcă.

— Cunosc destul de bine iadul încât să-mi dau seama că nu are nevoie de un motiv.

M-a încercat un sentiment ciudat.

— Dar tu ştii că există unul, nu? Nu te şochează prea tare chestia asta.

— În plus, iadul nici nu mă mai surprinde.

— La naiba, Carter. Nu-mi răspunzi la întrebări. Spui adevăruri din alea parţiale, stupide, cum le stă îngerilor în obicei.

— Noi nu putem minţi, Georgina. Dar nici nu putem spune întotdeauna totul. În univers există reguli pe care nici măcar noi nu le putem încălca. Îmi mai torni şi mie unul? i-a strigat barmanului. Să fie dublu de data asta.

Barmanul a venit la noi cu paşi domoli şi a ridicat din sprâncene la solicitarea lui Carter.

— E cam devreme pentru aşa ceva, nu crezi?

— E o zi din aia în care se impune, a spus Carter.

Barmanul a dat cu înţelepciune din cap şi i-a umplut din nou paharul cu generozitate, după care ne-a lăsat din nou singuri.

— Carter, am rostit printre dinţi. Ce ştii? E pe bune transferul ăsta? Ştii de ce mă transferă?

Carter se prefăcea din nou că îl intrigă lumina care cădea pe whisky-ul lui. Dar, când dintr-odată m-a ţintuit cu toată forţa privirii lui, am icnit. Mai făcea el uneori chestia asta, de parcă mi-ar fi privit în suflet. Numai că de data asta era ceva mai mult. Era ca şi când, pentru o clipă, în ochii lui s-ar fi regăsit toată tristeţea din lume.

— Nu ştiu dacă a fost o greşeală, a spus. Poate că da. Alor voştri li se întâmplă destul de des să dea cu bâta în baltă. Dacă este corect... dacă e, atunci nu, nu mă mir. Ştiu un milion de motive, unele mai bune ca altele, pentru care să vrea să te mute din Seattle. Dar pe niciunul dintre ele nu ţi-l pot spune, a adăugat tăios când a văzut că dau să-l iau la întrebări. Cum am spus, jocul ăsta are reguli, iar eu trebuie să mă supun lor.

— Nu e un joc! am exclamat. E viaţa mea.

Pe buzele îngerului şi-a făcut apariţia un zâmbet încărcat de regret.

— Tot un drac, după părerea iadului.

În adâncul meu se insinua cumplita tristeţe pe care o zărisem pentru scurt timp în ochii lui.

— Şi eu ce fac? am întrebat încet.

Întrebarea asta a părut să-l ia pe Carter pe nepregătite. Tot timpul îi ceream răspunsuri, indicii care să-mi permită să descâlcesc multele enigme ce păreau să nu-mi dea pace. Totuşi, eram destul de sigură că era prima oară când îi ceream aşa direct un sfat legat de viaţa mea.

— Dă-mi voie să ghicesc, am spus şi l-am văzut cum mă priveşte cu gura căscată. Nu poţi să-mi spui.

Expresia i s-a mai înmuiat.

— Nu-ţi pot da detalii. Mai întâi de toate, trebuie să afli dacă a fost o greşeală. Dacă e aşa, atunci toată lumea o să fie mai liniştită.

— Pentru asta am nevoie de Jerome, am spus. Poate că ştiu Hugh sau Mei.

— Poate, a spus Carter, deşi nu părea să creadă. Până la urmă, Jerome are să răspundă la telefon. Atunci ai să afli.

— Şi dacă este pe bune? am întrebat. Atunci ce se întâmplă.

— Atunci poate e cazul să te apuci să-ţi strângi lucrurile.

— Atâta tot? E tot ce pot să fac?

În timp ce rosteam cuvintele astea, ştiam că sunt adevărate. Nu puteai refuza aşa ceva. Mărturie îmi stăteau cele câteva zeci de transferuri.

— Da, a spus Carter. Amândoi ştim că nu ai de ales. Întrebarea este cum ai să laşi lucrul ăsta să-ţi afecteze viitorul.

M-am încruntat, căci începeam să mă pierd în logica îngerului.

— Ce vrei să spui?

A ezitat, de parcă ar fi cugetat la ceea ce era pe cale să

spună. Într-un final, s-a apropiat de mine şi a continuat repede:

— Uite ce pot să-ţi spun eu. Dacă este adevărat, atunci există cu siguranţă un motiv. La mijloc nu este o reorganizare întâmplătoare. Şi dacă există un motiv, cauza este vreo faptă de-a ta cu care iadul nu este de acord. Aşa că întrebarea este următoarea, Georgina: ai să continui să faci lucrul ăla pe care iadul nu îl încuviinţează?

Capitolul 4

— Dar nu ştiu care e lucrul ăla! am strigat. Tu ştii?

— Deocamdată asta e tot ce-ţi pot spune, a explicat Carter, iar tristeţea îl copleşise din nou. Acum cel mult pot să-ţi ofer ceva de băut.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că există destul whisky pe lumea asta.

— Nu există, a spus sumbru. Nu există.

În ciuda pesimismului lui Carter, am încercat în continuare şi l-am sunat pe Hugh, ca să văd dacă ştie el ceva. Nu ştia, dar i se părea la fel de greu de crezut ca mie, iar lucrul ăsta m-a mai liniştit.

— Poftim? E ridicol, mi-a spus. A fost o greşeală. Nu se poate altfel.

— Ai să încerci tu să dai de Jerome? am întrebat. Adică o să mai încerc şi eu, dar poate dacă sunăm amândoi, până la urmă are să observe telefonul.

Deşi încă era devreme pentru demon, dacă mi se pregătea ceva, aveam ciudatul sentiment că era la fel de posibil să-mi evite telefoanele. Hugh avea poate şanse să se strecoare acolo unde eu nu aveam acces.

Se apropia cu paşi repezi momentul în care trebuia să mă întâlnesc cu Seth la şcoala gemenelor. Voisem să dau o fugă acasă şi să încerc să stau de vorbă cu Roman despre posibilul meu transfer, dar acum nu mai părea aşa de important, nu înainte să-mi confirme sau să-mi infirme Jerome povestea. Aşa că, după ce am mai rezolvat câteva treburi care păreau teribil de banale în comparaţie cu cele importante legate de mersul lumii nemuritorilor, am mers la Lake Forest Park şi am ajuns la şcoală odată cu Seth.

Ian a ieşit şi el din maşină, şi Seth mi-a aruncat o privire rapidă care îmi spunea că nu prea îl entuziasma prezenţa fratelui său. Ian purta haina de care îmi pomenise Seth, una marinărească maro din lână care i se potrivea mănuşă, aşa încât te făcea să crezi că era făcută pe comandă, şi ici-colo avea plasate strategic petice, menite să-i dea un aer *vintage.* Imaginea lui Ian era completată de o eşarfă în dungi, legată cu grijă, şi o pălărie tiroleză. De asemenea, purta ochelari, pe care nu-i zărisem la Seth acasă.

— Nu ştiam că porţi ochelari, i-am spus.

— Se potrivesc cu eşarfa, a spus cu un oftat.

Seth căra două recipiente uriaşe cu tarte cu glazură albă presărate cu generozitate şi cam de mântuială cu picăţele scânteietoare de culoare verde şi roşie. I-am luat unul şi am intrat împreună cu cei doi fraţi, iar acolo ne-am trecut în registru şi am primit indicaţii cum să ajungem în clasă.

— Se pare că ai fost productiv, am spus cu un zâmbet.

— Mama nu a avut niciun merit, a spus Seth cu tandreţe. Cu greu am convins-o să plece. Se tot oferea să mă ajute şi să mă supravegheze, ca să se asigure că e pregătit cuptorul şi lucruri de felul ăsta. Era totul preparat dinainte, nu prea aveam cu ce s-o dau în bară.

Ian a mormăit ceva în legătură cu conservanţii şi siropul de glucoză-fructoză.

În clasă era un haos plăcut, organizat. Mai veniseră şi alţi părinţi şi prieteni de familie ca să ajute la organizarea petrecerii, împărţeau mâncare şi organizau jocuri. Gemenele au venit fuga la noi trei şi ne-au îmbrăţişat iute şi fierbinte, după care şi-au luat tălpăşiţa ca să se joace cu prietenii lor. Nu le vedeam prea des pe Morgan şi pe Mekenna în afara familiei, aşa că era plăcut să le văd aşa de active şi de extravertite cu cei de vârsta lor. Îşi fermecau prietenii aşa cum mă fermecau şi pe mine şi era evident că cele două fete erau un fel de lideri, lideri micuţi, adorabili şi blonzi. Ghemul care se formase în mine când citisem scrisoarea trimisă de la Resurse umane a început să se înmoaie în timp ce-mi îngăduiam mica bucurie de a le observa.

Seth şi-a strecurat braţul în jurul meu şi mi-a urmat privirea pe când stăteam la postul nostru, aproape de masa cu mâncare. A dat din cap spre locul în care Ian încerca să-şi promoveze propriile tarte unora dintre colegii gemenelor, tarte organice,

vegane, fără gluten, opera unei patiserii locale. Să fiu sinceră, erau o frumuseţe. Cu vanilie, pe deasupra aveau glazură de ciocolată în formă de vârtej şi erau ornate cu floricele perfecte, albe, din glazură. În comparaţie cu ele, tartele lui Seth păreau făcute de fete, dar eu nu mă lăsam păcălită. Când făceai tarte fără să pui majoritatea ingredientelor folosite în mod tradiţional în produsele de patiserie, adevărul ieşea la iveală atunci când le gustai. Deşi erau drăguţe, Ian nu prea reuşea să le plaseze.

— Sunt mult mai sănătoase decât toate porcăriile alea, îi spunea Ian unui băieţel cu ochii căscaţi pe nume Kayden. În ciuda faptului că eram de mai bine de o oră în clasa încălzită, Ian era încă înfofolit cu eşarfa şi haina de lână. Sunt făcute din făină din orez integral şi din năut, şi îndulcite cu sirop de arţar, nu cu porcărie din aia de zahăr alb procesat.

Kayden a făcut ochii imposibil de mari.

— Sunt făcute din năut şi orez?

Ian a şovăit.

— Ăăă, da… şi nu. Este făină produsă din ingredientele astea, este hrănitoare şi respectă principiile comerţului echitabil. În plus de asta, am ales din cele maro şi albe, nu numai ca să vă scutesc de coloranţii artificiali, dar şi ca să-mi arăt respectul faţă de toate sărbătorile şi tradiţiile, şi nu am cedat în faţa dominaţiei convenţionale a maşinăriei iudeo-creştine.

Fără un alt cuvânt, Kayden a înşfăcat o prăjitură în formă de omuleţ de zăpadă cu glazură roşie de pe masa cu gustări şi a plecat.

Ian ne-a aruncat o privire sfâşiată de durere.

— Mă înspăimântă soarta care îi aşteaptă pe tinerii din zilele noastre. Cel puţin putem să ducem ce rămâne înapoi acasă la Terry.

— Aşa ar fi bine, a spus Seth. M-au costat o mică avere.

— Vrei să spui că *pe mine* m-au costat o mică avere, i-a retezat-o Ian. Asta e contribuţia mea.

— Eu le-am plătit!

— Mi-ai dat banii ăia cu împrumut, a spus Ian pe un ton arogant. Am să ţi-i dau înapoi.

Nu a mai durat mult petrecerea – copiii de şapte ani nu nevoia să tragă ore în şir la măsea, ca prietenii mei –, dar tot îmi verificam telefonul ori de câte ori nu se uita Seth. Îl aveam în buzunar pe vibraţie, însă mi-era teamă să nu ratez apelul lui

Jerome. Dar indiferent de câte ori mă uitam, ecranul telefonului era neschimbat. Nu primisem niciun apel şi niciun mesaj.

Pe când lucrurile se domoleau, Mekenna şi-a croit din nou drum spre mine şi mi s-a lipit de picior.

— Georgina, vii la noi acasă în seara asta? Pregăteşte bunica masa. O să avem lasagna la cină.

— Şi tarte, a intervenit şi Ian, în timp ce-şi strângea produsele cu grijă.

După calculele mele, dăduse fix o tartă, şi asta unui băiat care făcuse pariu cu prietenii lui.

Am luat-o pe Mekenna în braţe, surprinsă de cât de mult creştea. Trecerea anilor nu ne schimba în niciun fel pe mine şi pe prietenii mei, dar muritorii sufereau schimbări rapide într-o perioadă aşa de scurtă de timp. M-a înconjurat cu braţele şi am sărutat-o pe cârlionţii blonzi.

— Mi-ar plăcea, iubito. Dar în seara asta trebuie să mă duc la serviciu.

— Încă îl mai ajuţi pe Moşul? m-a întrebat.

— Da, am spus solemn. Şi este o muncă foarte importantă. Nu pot să nu mă duc.

Fără mine, era greu de spus dacă Moşul avea să se menţină treaz.

Mekenna a oftat şi şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Poate vii când termini.

— Voi o să fiţi la culcare la ora aia, am spus. Am să văd ce pot să aranjez pentru mâine.

Cu asta mi-am câştigat o îmbrăţişare mai drăgăstoasă şi am simţit o durere în suflet. Fetele aveau întotdeauna efectul ăsta asupra mea, îmi inspirau un amestec de sentimente, iubire faţă de ele şi regret pentru copiii pe care nu-i voi avea niciodată.

Îmi dorisem copii cât fusesem muritoare, şi nici atunci nu avusesem parte de ei. Durerea provocată de acel adevăr îmi sporise anul trecut când Nyx, o entitate primordială a haosului, mă vizitase în somn şi îmi trimisese vise ademenitoare ca să mă distragă în timp ce îmi fura energia. Visul care revenea cel mai des era unul în care eram cu o fetiţă, cu propria mea fiică, şi ieşeam cu ea afară în noaptea înzăpezită ca să-l întâmpin pe tatăl ei. La început, acesta îmi apăruse în umbră, dar mai târziu îmi fusese dezvăluit ca fiind Seth. Apoi, disperată după ajutor, Nyx jurase că visul era adevărat, o profeţie despre ceea ce urma

să se întâmple. Însă fusese o minciună, un lucru pe care nu-l puteam avea niciodată.

— Poate în seara asta treci pe la mine după ce termini la muncă, mi-a spus Seth pe un ton scăzut odată ce ea s-a agitat să plece.

— Depinde, am spus. Cine o să fie la tine în pat?

— Am stat de vorbă. Ştie că trebuie să nu mai calce la mine în cameră.

Am zâmbit şi l-am prins de mână.

— Aş veni, dar am ceva de făcut în seara asta. Trebuie să dau de Jerome pentru… o treabă.

— Eşti sigură că ăsta e motivul? a întrebat. Eşti sigură că nu te sperie familia mea?

Recunosc, nu mă încânta gândul de a vedea privirea dezaprobatoare a lui Margaret Mortensen, dar nici nu credeam că aş fi o companie prea plăcută pentru Seth dacă încă nu aflam până diseară ce era cu transferul meu. Transferul. Privindu-i ochii plini de bunătate şi căldură, am simţit un gol în stomac. Poate trebuia să profit de orice ocazie pentru a fi cu el. Cine ştie cât mai aveam? *Nu,* m-am certat singură. *Nu gândi aşa. În seara* as*ta ai să dai de Jerome şi ai să lămureşti situaţia. Apoi tu şi Seth puteţi fi fericiţi*.

— Familia ta nu are nimic de-a face cu asta, l-am asigurat. În plus, acum că ai şi alte ajutoare, poţi profita de timpul liber şi să scrii un pic.

A dat ochii peste cap.

— Eu mă gândeam că, dacă lucrez pe cont propriu, nu am şefi.

Am zâmbit larg şi l-am sărutat pe obraz.

— Am să vin mâine-noapte.

Kayden a mai trecut pe acolo ca să mai ia o ultimă prăjiturică, m-a văzut când l-am sărutat şi s-a încruntat dezaprobator.

— Îhh.

M-am despărţit de familia Mortensen şi am pornit spre mall. Deseori muritorii erau surprinşi să afle că nemuritorii ca mine alegeau să-şi ia slujbe de zi, ca să zic aşa. Dacă aveai o existenţă de câteva secole şi erai atent oarecum cu banii, nu era chiar aşa de greu ca până la urmă să strângi destul încât să trăieşti din banii ăia, ceea ce nu făcea deloc necesară angajarea în slujba oamenilor. Totuşi, majoritatea nemuritorilor pe care îi

cunoşteam mai munceau încă. Pardon, majoritatea nemuritorilor de rang inferior pe care îi cunoşteam mai munceau încă. Cei de rang înalt, precum Jerome şi Carter, rareori puneau osul la muncă, dar poate că lor şefii le dăduseră destul de lucru. Sau poate că pe noi, nemuritorii de rang inferior, ne îmboldea nevoia asta moştenită din vremea în care eram muritori.

Indiferent de situaţie, zilele precum cea de azi îmi aminteau foarte clar de ce alegeam să muncesc ca să câştig bani. Dacă nu aş fi avut nimic de făcut toată ziua, mi-aş fi petrecut tot timpul meditând la soarta mea şi la posibilul transfer. Faptul că eram asistenta lui Walter, alias Moşul, deşi sună absurd, cel puţin mă distrăgea cât timp aşteptam veşti de la Jerome. O profesie dădea şi ea un scop, lucru pe care îl consideram necesar în condimentarea lungilor zile de nemuritor. Cunoscusem nemuritori de rang inferior care înnebuniseră, iar majoritatea lor nu făcuseră decât să-şi trăiască lunga viaţă fără un scop precis.

Astăzi ni se alăturase un elf nou, unul pe care Walter îl botezase Bucurosul, şi care cu siguranţă făcea ca timpul să treacă mai repede chiar şi numai pentru că mă călca teribil pe nervi.

— Eu cred că n-ar trebui să bea *deloc,* a spus el pentru a suta oară. Nu văd de ce trebuie să învăţ orarul ăsta.

Prancer, un elf cu ştate vechi, a făcut schimb de priviri cu mine.

— Nimeni nu spune că e normal, i-a explicat Bucurosului. Spunem doar că aşa stau lucrurile. O să pună mâna pe alcool într-un fel sau altul. Dacă i-l refuzăm, o să dosească o sticlă în baie. A mai făcut-o.

— Dacă îi dăm noi – am continuat eu –, atunci controlam accesul şi cantitatea pe care o primeşte. Asta – am spus, arătând spre orarul pe care îl făcuserăm – nu e mare lucru. Mai ales pentru un tip cu constituţia lui. Nu-i ajunge nici măcar să se ameţească.

— Dar sunt copii! a strigat Bucurosul, şi ochii i-au rătăcit spre lunga coadă ce se întindea prin mall, la care stăteau familiile. Copii dulci, nevinovaţi, veseli.

Iar am făcut schimb de mesaje nerostite cu Prancer.

— Uite cum facem, am spus într-un final. Ocupă-te tu de ei. Lasă orarul de tras la măsea. De asta ne ocupăm noi. Tu du-te şi

fă schimb de locuri cu Ruşinosul în faţa cozii. Şi aşa nu prea-i place să lucreze cu publicul. Când Bucurosul s-a îndepărtat destul, am făcut următoarea observaţie: în curând, cineva are să ne pârască la departamentul de Resurse umane al mall-ului.

— Oh, de câte ori nu s-a întâmplat, a spus Prancer, netezindu-şi pantalonii verzi din spandex. Deja lucrez cu Walter de trei ani, iar Bucurosul nu e singurul elf pe care îl încearcă remuşcările pentru că Moşul trage la măsea. L-au mai pârât şi alţii.

Nu ştiam chestia asta.

— Şi nu l-au dat afară?

— Da' de unde. E mai greu decât ţi-ai închipui să găseşti oameni dornici de postul ăsta. Cât timp Walter nu atinge pe nimeni şi nici nu spune ceva nepotrivit, se pare că celor de la mall nu le pasă.

— Hm, am făcut. E bine de ştiut.

— Georgina!

Dincolo de porţile care duceau la foişorul Moşului, la marginea mulţimii, am văzut pe cineva făcându-mi cu mâna. Hugh. Inima mi-a bătut cu mai multă putere. De fapt, mall-ul era foarte aproape de biroul lui, aşa că mai trecuse pe aici ca să ia masa de prânz. Dar dat fiind ce se petrecuse de curând – şi mina lui –, ceva îmi spunea că azi nu venise pur şi simplu să ia masa.

— Auzi? i-am spus lui Prancer. Pot să iau acum pauza?

— Sigur, cum să nu?

Mi-am croit drum prin mulţime, am ajuns la Hugh şi am încercat să nu mă ruşinez că port o rochie din folie. Hugh venise de la birou şi era îmbrăcat impecabil, ca un chirurg plastician de succes ce era. Pe lângă el mă simţeam ieftină, mai ales în timp ce ne îndepărtam de haosul sărbătoresc şi mergeam spre unele din magazinele de lux din mall.

— Veneam de la muncă şi m-am gândit să trec pe aici, a spus. Mi-am închipuit că nu prea răspunzi la telefon cât timp eşti la muncă.

— Nu prea, i-am dat dreptate şi am făcut un gest spre rochia strâmtă, fără buzunare. Apoi l-am prins de braţ. Te rog, spune-mi că ai ceva veşti. E o greşeală transferul ăla, nu?

— Păi eu tot mai cred că este o greşeală, dar nu, încă nu am nicio veste, nici de la Resurse umane, nici de la Jerome.

S-a încruntat uşor, evident deloc încântat de lipsa de comunicare cu acesta. Dincolo de asta, am mai sesizat încă un

sentiment la el, nervozitate.

— Am altceva pentru tine. Putem vorbi undeva… într-un loc mai ferit? E vreun Sbarro sau vreun Orange Julius pe aici?

— În mall-ul ăsta nu, am spus batjocoritoare. Putem merge într-un loc în care se vând sandviciuri.

Exprimarea nu era tocmai exactă. De asemenea, mai vindeau supe şi salate şi toate erau proaspăt preparate şi pline de suficiente ingrediente cu pretenţii încât până şi Ian ar fi fost fericit. Hugh şi cu mine am făcut rost de o masă, iar aspectul meu mi-a atras atenţia unor copii însoţiţi de părinţi. I-am Ignorat şi m-am aplecat spre Hugh.

— Şi atunci ce e, dacă nu transferul ăla fantomă?

S-a uitat neliniştit în jur şi i-a luat câteva clipe până să înceapă să vorbească.

— Azi am tot sunat ca să încerc să dau de vreun fir şi să văd dacă pot să aflu ceva despre situaţia ta. După cum am spus, nu am reuşit. Dar mi-au ajuns la urechi tot felul de alte bârfe.

Am fost destul de surprinsă că voia să discutăm despre bârfele care circulau prin iad, şi chiar şi mai surprinsă că asta, pare-se, îl făcuse să vină personal. Dacă auzise vreun zvon despre un prieten comun, un telefon ar fi fost de ajuns ca să-mi dea veştile. Ba chiar şi un e-mail sau un SMS.

— Îl mai ţii minte pe Milton? a întrebat.

— Milton?

L-am privit inexpresivă. Nu-mi spunea nimic numele ăla.

— Nosferatu, a mai făcut o încercare.

Tot nimic, dar apoi:

— Ah, da. Vampirul.

Cam acum o lună, Milton venise aici în vacanţă, spre exasperarea lui Cody şi a lui Peter. Vampirii aveau un puternic simţ teritorial şi nu-i aveau la inimă pe intruşi, deşi Cody reuşise să se folosească de prezenţa lui Milton ca să-şi impresioneze iubita amatoare de macabru, Gabrielle. Sau cel puţin aşa auzisem eu. De fapt, nu l-am văzut niciodată. Am aflat numai că este la noi în oraş.

— Mda, şi se pare că săptămâna trecută a fost în Boulder.

— Şi?

— Mai întâi, e ciudat că a avut parte de două „vacanţe” într-o aşa scurtă perioadă de timp. În fond, ştii care e situaţia vampirilor. De fapt, a noastră a tuturor.

Era adevărat. Iadului nu-i plăcea să ne dea prea des vacanţă. Când şefii dispuneau de sufletul tău, chiar nu simţeau nevoia să-ţi facă viaţa agreabilă. Asta nu înseamnă că ocazional nu ne luam liber, dar categoric nu asta era prioritatea iadului. Negoţul cu suflete nu-şi lua niciodată răgaz. Pentru vampiri, lucrul acesta era şi mai adevărat, pentru că nu le plăcea să-şi părăsească teritoriul. De asemenea, mai aveau şi dificultăţi în a călători, de exemplu problema cu lumina soarelui.

— Bun, deci e ciudat. Şi cum ne afectează asta pe noi?

Hugh a scăzut tonul.

— Când a fost în Boulder, un şaman practicant al magiei negre a murit în împrejurări stranii.

Am simţit cum mi se ridică sprâncenele.

— Şi crezi că Milton a avut legătură cu asta?

— După cum am spus, azi am avut timp să dau ceva telefoane şi să investighez un pic. Şi se pare că, deşi zona lui de bază este Raleigh, Milton călătoreşte foarte mult pentru un vampir – iar în fiecare loc în care se duce, un muritor din comunitatea supranaturală dă colţu'.

— Sugerezi că e asasin, am spus, intrigată, dar tot nu vedeam care era ideea.

Fiind cu toţii participanţi în „marele joc", îngerii şi demonii nu aveau voie să influenţeze direct vieţile muritorilor. Şi aici intrau în scenă nemuritorii de rang inferior, recurgând la păcat şi ispită. Nici noi nu prea aveam voie să ucidem, în jocul ăsta, şi în niciun caz la ordinele unui nemuritor de rang înalt. Cu toţii ştiam că, de fapt, se mai întâmplau asemenea lucruri, iar Milton nu era primul asasin despre care auzisem că elimina muritori incomozi.

— Exact, a spus Hugh şi s-a încruntat. Cum se duce într-un loc, cum dispare un om.

— Şi în ce fel ne afectează chestia asta pe noi?

Hugh a oftat.

— Georgina, a fost *aici.*

— Da, dar nimeni… Am icnit şi preţ de o clipă am îngheţat, şocată. Erik…

Pentru un moment, lumea s-a învârtit în jurul meu. Nu mă mai aflam în restaurantul unui mall de nivel înalt, ci priveam trupul nimicit, însângerat al unuia dintre cei mai buni oameni pe care îi ştiam. Erik era unul din vechii mei prieteni din Seattle şi mă sfătuia în problemele mele, bazându-se pe mulţi ani în care

acumulase cunoştinţe despre lumea ocultă şi supranaturală. Tocmai se interesa de contractul meu cu iadul când, cu ocazia unui jaf la magazinul lui, fusese împuşcat mortal.

— Vrei să spui... am zis cu un glas firav ca o şoaptă. Vrei să spui că Milton l-a omorât pe Erik?

Hugh a clătinat trist din cap.

— Nu. Îţi prezint doar dovezile, care sunt irefutabile, dar nu suficiente pentru a conduce hotărâtor la Milton.

— Atunci de ce îmi spui toate astea? am întrebat. Ţie nu-ţi place să te implici în lucruri care pun sub semnul întrebării sistemul.

Era adevărat, şi fusese un permanent subiect de controversă între mine şi Hugh.

— Nu, a spus.

Acum înţelegeam de ce era aşa de neliniştit. A continuat:

— Deloc. Dar ţin la tine, dulceaţă. Şi ştiam că ţineai la Erik şi că voiai răspunsuri.

— Cuvântul-cheie este „voiam”. Şi credeam că le primisem.

Încă plângeam după Erik, dar începusem să mă vindec şi-mi văzusem de viaţă aşa cum trebuie să facem cu toţii după ce pierdem un om drag. Faptul că ştiam, sau mă rog, credeam că fusese ucis într-un jaf nu mă alina, dar îmi oferea o explicaţie. Dacă periculoasa teorie a lui Hugh cuprindea vreo umbră de adevăr, că Milton, un potenţial asasin, putea fi răspunzător, atunci toată lumea mea se răsturna. Iar marea problemă în acest scenariu nu era că Milton era autorul. Ceea ce conta era motivul pentru care o făcuse. Pentru că, dacă era genul de asasin al iadului care bântuia ferit de priviri, atunci cineva de la un nivel superior îi dăduse ordinul, ceea ce însemna că iadul avea un motiv să vrea să se descotorosească de Erik.

— Te simţi bine? Hugh m-a atins pe mână şi am tresărit. Doamne, Georgina. Eşti rece ca gheaţa.

— Sunt şocată, am spus. Chestia asta este serioasă, Hugh. Gravă.

— Îmi dau seama, a spus, şi nu părea deloc vesel. Promite-mi că n-ai să faci niciun gest necugetat. Încă nu mi-e clar dacă ar fi trebuit să-ţi spun chestia asta.

— Ba ai făcut bine, am spus şi l-am strâns de mână, dar nu i-am făcut nicio promisiune în legătură cu gestul necugetat. Îţi mulţumesc.

La scurt timp după aia a trebuit să plec, şi m-am întors să-l ajut pe Bucurosul. Între timp, i se mai risipise un pic din zelul faţă de natura pură şi magică a copiilor. Cred că ceea ce l-a făcut să cedeze a fost puştoaica de şase ani care ceruse o operaţie de remodelare la nas. Cât despre mine, eram năucită de ceea ce-mi spusese Hugh. Erik fusese ucis. Cuvintele pe care mi le spusese înainte să moară sugeraseră că era ceva mai mult, dar nu existau dovezi în sensul ăsta. Sau oare existau? Mi-am amintit vag de felul în care îi fusese spart geamul şi suspiciunile poliţiei că fusese spart dinăuntru. Dar la ce-mi folosea teoria asta? Cum aflam răspunsurile de care aveam nevoie?

La fel de uluitoare era concesia pe care mi-o făcuse Hugh spunându-mi. Îşi aprecia munca şi postul confortabil. Chiar nu era genul care să încerce să supere iadul sau să pună întrebări în legătură cu lucruri care nu-l priveau. Totuşi, dăduse curs bănuielii pe care i-o trezise Milton şi-mi dăduse mie veştile, prietenei lui. Iadul îşi transforma slujbaşii în fiinţe disperate, fără suflet, şi categoric aşa prefera să rămână lucrurile, dar eu mă îndoiam că vreunul de la conducere îşi închipuise de ce prietenie eram capabili încă.

Firesc, un singur lucru m-ar fi putut distrage de la acest nou eveniment şi acesta era prezenţa lui Jerome în apartamentul meu mai târziu, în noaptea aia. Mă întorceam acasă după muncă şi i-am simţit aura revărsându-se dinăuntru imediat ce am vârât cheia în broască. Temerile şi teoriile mele în legătură cu Erik şi Milton au trecut pe planul doi şi au fost înlocuite de toate vechile speculaţii în legătură cu misteriosul meu transfer.

Când am intrat, am dat de Jerome, care stătea în living cu Roman, amândoi relaxaţi şi abia luându-mă în seamă.

— Şi deci – spunea Jerome – de-aia trebuie să faci chestia asta. Cât de curând posibil. Oamenii lui Nanette se ocupă de treaba asta de mult timp, aşa că ai o groază de lucru. Stabileşte un orar, nu-mi pasă cât de riguros este, şi pune-i pe puturoşii ăia să se antreneze.

M-am uitat la el neîncrezătoare.

— Ai venit pentru concursul ăla?

Amândoi bărbaţii m-au privit, iar Jerome părea iritat de întrerupere.

— Desigur. Cu cât începeţi mai repede să vă antrenaţi, cu atât

mai bine.

— Ştii ce altceva ar fi bine dacă s-ar întâmpla mai repede? Am scos scrisoarea tocită de la Resurse umane cu o fluturare de mână. Să-mi spui dacă mă transferaţi. Eu aş paria că e o greşeală, pentru că sigur, foarte sigur m-ai fi anunţat tu, corect?

S-au scurs câteva clipe de tăcere. Jerome m-a fixat cu privirea lui întunecată şi am refuzat să-mi feresc ochii. Într-un final, a spus:

— Nu. E pe bune. Te transferăm.

Era să-mi cadă faţa.

— Şi atunci de ce… de ce abia acum aud de chestia asta?

A oftat şi a făcut un gest de nerăbdare.

— Pentru că numai ce am aflat de transfer. Cineva a sărit o etapă şi ţi-a trimis scrisoarea înainte să-mi spună, a explicat el şi ochii i-au licărit. Nu-ţi face griji, nici eu nu am fost prea entuziasmat. Am avut grijă să afle ce părere am în chestiunea asta.

— Dar… Am înghiţit în sec. Eram aşa de sigură că e o greşeală…

— Chiar este, s-a învoit el. Dar nu aşa cum te-ai fi gândit tu.

Îmi venea să mă prăbuşesc pe podea şi să mă lichefiez, dar m-am străduit să mă ţin tare. Trebuia să pun următoarea întrebare ca importanţă, cea care avea să definească următoarea fază a vieţii mele.

— Unde… unde mă duc?

Jerome m-a studiat din nou, de data asta cred că numai ca să prelungească suspansul şi suferinţa mea. Ticălosul. Într-un final, a vorbit.

— Te duci la Las Vegas, Georgie.

Capitolul 5

Eu mă pregătisem psihic pentru Cleveland sau Guam. Eram prea pesimistă să cred că mi s-ar putea oferi ceva chiar şi cât de cât plăcut. Dacă deja aveam să trec prin trauma de a părăsi oraşul Seattle, atunci cu siguranţă destinaţia mea avea să fie un loc îngrozitor.

— Ai spus Las Vegas? am întrebat în timp ce mă prăbuşeam pe canapea. Imediat mi-am dat seama de şpil. Ah, nu în Las

Vegas din Nevada, nu? E un alt Las Vegas. În New Mexico? Sau pe alt continent?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc şi-ţi spulber fanteziile de martiră, Georgie. Jerome şi-a aprins o ţigară şi a tras adânc. Dar e Las Vegas din Nevada. Cred că îl cunoşti chiar pe arhidemonul de acolo, Luis. Nu ţi-e prieten?

Am clipit.

— Luis? Ba da. Adică, în măsura în care îţi poate fi prieten un arhidemon.

Cu asta mi-am câştigat un zâmbet din partea lui Jerome, deşi eu abia dacă am remarcat. Mai lucrasem pentru Luis acum mult timp şi, dacă era să fiu cinstită, era şeful meu preferat din toate timpurile. Asta nu înseamnă că Jerome era un şef oribil, dar Luis, deşi era strict, era un tip relaxat care uneori te putea face să uiţi că te aştepta osânda veşnică.

— Deci am ordin să mă duc la Las Vegas şi să lucrez pentru Luis.

— Da, mi-a confirmat Jerome.

Mi-am smuls privirea rătăcită de la fereastră şi m-am uitat din nou la el.

— Nu se poate schimba treaba asta? Să-i pun capăt? Nu pot face nimic să rămân aici? Şi eşti sigur că nu e o greşeală de expediere?

Jerome a ridicat din sprâncenele negre. Era unul din acele rare momente în care îl prinsesem în ofsaid într-atât încât îşi afişa surprinderea.

— Nu vrei să te duci? Adică mă simt flatat că ai fi dispusă să rămâi în subordinea mea, dar mă gândeam că ai să fii încântată de situaţie. Las Vegas este perfect pentru un sucub dezastruos ca tine.

Am ignorat înţepătura, deşi avea dreptate. Las Vegas era paradisul păcatului şi izbăvirii, aşa încât era plin până la refuz cu slujitori şi ai raiului, şi ai iadului. Probabil că avea una din cele mai mari concentraţii de sucubi pe metru pătrat din lume, ceea ce presupuneam că implica o mai mare uşurinţă în a-ţi face cota. Aici eram singurul sucub, aşa că numărul de suflete pe care le corupeam era atent monitorizat. În Las Vegas aveau să fie destui sucubi ambiţioşi care să muncească şi pentru puturoasele ca mine.

— Nu tu eşti problema, am spus uşor. E... Seth.

Jerome a oftat zgomotos şi şi-a strivit ţigara pe măsuţa mea de cafea. Cred că trebuia să fiu mulţumită că nu îşi alesese ca scrumieră canapeaua sau covorul.

— Bineînţeles. Pentru că în organizarea universului, iubitul tău este destul de important încât să-i facă pe cei din departamentul de Resurse umane să se răzgândească în legătură cu reorganizarea. Fii serioasă, Georgie. Aşa de naivă eşti? De câte ori ai fost transferată de-a lungul anilor? Sau poate ar trebui să întreb câte transferuri ai auzit tu să se fi anulat pentru că cineva „nu prea avea chef”?

— Niciunul, am recunoscut.

În cel mai bun caz, iadul îi lua în considerare pe slujbaşii nefericiţi şi-i muta din locurile în care nu erau productivi. Mai cerusem în câteva dăţi transferul şi îmi fusese aprobat de vreo două ori. Dar odată ce se hotărau cei de la Resurse umane, gata. Începeam să conştientizez crudul adevăr, că nu se comisese nicio greşeală şi că nu puteam împiedica lucrul ăsta. Am încercat să o iau pe altă parte.

— Dar de ce? De ce s-a decis lucrul ăsta? Am fost o angajată bună…

Totuşi, chiar în timp ce spuneam asta, m-a cuprins îndoiala. Jerome m-a privit cu tâlc.

— Oare?

— Nu am fost tocmai o angajată slabă, am dres-o.

— Noi nu ne jucăm aici. Nu vrem angajaţi mediocri care menţin starea actuală a lucrurilor. Noi vrem suflete. Noi vrem să *câştigăm.* Iar tu în mare parte din timpul petrecut aici ai fost mediocră. Nu te uita aşa la mine. Ştii bine că am dreptate. Ai avut episoade de productivitate alternate cu din alea de ineficienţă, cele mai demne de pomenit fiind cele când erai constrânsă. Dar până şi astea au fost necorespunzătoare.

Făcusem o înţelegere cu Jerome acum un an, ca urmare a căreia mă purtasem ca un sucub model pentru o vreme. După ce ajutasem la salvarea lui de la invocare, acceptase în mod tacit să mă las pe tânjală fără să mă bată la cap.

— Dacă ai fi fost productivă aici şi ai fi predat mari cantităţi de suflete, mă îndoiesc că ai fi plecat, a zis el. Aşa că dacă vrei un vinovat, uită-te în oglindă.

— Eşti cam plin de tine, am subliniat iritată. De parcă te-ai bucura.

— Să mă bucur? Că ce, că trebuie să-mi iau o altă angajată, sau pentru că mă aleg permanent cu Tawny? Vezi să nu. Dar, spre deosebire de tine, eu accept că nefericirea mea nu îi interesează deloc pe superiorii mei. Singurul lucru care contează este să urmez ordinele pe care mi le dau.

Tonul şi expresia lui sugerau clar că lucrul ăsta era valabil şi-n cazul meu.

Niciodată nu refuzam o ceartă mică cu Jerome, dar astăzi m-am abţinut. De ce? Pentru că nu puteam spune nimic, nu puteam face nicio înţelegere cu el. Negociasem câteva favoruri şi permisiuni în anii petrecuţi în subordinea lui, lucruri care ţineau de existenţa mea aici, în Seattle. Acesta era domeniul lui. Dar restul lumii? Nu stătea în puterea lui. Nu putea face nimic să-mi anuleze transferul, chiar dacă ar fi vrut. Şi nici eu nu puteam face nimic. Existau lucruri împotriva cărora chiar nu puteai lupta. Iadul era unul dintre ele. Când îmi vândusem sufletul, le cedasem şi controlul asupra eternităţii mele.

— Nu e drept. Intuind replica iritată a lui Jerome, am adăugat repede: Ştiu, nu trebuie să spui. Viaţa nu este dreaptă, am înţeles. Dar pur şi simplu este… este o cruzime. În sfârşit am reuşit să am cu Seth o relaţie care merge. Şi acum trebuie să-l părăsesc.

Jerome a clătinat din cap şi mi-am dat seama după neliniştea din corpul lui că era gata de plecare. Răbdarea sa faţă de discuţia asta se apropia de sfârşit.

— Ştii, s-ar putea să-mi lipsească ceva din glumele tale spirituale când ai să pleci, dar e un lucru căruia n-am să-i duc dorul: copleşitorul tău simţ al melodramei şi disperării. Chiar şi pentru mine e prea mult.

Durerea şi autocompătimirea s-au transformat în furie.

— Îmi pare rău, dar pentru mine este important! Cum să nu fiu supărată? Îl iubesc pe Seth şi nu vreau să-l părăsesc.

— Păi atunci nu-l părăsi. Ia-l cu tine. Sau aveţi o relaţie de la distanţă. Sincer, mă doare în cot atâta timp cât încetezi cu văicăreala. Cum de nu vezi că ai soluţii? Se pare că ai decis că faptul că eşti nemuritoare nu este o piedică pentru marea ta iubire… dar în schimb o călătorie de două ore cu avionul e?

M-am simţit un pic prost. În mod normal, mă înfuria Jerome pentru că îşi bătea joc de mine când eram supărată, căci dădeam vina pe lipsa lui de empatie. Dar acum trebuia să

recunosc că poate avea dreptate când spunea că sunt melodramatică. De ce să nu-l pot lua pe Seth cu mine? Dacă el chiar mă iubea, mutarea n-ar fi trebuit să fie o problemă. Şi dintre toate meseriile din lume, a lui era cea mai potrivită pentru o schimbare de decor. Din nefericire, era un pic mai complicat de-atât. Am oftat.

— Nu ştiu dacă ar veni. Familia lui este aici, iar cumnata lui e bolnavă. Nu poate să plece prea curând…

Jerome a ridicat din umeri.

— Iar mă doare în cot. Însă mă interesează să te duci cât mai curând în vizită. Luis a întrebat dacă te trimit înainte, ca să studiezi zona câteva zile. Dat fiind că antrenamentul la bowling începe abia luni, nu pot să nu mă gândesc că weekendul care vine ar fi o minunată ocazie să rezolvi treaba asta. Îi fac cu plăcere pe plac, dar nu cu preţul de a-i pune beţe-n roate echipei mele.

— Serios? am spus ironică. Te aştepţi să-mi mai pese de bowling în situaţia asta?

A tras un zâmbet crispat.

— Dat fiind că încă eşti angajata mea în următoarele patru săptămâni, da, mă aştept să-ţi pese foarte tare. S-a uitat la Roman, care studiase scena în linişte. Şi mă aştept să le pregăteşti un regim excelent de antrenamente. Ne vedem.

Jerome s-a făcut nevăzut într-un nor de fum, ceea ce dovedea o dată în plus cât de mulţumit era de sine în toată povestea asta. Poate faptul că mă pierdea era un inconvenient pentru el, dar eu cred că graţie naturii lui demoniace tot se delecta cu chinul altora.

Mi-am acoperit ochii, m-am rostogolit şi m-am întins pe canapea.

— Oh, Doamne. Ce-am să mă fac eu? Nu se poate să fie adevărat.

Faptul că mă despărţisem de Seth anul trecut îmi frânsese inima. Aş fi vrut să mor. Când mă împăcasem cu el, mă simţisem de parcă aş fi renăscut. Începusem să iubesc viaţa, chiar şi pe cea destinată osândei. Acum începeam să simt din nou cumplita, dureroasa disperare. Nu era posibil ca să poată trece cineva prin asemenea capricii ale sorţii într-un timp aşa de scurt. *Na, că ţi-a trebuit să te îndrăgosteşti,* am gândit.

L-am simţit pe Roman aşezându-se lângă picioarele mele. O

clipă mai târziu, ni s-au alăturat amândouă pisicile. Mi-am descoperit ochii şi am observat că ai lui, verzi ca marea, mă priveau.

— N-a fost el tocmai plin de tact, dar trebuie să recunosc că avea dreptate. De ce nu s-ar muta cu tine Seth?

— În condiţii normale... am spus şi a trebuit să mă opresc ca să nu mă pun pe râs, căci condiţiile în care ne găseam noi nu erau niciodată normale. În condiţii normale ar veni. Dar cum spuneam, dată fiind situaţia Andreii, nu cred că poate. Şi, sincer, nici nu aş vrea.

Nu am realizat că lucrul ăsta era adevărat până când să rostesc cuvintele. Dacă Seth ar renunţa la tot ca să fugă cu mine, şi-ar face rău şi lui, şi familiei lui de dragul meu. Niciodată nu aş accepta lucrul ăsta. Am simţit un gol în inimă.

— Nu pot să cred aşa ceva. Cum se poate să se fi întâmplat aşa de repede? Eram atât de fericită.

Roman a scărpinat-o pe Aubrey pe cap şi s-a lăsat pe spate.

— Excelentă întrebare. A fost cam brusc. Aşa se întâmplă în mod normal?

— Păi, nu ne prea anunţă pe noi în legătură cu transferurile. Uneori afli că urmează o reorganizare. Alteori ceri un transfer şi îţi este aprobat. Însă de obicei are loc o întâlnire, îţi este planificată soarta şi afli mai târziu despre chestia asta. Singurul lucru ciudat în cazul ăsta e că pare-se Jerome a fost mai puţin informat decât mine.

Roman stătuse cu ochii căscaţi la tavan, şi atunci a întors din nou brusc privirea spre mine. Intensitatea privirii lui m-a făcut să tresar.

— Mai zi o dată. Ce s-a întâmplat şi ce a fost neobişnuit.

Am dat să-i spun că numai ce-i explicasem, dar în loc de asta mi-am reţinut replica tăioasă, conştientă că nu el era de fapt sursa iritării mele.

— În mod normal, arhidemonul are o întâlnire cu tine ca să-ţi dea detaliile şi apoi urmează scrisoarea cu data transferului. Acum s-a petrecut aşa de repede încât am primit scrisoarea înainte ca Jerome să aibă ocazia să vorbească cu mine.

— Iadul nu face lucrurile fără un motiv. Roman s-a mai gândit puţin. Mă rog, cu excepţia concursurilor de bowling pe nepusă masă. Dar le place ca birocraţia, hârţogăria şi toate detaliile să fie puse la punct. Chiar dacă au decis repede să te transfere, tot

ar fi urmat toate procedurile alea idioate. Pentru ca scrisoarea să ajungă înainte ca Jerome să primească instrucţiuni, trebuie să fi grăbit tare lucrurile. Întrebarea este: de ce? De ce atâta grabă să te ia din Seattle?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Cauţi vreo conspiraţie. Nu mă înţelege greşit, mi se pare o porcărie. E cumplit. Dar nu cred că există vreun alt motiv în afară de acela pe care mi l-a dat Jerome, şi anume că mi-am neglijat munca. Iar asta… mă rog, e din vina mea.

— Da, dar iadul are tot timpul de-a face cu angajaţi slabi. Trec printr-o mulţime de proceduri ca să găsească cea mai bună cale prin care să trateze cu tipii ăştia. Poate că are dreptate babacu' când spune că iadul nu poate tolera angajaţii mediocri, dar nu într-atât încât să trebuiască să se ocupe *chiar în clipa aia* de problemă. Ce e aşa deosebit la cazul tău încât cineva să se decidă brusc să declanşeze un transfer rapid?

Apreciam faptul că Roman încerca să mă ajute, dar nu voiam să fiu implicată în ceva ce putea cu uşurinţă deveni pentru el o căutare obsedantă. Nephilimii le purtau pică raiului şi iadului, şi erau veşnic în căutare de modalităţi prin care să le provoace şi să li se împotrivească. Mai demult, Roman chiar plecase la vânătoare de nemuritori de rang înalt. Ceva din el îl făcea dornic să vadă în afacerea asta ceva mai mult decât un ghinion, dar eu nu eram prea sigură că era aşa.

Cuvintele lui Carter mi-au răsunat în minte, indiferent cât de tare aş fi încercat să mi le smulg de acolo: *Dacă există un motiv, cauza este vreo faptă de-a ta cu care iadul nu este de acord.*

— Ar trebui să stai de vorbă cu Carter, am mormăit. Şi el e sigur că există un motiv anume. Văzând aerul nerăbdător al Roman, m-am străduit fără tragere de inimă să-i cânt în strună. Nu ştiu ce ar putea fi. Poate faptul că am fost capturată de Oneiroi? Poate se tem că sunt instabilă. Sau că locul ăsta nu e sigur pentru mine.

Roman a dat din cap la cuvintele mele.

— Da, prin asta te deosebeşti. Însă eu, dacă mi-aş face griji că un angajat îşi pierde controlul, aş vrea să-l păstrez în locul în care ştiu că se simte stabil. Sunt sigur că iadul ştie că eşti fericită aici şi în cel mai rău caz ar putea gândi că experienţa aia te-a legat mai tare de Jerome. Ar vrea să încurajeze loialitatea asta.

— Iadul nu trebuie să încurajeze loialităţi, i-am spus. Nu-i interesează decât că mi-am vândut sufletul lor. Asta este o chestie mai importantă decât loialitatea.

Pe faţă i-a apărut fulgerător un aer uimit.

— Numai de *asta* le pasă, aşa e. Georgina, când s-a întâmplat asta? Când anume s-a întâmplat asta?

— Ăăă, chestia cu scrisoarea?

Avea un aer fanatic. Fără îndoială, devenise obsedat de chestiune.

— Da.

— Azi-dimineaţă. A apărut cât eram la Seth. L-am simţit pe curier şi m-am trezit cu ea.

— Erai la Seth. Ce făceai în momentul ăla? Ce făcuseşi înainte? A încetat s-o mai mângâie pe Aubrey şi ea s-a târât spre mine făcută ghem, în căutarea unui public mai receptiv. Povesteşte-mi din momentul ăla.

— Păi după cum spuneam, eu dormeam. Înainte de asta… M-am încruntat când mi-am amintit că intrasem în pat peste Ian. I-am cunoscut pe mama şi pe fratele mai mic al lui Seth înainte de asta am fost la petrecerea lui Peter. Înainte de asta am fost la mall…

— Peter. Spune-mi ce-ai făcut la Peter. Ţi s-a întâmplat ceva ciudat acolo?

L-am săgetat cu privirea.

— A fost o petrecere cu fondue acasă la un vampir. Totul e ciudat la situaţia asta.

— Încerc să te ajut! S-a aplecat spre mine şi în glas i-am simţit agitaţia. Las-o moale cu glumele, da? *Gândeşte-te.* Ce ţi s-a întâmplat ţie anume? Despre ce ai vorbit? Ei ce ţi-au spus?

Eram din ce în ce mai stânjenită de hotărârea lui.

— M-au tachinat din cauza locului meu de muncă, am spus.

— Şi Jerome?

— Desigur. Mi-a spus că faptul că sunt elf e o ruşine şi că ar trebui să fac altceva. În clipa aceea am avut un gând şocant. Roman… doar nu crezi că Jerome a cerut să fiu transferată, nu? Oare chiar aşa de supărat să fie pe mine? Aşa de ruşinat?

— Nu ştiu, a recunoscut Roman. Şi-a trecut absent o mână prin părul negru cârlionţat. Se poate. În parte, ciudăţenia ar putea fi explicată dacă Jerome ar fi încercat să ascundă faptul că de la el a plecat totul. Dar în definitiv niciunul dintre prietenii

tăi nu este tocmai normal. Dacă ar fi fost ceva care să-l ruşineze destul pe Jerome încât să scape de unul din subordonaţii lui, am sentimentul că ar fi avut multe alte ocazii înainte de tine. S-a mai întâmplat ceva?

— L-am întrebat de…

Am şovăit. Subiectul încă era unul sensibil pentru mine. Îmi era greu să-i pomenesc despre asta lui Roman şi nu-mi venea să cred că avusesem curajul să aduc subiectul în discuţie de faţă cu gaşca mea în noaptea aia. Roman mi-a sesizat nesiguranţa şi a izbucnit:

— Ce? Ce altceva? Ce i-ai întrebat?

Am mai aşteptat câteva clipe şi apoi am decis să-i spun. Nu putea strica şi, în plus, era posibil ca Roman să-i fi pomenit numele meu lui Seth.

— Cam acum o lună, când eram în pat, Seth mi-a zis Letha când era pe jumătate adormit. Când l-am întrebat de unde îmi ştie numele, nu şi-a putut aminti. Nici măcar nu-şi amintea să-mi fi zis aşa. Aşa că i-am întrebat pe cei din gaşcă în seara aia dacă vreunul dintre ei îi spusese numele meu lui Seth.

— Şi?

— Şi au spus cu toţii că nu. Cody nici măcar nu-mi ştia numele. S-au luat iar de mine că sunt melodramatică şi toată lumea a fost de acord că Seth îl auzise de la mine sau de la altcineva şi uitase.

Roman nu a spus nimic, lucru care aproape că era şi mai deconcertant decât faptul că mă luase la întrebări. Mi-am îndreptat spatele şi i-am tras un cot.

— Auzi, nu i-oi fi spus tu lui Seth?

— Ăăă? Nu. S-a încruntat, prins de propriile gânduri. Jerome ce părere a avut? A fost de acord cu teoria aia?

— Da. A fost de părere că discuţia aia e o pierdere de timp şi nu s-a sfiit să-mi spună. L-a plictisit aşa de tare încât în loc de asta a început să vorbească despre bowling.

— Atunci v-a spus despre echipa de bowling? Echipa aia de bowling apărută din senin?

— Mda…

Acum eram încruntată. Era evident că gândurile lui alergau într-o direcţie cu care eu nu aveam treabă şi nici nu reuşeam să ţin pasul cu el.

— De ce? La ce te gândeşti? Are asta vreo legătură?

— Nu ştiu, a spus într-un final. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin living. Trebuie să meditez la asta. Trebuie să pun câteva întrebări. Ce-ai să faci acum?

M-am ridicat şi eu şi m-am întins, cuprinsă brusc de oboseală.

— Trebuie să vorbesc cu Seth. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat. Şi presupun… M-am strâmbat. Dacă trebuie neapărat mă duc la Las Vegas, weekendul ăsta e un bun prilej.

— Ca să nu ratezi antrenamentele la bowling? m-a tachinat Roman.

— Şi de asta, dar am liber de la muncă. Seth e destul de ocupat cu familia lui venită în vizită, ceea ce de asemenea îmi oferă o bună ocazie să plec. Deşi… ar fi drăguţ să vină cu mine. Adică, dacă are de gând să se mute, ar putea veni şi el să vadă cum stă treaba.

Dar iar m-a cuprins îngrijorarea: cum îi puteam cere lui Seth să-i părăsească pe Terry şi pe Andrea?

— De fapt – a spus Roman, fără urmă de amuzament, cred că e mai bine să nu meargă.

— De ce?

— Pentru că, indiferent de motive, ceva nu e în regulă. Nu ştiu ce te aşteaptă în Las Vegas. Poate nimic. Dar eu simt că cineva şi-a băgat coada în chestia asta şi orchestrează treburile, şi că e mai bine pentru Seth să nu-l implici în treburi de nemuritori. Roman a căpătat un aer mai blând. De fapt, nu prea îmi place faptul că te confrunţi singură cu situaţia asta, dar nici nu sunt sigur că e bine să mă vâr eu în roiul acesta de nemuritori.

— Mă descurc, am spus şi am încercat să nu las cuvintele lui ameninţătoare să mă dezumfle. Indiferent cât de îngrozitoare este ideea de transfer, trebuie să recunosc că am avut noroc cu ăsta. Nu spun că am încredere în demoni, dar dacă ar trebui să am în vreunul, Luis ar fi ăla. E extraordinar, iar Vegas e Vegas. După cum spuneam, am avut noroc.

Roman a devenit din nou gânditor.

— Da. Da, ai avut noroc.

A doua zi, am dat de Seth acasă la fratele lui. Andrea făcuse iar tratament în ziua aia şi dormea. Seth şi Margaret se ocupau de treburile casei pe cât de bine se pricepeau, pregăteau o cină târzie şi aveau grijă de fete. Am ajuns cam odată cu Terry, care se întorcea de la muncă, iar sosirea noastră a fost întâmpinată cu strigăte şi îmbrăţişări. Am luat-o pe Kayla în braţe, iar Terry a

întrebat tare ce mă întrebasem şi eu.

— Unde e Ian?

Seth şi Margaret au făcut schimb de priviri.

— Ian a avut ceva treburi, a spus ea pe un ton neutru.

— Mda, i-a dat Seth dreptate. Şi anume cercetează zonele paradoxale ale oraşului.

Şi el zicea că venise să-şi ajute familia. Fără îndoială că îşi găsise pe la vreo cafenea nişte prieteni iubitori ai noilor tendinţe şi acum umbla cu ei cine ştie pe unde, bând bere Pabst Blue Ribbon şi desfătându-i cu poveşti despre toate trupele obscure pe care le cunoaşte.

Terry a zâmbit vesel.

— El pierde, pentru că mâncarea miroase extraordinar. Ne rămâne nouă mai mult.

A învârtit-o pe Kendall în aer şi şi-a sărutat şi celelalte fete, după care s-a dus sus să vadă ce face Andrea. Am simţit un nod în gât în timp ce-l priveam plecând. Se arăta aşa de optimist în prezenţa fetelor, dar ştiam că de fapt i se rupe sufletul, Grijile mele mărunte îmi păreau exact aşa: mărunte, mici, neînsemnate.

Cu toate astea, tot timpul cinei am simţit vestea despre transfer ca un pietroi pe inimă. Voisem să aştept până aveam să fiu singură cu Seth la el acasă, dar trebuie să-mi fi trădat sentimentele.

— Hei, a spus uşor, strecurându-şi un braţ pe după umerii mei; familia era strânsă în living, punea un film, în vreme ce Seth şi cu mine eram în uşa de la bucătărie. S-a întâmplat ceva?

Am ezitat, nesigură dacă să aduc asta în discuţie aici. Simţind lucrul ăsta, m-a tras în bucătărie.

— Thetis, vorbeşte.

— Azi am primit nişte veşti proaste, am început.

Am încercat să mă gândesc la un fel spiritual sau amuzant de a conduce discuţia, dar nu mi-a trecut nimic prin cap. Aşa că am spus pur şi simplu totul, explicând că, prin natura lor, transferurile nu puteau fi contestate şi dând detalii despre al meu.

— Las Vegas, a spus pe un ton neutru. Arăta ca şi cum îl plesnisem. Te muţi la Las Vegas.

— Nu pentru o lună, am spus şi l-am prins de mâini. Şi crede-mă, nu vreau să mă duc. Dumnezeule, Seth. Încă nu-mi vine să

cred. Îmi pare rău, aşa de rău.

— Hei, nu-ţi cere scuze pentru aşa ceva. M-a tras aproape, iar bunătatea şi compasiunea care i se citeau pe faţă aproape că mă făceau să plâng. Nu e vina ta. Nu ai de ce să te scuzi.

Am clătinat din cap.

— Ştiu, dar… e aşa o nebunie. Credeam că totul se rezolvase, că aveam şansa de a fi împreună. Iar acum nu ştiu ce să fac. Nu-ţi pot cere să…

— Ce să-mi ceri?

M-am sprijinit cu capul de pieptul lui.

— Să vii cu mine.

Pentru câteva clipe nu a spus nimic.

— M-ar lăsa? Mereu am crezut… adică ori de câte ori ai vorbit despre trecutul tău, întotdeauna mi-ai dat impresia că te-ai reinventat. Ţi-ai luat un nume nou, un aspect nou. Credeam că trebuie să renunţi la trecut.

— Aşa am făcut, dar a fost întotdeauna numai alegerea mea. Pentru tine… sigur că nu aş face-o. Aş rămâne Georgina Kincaid, aşa cum o ştii tu. Dar nu poţi să-i părăseşti, am spus şi am făcut un gest spre living. Nu merită.

Seth mi-a cuprins faţa în mâini şi mi-a ridicat-o, ca să-l pot privi în ochi.

— Georgina, a spus blând. Te iubesc. Meriţi. Eşti totul pentru mine. Te-aş urma la capătul pământului şi mai departe.

— E ilogic ce spui, am zis cu un zâmbet trist. Şi nu sunt totul. Îi iubeşti şi pe ei. Şi te-ai urî dacă ai fugi cu mine în vreme ce ei au aşa de mare nevoie de tine.

— Şi ce? Ai ales tu în locul meu? a întrebat. Avea un ton jucăuş, în ciuda seriozităţii subiectului. Ne despărţim cumva?

— Nu! Bineînţeles că nu. Pur şi simplu… vreau să ştii că nu mă aştept să vii cu mine. Vreau să fiu cu tine? Da, desigur. Dar îţi iubesc familia, Seth. Îi iubesc pe toţi. Fericirea mea…

Era ciudat să rostesc cuvintele astea. *Fericirea mea.* Fusesem aşa de mult timp nefericită. Nici măcar nu-mi mai imaginasem de o grămadă de vreme că puteam fi fericită.

— Fericirea mea nu merită s-o sacrifici pe a lor, am încheiat.

S-a aplecat şi şi-a lipit uşor buzele de ale mele.

— Şi cu a mea cum rămâne?

L-am privit uimită.

— Vrei să spui că i-ai părăsi şi ai fugi cu mine la Las Vegas?

— Nu, a spus ferm. Nu i-aş părăsi niciodată. Dar trebuie să existe o cale de mijloc. O modalitate prin care să nu ne sacrific nici pe noi, nici pe ei. Trebuie doar s-o găsim. Este prea important ce avem noi. Încă nu renunţa la noi, bine?

L-am îmbrăţişat şi m-am pierdut în dulceaţa căldurii şi mirosului său. Cuvintele lui îmi strecuraseră o rază de lumină în suflet, dar încă nu voiam să-mi fac iluzii. Miza era prea mare, încă erau multe care puteau merge prost.

— Te iubesc, i-am spus.

— Şi eu te iubesc. M-a strâns tare şi apoi m-a mai sărutat o dată înainte să ne desprindem unul de altul. Şi acum hai să vei vedem filmul şi să o facem pe fiinţele sociale ca să putem pleca devreme.

— De ce?

— Pentru că, dacă pleci la Las Vegas în weekendul ăsta, atunci vreau să te duc acasă şi să petrec ceva timp cu tine în seara asta.

Am zâmbit larg şi l-am cuprins cu braţul.

— „Ceva timp” înseamnă ceea ce cred eu?

— Da, a spus în timp ce mergeam înapoi în living. Da, asta înseamnă.

— Păi ştii că e împotriva regulilor.

— Reguli pe care le-ai inventat tu, a subliniat.

— Spre binele tău, l-am corectat. Încă nu e momentul. Să nu uităm că trebuie să avem limite.

Era una din condiţiile impuse relaţiei noastre reluate. Înainte ne chinuiserăm când relaţia dintre noi fusese platonică, aşa că de data asta fusesem de acord că e în regulă să facem sex cât de cât... deşi mă îngrozea gândul că fiecare act, indiferent cât de mic, avea să-i ia ceva din vitalitate. Seth îmi spusese că nu-i pasă, că şi-ar fi asumat orice risc să fie cu mine. Eu încă eram grijulie şi cedase în faţa dorinţei mele de a stabili un orar pentru viaţa noastră sexuală cu limite impuse. Încă nu ştiam exact care era raţionalizarea corectă în situaţia asta, dar ceva îmi spunea că trebuie să facem sex numai o dată la câteva luni. Dar lui Seth nu-i spusesem asta. Trecuse o lună de la ultima partidă, de la singura partidă de când eram din nou împreună ca muritor şi sucub, şi ştiam că îl cuprinde neliniştea. Îi era în mod deosebit dificil pentru că, deşi mă respecta, de asemenea nu credea că o asemenea grijă era necesară, dat fiind că el era cel care înfrunta

pericolele, pericole care jura că nu-l deranjează.

— Nu în seara asta, am continuat.

— Dar e o ocazie specială, mi-a spus. Ne luăm rămas-bun.

— Auzi, n-am spus că nu putem face nimic, am răspuns. Dar nu aşa de mult cât ţi-ai dori tu.

Un lucru pe care îl moşteniserăm din zilele noastre de castitate era un set de mai multe trucuri creative, care în mare parte presupuneau că ne făceam nouă înşine ce nu-i puteam face celuilalt.

— Întrebarea este dacă e o problemă cu musafirii tăi.

— Nu, dacă nu facem gălăgie, a spus Seth. După o clipă, a ridicat din umeri. Uită ce-am spus, nu-mi pasă. N-au decât să audă.

— Oh, da, am spus batjocoritoare. Ca să-ţi spargă mama ta uşa cu bâta de baseball.

— Nu-ţi face griji, a răspuns, sărutându-mă pe obraz. Nu te dovedeşte ea când eşti înarmată cu dicţionarul ăla.

Capitolul 6

Din fericire, nu s-a pus problema nici de dicţionare, nici de bâte de baseball, iar eu şi Seth am petrecut o noapte agreabilă împreună. Am plecat de acolo binedispusă în weekendul acela, şi cât timp am fost cu el, nu mi-a fost greu să cred că totul s-ar putea sfârşi bine. Însă odată ce mi-am început partea dificilă a călătoriei de una singură, îndoielile au început să se instaleze.

Drumul spre aeroport, controlul de securitate, instrucţiunile de siguranţă… toate nişte lucruri mărunte, dar fiecare în parte au început să mă chinuie. Nu mi-l puteam închipui pe Seth mutându-se la Las Vegas, cel puţin nu prea curând. Asta implica să avem o relaţie la distanţă, şi-mi era greu să-mi imaginez că am fi fost în stare să suportăm o călătorie la fiecare… la naiba, nu ştiu cât de des. Iar asta era o altă problemă. Ce anume însemna o relaţie la distanţă? Să ne vizităm în fiecare săptămână? În fiecare lună? Vizitele prea dese presupuneau stresul cauzat de călătorie. Cele prea rare puneau pericolul complicaţiilor din proverbul cu ochii care nu se văd.

Aşa că, după cum e şi firesc, eram epuizată când avionul meu a ajuns în Las Vegas. Şi, în mod ciudat, m-am mai liniştit când –

dintre tot ce mi se spusese – mi-am amintit tocmai de cuvintele lui Jerome. Dacă Seth şi cu mine supravieţuiserăm unei relaţii, deşi el era muritor şi eu nemuritoare, atunci ce era o călătorie de două ore cu avionul în comparaţie cu asta?

Puteam face relaţia să meargă. Trebuia să o facem.

— Uite-o!

Un glas familiar, bubuitor, m-a făcut să tresar în timp ce aşteptam să-mi recuperez valiza. M-am răsucit şi m-am trezit că în faţa ochilor îl am pe bronzatul şi chipeşul de Luis, arhidemon de Las Vegas. L-am lăsat să mă îmbrăţişeze, lucru pe care a reuşit să-l ducă la îndeplinire cu o remarcabilă delicateţe, dat fiind că era un urs de om.

— Ce faci aici? am întrebat, odată eliberată de braţele alea musculoase, apoi m-a trăsnit gândul cel bun. N-ai venit să mă iei pe mine, nu? Adică, n-ai oameni care au oameni care fac genul ăsta de treburi?

Luis mi-a zâmbit, iar ochii închişi la culoare îi luceau.

— Ba da, dar nu-i puteam încredinţa unui subaltern sarcina de a-l lua pe sucubul meu preferat.

— Oh, încetează, am mârâit.

Mi-a sosit geanta pe banda de bagaje, dar când m-am dus după ea, Luis m-a dat la o parte şi mi-a luat-o repede. În timp ce-l urmam spre parcarea supraetajată, nici nu mi-l puteam imagina pe Jerome făcând aşa ceva.

— Mă iei tu în zeflemea, dar majoritatea sucubilor de aia mă plictisesc până la lacrimi. La naiba, de fapt majoritatea celor din personal, a spus Luis. Există o multitudine de personalităţi şi de grade de talent. Cei excepţionali şi cei deloc excepţionali. Tu, draga mea, eşti excepţională.

— Nu e cazul să mă linguşeşti ca să-mi fac meseria, am spus şi am zâmbit fără să vreau. Nu prea am de ales.

— E adevărat, mi-a dat dreptate. Dar vreau să fii fericită aici. Vreau ca toţi cei care lucrează în subordinea mea să spună poveşti despre cât de uluitor sunt eu. Asta îmi sporeşte credibilitatea la conferinţa anuală a companiei.

— Jerome încearcă să şi-o sporească pe a lui punându-ne să îi batem la bowling pe subordonaţii lui Nanette.

Luis a râs la cuvintele mele şi m-a condus spre un Jaguar strălucitor parcat în paralel într-o zonă pentru cei cu dizabilităţi. Odată ce mi-a pus valiza în portbagaj, mi-a deschis chiar şi

portiera. Înainte să pornească maşina, s-a aplecat spre mine conspirativ şi a şoptit sonor:

— Dacă vrei să-ţi iei alt aspect, acum ai ocazia, cât suntem încă înăuntru.

— Ce aspect să-mi iau?

— Eşti în Las Vegas, a spus el, ridicând din umeri. Adaptează-te la stilul ăsta de viaţă. Nu e cazul să te rezumi la blugi şi pantofi decenţi. Trage-ţi o rochie festivă, paiete, corset. Doar mă vezi pe mine.

Luis a făcut un gest amplu spre sine, în cazul în care se întâmpla să nu-i remarc superbul costum italian pe care îl purta, fără îndoială făcut pe comandă.

— Abia e miezul zilei, am subliniat.

— Nu contează. Eu mă îmbrac aşa din clipa în care mă dau jos din pat dimineaţa.

Cu o privire sfioasă prin parcare, m-am descotorosit, prin schimbarea aspectului, de hainele de călătorie şi mi-am tras o rochiţă mini cu un umăr gol care îmi îmbrăca trupul ca o togă grecească. Ţesătura a răspândit luciri argintii când lumina a fost cea potrivită. Părul meu lung şi castaniu a devenit şi el şic. Luis a dat aprobator din cap.

— Acum eşti pregătită de Bellagio.

— Bellagio? am întrebat, impresionată. Eu mă gândeam că mă vârâţi într-un motel de doi bani la vreo cinşpe kilometri de The Strip[3].

Mi-am accentuat machiajul, ca să se vadă bine.

— Ei – a spus el în timp ce dădea în marşarier –, în mod normal *asta* permite bugetul obişnuit când se pune problema vizitei unui nou angajat. Am reuşit să mai trag nişte fonduri – şi am băgat mâna şi în buzunarul propriu – ca să ridic un pic nivelul.

— Nu trebuia să faci chestia asta, am exclamat. Mi-aş fi putut plăti şi singură o cameră pe undeva.

Totuşi, chiar în timp ce spuneam chestia asta, am ştiut că, dacă uneia ca mine îi era simplu să acumuleze fonduri de-a lungul secolelor, cuiva cu durata de viaţă a lui Luis îi era de un milion de ori mai simplu. Maşina şi costumul erau probabil cumpărate cu mărunţişul din buzunar. Mi-a alungat grijile cu o fluturare de mână.

---

3 Zonă din Las Vegas în care se află cele mai mari hoteluri şi cazinouri din lume.

— E un mizilic. În plus, cred că m-ar uşura careva de maşină dacă aş parca într-un loc din ăla pentru oameni cu buget restrâns.

Pe bordul maşinii, un ecran îmi spunea că temperatura exterioară nu era cu mult diferită de cea din Seattle din luna decembrie. Ce diferea era lumina.

— Dumnezeule, am spus şi am privit pe fereastră cu ochii mijiţi. N-am mai văzut soarele de două luni.

Luis a chicotit.

— Aşteaptă miezul verii, când urcă temperaturile. Pe majoritatea oamenilor îi coace de vii, dar tu ai s-o adori. E cald şi uscat. Noaptea nu coboară mai mult de 26 de grade.

Adoram oraşul Seattle. Chiar şi fără Seth, aş fi fost fericită acolo mulţi, mulţi ani la rând. Dar trebuia să recunosc că singurul punct slab al zonei era vremea. În comparaţie cu extremele Coastei de Est, Seattle avea o climă foarte blândă. Asta însemna că nimic nu era în exces. Nici frigul şi categoric nici căldura. Căldura de care aveam parte în toiul verii se ducea iute, iar apoi iarna blândă era stricată de ploaie şi nori. Deja în februarie de regulă mă apucam să mă umflu de flacoane întregi de vitamina D. Crescusem pe ţărmul Mediteranei şi încă mi-era dor de el.

— E super, am spus. Mi-ar fi plăcut să vin în vizită cât era mai cald.

— Ah, nu mai ai mult de aşteptat, mi-a spus. O lună mai e aşa, şi apoi temperaturile încep să crească. Deja în martie poţi să scoţi bikiniul de la naftalină.

Mie mi s-a părut o exagerare, dar cu toate astea i-am întors zâmbetul.

Ne apropiam de Strip în toată splendoarea lui. Clădirile începeau să pară mai împodobite şi mai scumpe. Trotuarele şi străzile erau mai aglomerate. Panourile publicitare făceau reclamă la fiecare formă de divertisment posibilă. Era ca un parc tematic destinat adulţilor.

— Pari destul de fericit aici, am spus.

— Îhî, mi-a dat Luis dreptate. Am avut noroc. Nu numai că locul ăsta e super, dar mai sunt şi şeful celui mai numeros grup de slujbaşi ai iadului din lume. Când mi-a apărut numele tău, mi-am spus că trebuie să te iau aici la mine.

Ceva din cuvintele lui mi-a ciobit lentilele roz prin care

vedeam minunile din jurul meu.

— Când a apărut numele meu?

— Sigur. Tot timpul primim e-mailuri în legătură cu transferuri, posturi libere, chestii de genul. Când am văzut că te mută din Seattle, mi-am zis să mă bag şi eu.

M-am întors spre fereastra laterală ca să nu-mi vadă faţa.

— Acum cât timp s-a întâmplat chestia asta?

— Ah, nu ştiu. Acum ceva timp. A chicotit. Ştii cât durează lucrurile de genul ăsta.

— Mda, am spus şi am încercat să-mi menţin seninătatea în glas. Ştiu.

Exact despre asta discutasem şi eu cu Roman, dureros de lunga perioadă de care avea iadul nevoie ca să ia decizii legate de personal. Roman jura că împrejurările acestui transfer erau suspecte şi sugerau graba. Totuşi, din comportamentul lui Luis deduceam că totul se desfăşura în conformitate cu procedura standard. Era oare cu adevărat posibil să fi fost Jerome scăpat din vedere cu notificarea legată de transferul meu?

Ştiam că era de asemenea posibil ca Luis să mintă. Nu voiam să cred asta despre el, dar ştiam că, indiferent cât de prietenos şi de agreabil părea, tot demon era în definitiv. În ciuda farmecului său, nu mă puteam încrede pe deplin în el. Eu şi prietenii mei aveam o vorbă: *De unde ştii dacă un demon minte? Mişcă din buze.*

— Eu m-am mirat că mă transferă, am spus. Eram fericită în Seattle. Jerome a spus… mă rog, a spus că e din cauză că m-am cam lăsat pe tânjală. Că mă transferă din cauza comportamentului reprobabil.

Luis a pufnit şi a intrat pe aleea spre Bellagio.

— Da? Tu nu te stresa, păpuşă. Dacă vrei un motiv care să explice transferul, eu am bănuiala că are legătură cu faptul că Jerome a fost invocat şi că a lăsat nephilimii şi creaturile viselor să-şi facă de cap cu sucubul lui.

Nu aveam ce spune la asta, dar, din fericire, am ajuns la intrarea hotelului şi am lăsat maşina în grijă unui valet care părea familiarizat cu Luis şi cu bacşişurile lui generoase. Când am intrat în Bellagio, curând am fost împresurată de stimuli – culoare, sunet, viaţă. Mulţi dintre oamenii care intrau şi ieşeau erau îmbrăcaţi la fel de şic ca noi, dar mai erau şi mulţi dintre cei „obişnuiţi”. Era un amestec de clase sociale şi culturi, cu toţii

căutând cot la cot distracţie.

La fel de copleşitor era puternicul val de sentimente umane. Nu aveam nicio putere magică să-mi permită să „văd” tocmai sentimentele, dar mă pricepeam de minune să interpretez chipuri şi expresii. Era aceeaşi abilitate care îmi permisese la mall să-i depistez pe cei disperaţi şi deznădăjduiţi. Aici era la fel, dar de o sută de ori mai puternic. Aveai o mulţime de varietăţi de oameni în ceea ce priveşte gradul de speranţă şi entuziasm. Unii erau veseli şi nerăbdători, fie îmbătaţi de succes, fie gata să rişte totul de dragul succesului ce se anunţa. Alţii era evident că încercaseră şi eşuaseră. Pe faţă li se citea disperarea, nu le venea să creadă că ajunseseră în situaţia asta, şi durerea cauzată de incapacitatea de a rezolva lucrurile.

La fel de vizibile erau ţintele uşoare. Unii tipi erau aşa de evident în căutarea unei aventuri încât le-aş fi putut face pe loc o propunere. Alţii erau momeala ideală pentru sucubi, tipi care veniseră aici spunând că au să se controleze, dar care se puteau lăsa ispitiţi cu uşurinţă dacă erau abordaţi cu tact. Chiar şi avându-l pe Seth în inima mea, nu m-am putut abţine să nu observ şi să înfloresc sub toate privirile alea admirative. Dintr-odată mă bucuram că dădusem curs sugestiei lui Luis de a-mi schimba aspectul.

— E aşa de simplu, am şoptit şi m-am uitat primprejur în timp ce aşteptam liftul. Sunt ca nişte…

— Vite? a sugerat Luis.

M-am strâmbat.

— Nu tocmai la asta mă gândeam.

— Nu e mare diferenţă.

S-a deschis un lift şi un tip drăguţ de vreo douăzeci de ani mi-a făcut semn să intru înaintea lui. I-am zâmbit cuceritor, încântată de efectul pe care îl aveam asupra lui. După ce tipul a coborât la etajul lui, Luis mi-a făcut cu ochiul şi s-a aplecat ca să-mi şoptească la ureche:

— E simplu să te obişnuieşti cu aşa ceva, nu?

Apoi a urmat etajul nostru, iar Luis a dat din cap spre dreapta când s-a deschis uşa. După câţiva paşi pe hol, am realizat ceva.

— Am un apartament? am întrebat uimită. E un pic prea mult chiar şi când vrei să faci o impresie bună.

— Uite, asta nu am avut eu timp să-ţi spun. Ai un apartament pentru că e mai spaţios. Trebuie să-l împărţi cu un alt nou

angajat.

Mi-a picat faţa. Iată trucul fanteziei ăsteia frumos împachetate. M-am văzut împărţind camera cu un alt sucub şi mi-am dat imediat seama că aveam să-mi caut o altă locuinţă. Reality-show-urile sunt plictisitoare pe lângă spectacolul pe care ţi-l pot oferi sucubii aflaţi prea aproape unul de altul.

— Nu vreau să încalc intimitatea nimănui, am spus cu delicateţe, întrebându-mă cum puteam scăpa din situaţia asta.

Luis a ajuns la o uşă şi a scos un card.

— Da' de unde! E uriaş. Două dormitoare, un living şi o bucătărie cât toate zilele. A descuiat uşa şi a deschis-o. Vă puteţi evita tot weekendul dacă vreţi. Dar ceva mă face să cred că n-o să fie aşa.

Eram pe cale să-mi exprim îndoielile în privinţa asta, dar deodată nu a mai fost nevoie. Intraserăm într-un living mare, cum îmi promisese Luis, elegant şi cu mobilă modernă, în nuanţe de auriu şi verde şi decoraţii din lemn închis la culoare. O fereastră înaltă oferea o imagine amplă asupra oraşului şi un bărbat stătea în faţa ei şi admira panorama.

Nu-i vedeam faţa şi ceva îmi spunea că nu i-aş recunoaşte-o nici dacă i-aş vedea-o. Dar asta nu conta. Îl cunoşteam după amprenta de nemuritor, indicatorii aceia senzoriali unici care îl deosebeau de oricine altcineva. Nu-mi venea să cred, în timp ce el se întorcea şi-mi zâmbea.

— Bastien? am exclamat.

Capitolul 7

Indiferent ce formă ar fi adoptat, Bastien avea întotdeauna acelaşi zâmbet, cald şi contagios. L-am îmbrăţişat cu un zâmbet larg, prea copleşită să scot vreo altă formă logică de salut sau să întreb măcar ce căuta aici.

Ultima oară îl văzusem pe Bastien în Seattle toamna trecută. Venise în oraş să ajute la discreditarea unei prezentatoare de radio conservatoare şi reuşise (datorită mie), câştigându-şi aprecierea şefilor noştri. La scurt timp după aia, pierdusem legătura cu el şi crezusem că fusese transferat în Europa sau pe Coasta de Est. Poate că fusese, dar acum iată-l aici. Când m-am desprins de Bastien, mi-au revenit în memorie cu toată

greutatea lor cuvintele de mai devreme ale lui Luis.

— Stai puţin. Tu eşti noul angajat?

Bastien a zâmbit şi mai larg. Ce-i mai plăcea să mă şocheze, să mă surprindă.

— Mă tem că da, Fleur. M-am mutat aici acum o săptămână, iar şeful nostru a fost aşa de amabil încât să-mi ofere găzduire aici cât timp îmi caut şi eu o locuinţă, a spus şi a făcut o reverenţă galantă spre Luis.

Luis a dat din cap, vizibil încântat de scenariul pe care îl crease.

— Lucru care să sperăm că se va întâmpla curând. Departamentul de contabilitate nu are să mă lase să păstrez la infinit locuinţa asta.

Bastien a dat grav din cap.

— Deja am găsit câteva locuri posibile.

— Bastien nu are cu adevărat nevoie de o locuinţă proprie, l-am tachinat. Ar putea ieşi în seara asta, i-ar zâmbi cui trebuie şi o duzină de femei bogate ar fi mai mult decât încântate să-i ofere o locuinţă.

Corpul de acum îl arăta ca pe un tip de douăzeci şi ceva de ani, cu părul brunet cu şuviţe aurii şi ochi căprui. Era destul de drăguţ, dar chiar dacă ar fi arătat hidos, tot ar fi reuşit să se strecoare în inima cuiva, aşa de bun era.

— Asta e cumva o invitaţie? a întrebat Bastien. Fiindcă nu am planuri pentru seara asta.

— Uite că acum ai, a spus Luis. M-am gândit că vreţi să mai staţi de vorbă şi îi poţi spune Georginei impresiile tale de până acum asupra oraşului, care sunt desigur bune.

— Desigur, am spus eu şi Bastien la unison.

— De asemenea, aş vrea s-o cunoască pe Phoebe şi poate şi pe ceilalţi sucubi, a continuat Luis.

— Ah, *mademoiselle* Phoebe. Bastien a dat aprobator din cap. Delicioasă făptură. Ai s-o adori.

— *Tu* se pare c-o adori deja, am spus.

Sucubii şi incubii se cuplau uneori, dar de regulă apelau la oameni pentru legături amoroase. Însă Bastien avea o aplecare specială faţă de cele de felul meu.

S-a strâmbat şi a răspuns:

— Niciunul din farmecele mele nu pare să dea rezultate asupra ei. Spune că niciodată n-o să fiu aşa de îndrăgostit de

cineva cum sunt de mine însumi, aşa că nu are sens să se implice.

— Deja îmi place tipa, am spus râzând.

— Atunci aşa rămâne, a spus Luis în timp ce pornea spre uşă. Eu am ceva treabă, dar ne vedem înainte să pleci. Între timp, sunt convins că Bastien are să te facă să te simţi bine. Nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

Luis a pocnit din degete şi în mână i-a apărut o carte de vizită micuţă, pe care mi-a dat-o. Era caldă încă.

— Mersi, Luis, am spus şi l-am îmbrăţişat iute. Apreciez tot ce ai făcut.

Luis a dat grav din cap.

— Ştiu că nu te entuziasmează transferul ăsta, dar chiar aş vrea să fii fericită aici.

A plecat, iar eu şi Bastien am rămas preţ de câteva clipe tăcuţi.

— Ştii – am spus într-un final –, în toţi anii petrecuţi în Seattle, nu cred că Jerome mi-a spus vreodată să-l sun dacă am nevoie de ceva.

Bastien a chicotit în timp ce se îndrepta spre un bar mic, dar bine aprovizionat.

— Luis e extraordinar, din câte am văzut eu până acum. Am avut noroc să ajung aici. Şi tu la fel.

— Mda. Suntem norocoşi, nu? Mi-am încrucişat braţele m-am sprijinit de zid lângă bar. *Cum* ai ajuns aici?

— Cum ni se întâmplă tuturor de ajungem pe câte undeva. Locuiam în Newark până să primesc ordinul de transfer acum câteva zile. Şi iată-mă.

M-am încruntat.

— Parcă ziceai că eşti aici de o săptămână?

— O săptămână, câteva zile, nu ştiu. Recunosc, sunt cam ameţit de când am sosit. De curând, asta e ideea. Şi a fost o surpriză.

— La fel şi pentru mine, am şoptit. Mare de tot. Şi acum ai venit şi tu. E cam ciudat.

— Oare? A turnat conţinutul unui *shaker* cu Martini în două pahare. Am mai lucrat împreună. E de aşteptat să repetăm experienţa.

Am acceptat paharul pe care mi l-a oferit.

— Presupun că aşa e. Dar totuşi… e uimitor de câte ori am

ajuns să lucrăm împreună. E o mare coincidenţă că lucrul ăsta se repetă.

Am luat o sorbitură şi am dat aprobator din cap. Pusese Grey Goose.

— Poate că nu e nicio coincidenţă. Ei ţin evidenţa reuşitelor noastre. Probabil că ştiu că lucrăm bine împreună.

La asta nu mă gândisem.

— Chiar crezi că ne-ar pune împreună din cauza asta? Ca să obţină rezultate? Vreau să spun că eu încă încerc să-mi dau seama de ce m-au transferat.

— Ei n-au nevoie de niciun motiv.

— Ştiu. Una din teoriile mele este că nu am fost un sucub prea bun.

— Ah, iată, atunci. Te-au trimis lângă mine pentru că ştiu ce influenţă benefică am asupra ta.

— Malefică, vrei să spui.

Ochii i-au licărit.

— O să mă distrez foarte tare cu tine aici. Nici măcar n-am jucat încă şi deja mă simt de parcă aş fi încasat potul cel mare. Şi-a dat băutura de duşcă. Termină-ţi paharul şi hai să ne distrăm. Ştiu un loc super în care putem lua prânzul. Mergem acolo şi apoi jucăm nişte jocuri de noroc.

Mi se părea ciudat să ies în oraş, mai ales aşa de devreme. Viaţa în Seattle mă potolise, am realizat. Mă adaptasem atât de bine la viaţa de om încât uitasem cum era să gândeşti ca un sucub. De ce să nu te bucuri de viaţă şi la lumina zilei? Teoretic, era o călătorie de afaceri, dar ideea era să cercetez locul în care aveam să-mi desfăşor munca în viitor. Mai fusesem de o mulţime de ori aici, dar era prima oară când studiam cu adevărat oraşul cu ochii unui sucub aflat la lucru. Şi aveam din nou sentimentul îmbătător de mai devreme: uşor, atât de uşor.

Am luat un taxi şi Bastien a cerut să fim duşi la Sparkles. Mi-am derulat în minte lista cu atracţii de la Las Vegas, dar nu am primit niciun rezultat.

— N-am auzit de ăsta, am spus. Pare un club de striptease.

— Nu, e un hotel cu cazinou nou-nouţ, mi-a spus Bastien. Aşa de nou, de fapt, că numai ce a deschis acum câteva săptămâni şi deja e un succes.

— De ce se numeşte Sparkles[4]? am întrebat.

---

4 în traducere, „scântei".

Mi-a zâmbit larg.

— Ai să vezi.

Motivul mi-a fost limpede imediat ce am ajuns. Totul era, ei bine, scânteietor. Firma de afară era o destrăbălare de lumini licăritoare ce se jucau de-a alergatea, şi s-ar fi impus un indicator cu: „Pericol de dambla”. Toţi cei care lucrau în hotel şi la cazinou aveau costume elaborate, cu paiete, şi totul era decorat cu suprafeţe metalice, scânteietoare. La asta se adăuga şuvoiul de lumini intermitente tipice unui cazinou, drept pentru care în primă fază întreg spectacolul mi-a atacat nervul optic. Totuşi, în ciuda a ceea ce ar fi putut lejer degenera în prost gust, tot avea ceva locul ăsta care emana lux. Sparkles depăşea limita, aşa e, dar la modul pozitiv.

— Uite, a spus Bastien prin labirintul cazinoului. Unde mergem noi, încărcătura senzorială este mai mică.

Vizavi de partea pe care intraserăm noi era o uşă dominată de un semn pe care scria DIAMOND LOUNGE. Cu un nume ca ăsta, mă aşteptam să găsesc stripteuze şi încă o porţie de ostentaţie, dar m-am trezit într-un loc mai liniştit şi cu mai mult bun gust. Candelabrele şi paharele de cristal erau singura sursă de scânteiere de aici. În rest, restaurantul era primitor, cu lemn de culoarea mierii şi catifea roşie. Când ne-am aşezat la masa noastră, Bastien i-a spus chelneriţei:

— Îi poţi spune lui Phoebe că a venit Bastien? Îndată ce-am rămas singuri, i-am aruncat o privire strâmbă.

— Văd eu cum stă treaba. Mă gândeam că faci pe dracu’ în patru să mă duci într-un loc drăguţ, dar tu ai venit să-ţi vezi drăguţa.

— Ăsta e un bonus, mi-a spus relaxat. Mâncarea de aici este cu adevărat excelentă. Şi Luis vrea s-o cunoşti şi pe Phoebe, ai uitat? Stai liniştită, are să-ţi placă.

N-am făcut niciun efort să-mi ascund scepticismul.

— Ştiu şi eu, Bastien? Pot să număr pe degetele de la o mână câţi sucubi mi-au plăcut cu adevărat de-a lungul anilor. În cel mai bun caz sunt tolerabili şi oarecum amuzanţi, ca Tawny.

În cel mai rău caz, şi cel mai adesea, sucubii erau nişte scârbe smintite. Se exclude sucubul de faţă, evident.

— Stai numai să vezi, a spus.

Nu a trebuit să aşteptăm mult, pentru că vreo câteva minute mai târziu am simţit aura unui sucub care te trimitea gândul la

flori de portocal şi miere. O femeie înaltă, suplă, într-o uniformă alb cu negru, a apărut cu o tavă cu cocteilurile noastre. Angajaţii de aici nu trebuiau să poarte costumaţia ostentativă a colegilor de la hotel. Ne-a pus înainte cocteilurile cu o graţie şi gesturi fluide care aproape că erau prea mult pentru stabilimentul cu pricina. Îmi amintea de ceva mai potrivit pentru sălile de banchet ale regilor din trecut – pe care, bănuiam eu, le cunoscuse foarte bine.

— Ah, Phoebe, a oftat Bastien visător. Eşti o făptură ravisantă, ca de obicei. Hai să ţi-o prezint pe cea mai nouă colegă a noastră.

Ea i-a aruncat genul de privire pe care i-o adresezi unui copil care spune prostii şi s-a aşezat pe unul din scaunele libere de la masa noastră. Avea părul blond-închis prins într-o coadă de cal îngrijită, care îi punea în evidenţă pometii înalţi şi ochii verzi cu gene lungi.

— Haide, Bastien, lasă făpturile ravisante. E mult prea devreme pentru aşa ceva. Mi-a întins politicoasă mâna. Bună, eu sunt Phoebe.

— Georgina, am spus şi i-am strâns mâna oferită.

— Indiferent ce ţi-a spus Bastien, să crezi numai jumătate. S-a mai gândit un pic în timp ce îl studia cu atenţie. Sau mai bine o treime.

— Hei, a exclamat Bastien, prefăcându-se neîncrezător. Nu-mi place. Auzi, de parcă aş putea vreodată să mint nişte comori de fete ca voi!

— Bastien, a spus Phoebe sec. Tu minţi orice femeie dacă aşa crezi că aterizezi mai repede în patul ei.

Am râs fără să vreau, ceea ce mi-a atras încă o privire rănită din partea lui Bastien.

— Fleur, tu ştii că nu e adevărat. Tu mă cunoşti de mai multă vreme decât oricine altcineva.

— Motiv pentru care şi ştiu că e adevărat, am replicat solemn.

Bastien a mormăit ceva deloc drăguţ în franceză şi a fost scutit de încă o mostră de indignare când a venit colega lui Phoebe să ne ia comanda. Cu permisiunea noastră, Phoebe ne-a comandat ceva special care nu se afla în meniu.

— Tu eşti bucătăreasă aici? am întrebat-o.

— Barmaniţă, a răspuns, împreunându-şi mâinile şi odihnindu-şi bărbia pe ele. Aşa am ceva de făcut până începe spectacolul.

— Spectacolul?

Exasperarea de mai devreme a lui Bastien dispăruse şi fusese înlocuită cu o expresie de o aroganţă supremă.

— Vezi, Fleur? Ţi-am spus eu că am un motiv întemeiat să vin aici. Domniţa Phoebe este… A făcut delicat o pauză. E politicos să spui „dansatoare”? Nu prea ţin pasul cu corectitudinea asta politică. Mi-a luat o groază până să-mi dau seama de ce tot dau de bucluc dacă le numesc pe femeile de carieră „carieriste”.

Phoebe a râs.

— Da, e în regulă să-mi spui dansatoare.

Am simţit că mi se îndreaptă spatele.

— Eşti dansatoare? Unde dansezi?

— Aici, a spus. Sau, mă rog, am să dansez peste câteva luni, încă nu s-a deschis.

— Ce fel de dans e? am întrebat. Adică are vreo temă?

— E genul de spectacol muzical grandios, dus la extremă, tipic pentru Las Vegas. Exact la ce te-ai aştepta din partea unui local numit Sparkles. Strasuri la greu, haine pe sponci, dar nu cu bustul gol. A înclinat capul şi m-a privit cu interes. Eşti dansatoare?

— Dansez, am spus cu modestie. Dar n-am mai avut un spectacol complet de foarte mult timp. Mi-am ieşit din mână.

Bastien a râs batjocoritor.

— Prostii. Fleur prinde orice pas. Pe vremuri, îngenunchease toate saloanele de dans din Paris.

— Da, am spus. Cu mult timp în urmă.

— Eşti interesată? m-a întrebat Phoebe serioasă. Încă mai caută. Pot să-ţi aranjez o probă. Deşi… poate e bine să te faci mai înaltă.

— Nu… nu ştiu, am spus, simţindu-mă copleşită dintr-o dată. Adică abia luna viitoare mă transfer…

Phoebe nu s-a tulburat.

— Nu cred că are să-l deranjeze pe Matthias. El e directorul. De fapt… S-a uitat la ceas. Vine cam peste vreo oră. Pot să te prezint.

— Ar fi încântată, a spus Bastien.

— Sunt convinsă că poate răspunde şi singură, *monsieur,* a replicat Phoebe cu acreală.

Am chicotit când am văzut că Bastien e din nou certat.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Ar fi super.

Phoebe ne-a lăsat să mâncăm când ne-a sosit mâncarea, dar mi-a promis că are să se întoarcă la finalul mesei. Tot ce comandase era extraordinar şi mi-am făcut griji din cauza mâncării în exces, dat fiind că nu eram pe deplin convinsă că întâlnirea aia cu directorul nu avea să se transforme într-o probă în bună regulă.

— E adorabilă, nu? m-a întrebat Bastien.

— Da, am fost de acord. Ai avut dreptate.

Ce mi se părea mai uimitor decât a avea şansa să dansez într-un spectacol din Las Vegas era faptul că cea care îmi facilita treburile era Phoebe, şi chiar păruse fericită s-o facă.

Experienţa mă învăţase că sucubii îşi păstrează asemenea posturi pentru sine, punând pe fugă concurenţa.

— Nu mă îndoiesc că ai să-ţi faci loc cu dansul tău în inima lui Matthias, a meditat Bastien. Apoi a oftat îndurerat. Ce n-aş da să-mi fac şi eu aşa de uşor loc în inima lui Phoebe prin dans.

— E prea deşteaptă pentru tine, am spus. Îţi ştie trucurile.

— Normal că le ştie. Cred că în proporţie de cincizeci la sută în asta constă farmecul. S-a oprit ca să termine ce-i mai rămăsese din cocteil. Apropo de atracţii bizare… am rămas în urmă cu ce se mai întâmplă în lumea ta nord-vestică. Încă mai eşti la toartă cu muritorul ăla introvertit?

— La propriu şi la figurat, i-am spus şi, când m-am gândit la Seth mi s-a mai dus buna dispoziţie de mai devreme. Transferul ăsta… e cam şocant. Nu ştiu cum are să ne afecteze relaţia.

— Adu-l aici, a spus Bastien, ridicând din umeri.

— E un pic mai complicat de-atât.

— Nu şi dacă te doreşte destul de mult. Hei. Bastien a fluturat din mână ca să-i reţină atenţia chelneriţei. Mai bea un rând cu mine. Asta o să vindece toate rănile.

— În curând se poate să trebuiască să dansez!

Dar chiar şi aşa, am mai băut un pahar şi veselia mi-a revenit. Era şi greu să nu fie aşa în prezenţa lui Bastien. Îl ştiam de mult timp şi era o prezenţă reconfortantă. Ne-am povestit, am făcut schimb de bârfe despre nemuritorii pe care îi cunoşteam şi am aflat despre cei mai pitoreşti dintre cei pe care aveam să-i cunosc aici, în Las Vegas.

Phoebe s-a întors tocmai când achitam nota, se schimbase de hainele de lucru în cele obişnuite de dansatoare. Ne-a condus în spate prin labirintul ăla ostentativ al cazinoului şi am intrat în

sălile din spate ale clădirii, mai liniştite şi mai tăcute.

La rândul lor, acestea duceau spre uşa din culise a sălii de spectacole a cazinoului, care încă nu era deschisă pentru public. Am descoperit că amplul spaţiu era pustiu, cu excepţia câtorva tipi care instalau mese în zona rezervată publicului. Bubuitul ciocanelor răsuna prin cameră. O clipă mai târziu, mi-a reţinut privirea un tip care stătea într-o margine a scenei şi pe care abia îl remarcasem. Când ne-am apropiat, şi-a ridicat ochii dintr-un teanc de hârtii.

— Phoebe, a spus. Ai venit mai devreme.

— Voiam să te prezint cuiva, a spus ea. Matthias, ei sunt prietenii mei, Bastien şi Georgina. Georgina se mută aici luna viitoare.

Matthias părea să aibă vreo douăzeci şi cinci, treizeci de ani maximum şi păr nisipiu care avea mare nevoie de o tunsoare. Aspectul lui dezordonat avea ceva simpatic, şi şi-a scos ochelarii cu rame metalice ca să se uite la mine. N-am putut nu mă gândesc că lui Ian i-ar fi plăcut ochelarii ăia, dar, spre deosebire de Ian, probabil că Matthias chiar avea nevoie de ei. Matthias a clipit de câteva ori, apoi a ridicat surprins din sprâncene.

— Eşti dansatoare, mi-a spus.

— Ăăă, da, sunt. De unde ştii?

La sugestia lui Phoebe, mă mai înălţasem în timp ce străbăteam sălile din spate, dar nu era de ajuns ca să-şi dea seama.

Matthias s-a ridicat şi m-a studiat din cap până în picioare dar nu pofticios… ci mai degrabă ca un om care cântăreşte valoarea unei opere de artă.

— Felul în care mergi şi postura ta. Ai o anume graţie. O energie. Exact aşa e şi Phoebe, a spus şi a dat din cap spre ea. Sunteţi surori?

— Nu, a spus Phoebe. Dar am fost la câteva cursuri împreună.

Pe Bastien l-a bufnit râsul.

Matthias dădea din cap, complet cucerit. Şi-a luat hârtiile şi le-a răsfoit.

— Da… da… Categoric avem nevoie de tine aici şi aici. A făcut o pauză şi s-a mai uitat în câteva locuri. Şi aici. Poate chiar şi aici. A ridicat capul cu o smucitură, iar în ochii albaştri scânteietori i se citea entuziasmul. Hai să te vedem la treabă. Phoebe, fă partea de început a celui de-al doilea număr.

Phoebe a reacţionat imediat, a mers sprintenă în centrul scenei şi a intrat imediat pe ritm în timp ce Matthias număra paşii. Când au terminat, m-a privit nerăbdător.

— Acum hai şi tu.

Am dat să spun că eram pe tocuri şi în rochie, dar apoi am realizat că probabil nu avea să fie cu mult diferită costumaţia de dansatoare. Mi-am luat locul lângă Phoebe şi am imitat-o în timp ce Matthias număra din nou. Am repetat combinaţia şi a treia oară abia dacă a mai trebuit să mă uit la ea ca să prind paşii. A pus-o să execute un alt număr, un pic mai complicat, şi mi-a ieşit o reprezentaţie similară în timp ce încercam să intru în ritm cu ea. Când am terminat, a plescăit aprobator.

— Extraordinar, a spus. Fetelor, trebuie să-mi spuneţi unde v-aţi pregătit ca să le iau pe toate colegele voastre. S-a întors din nou la hârtiile lui şi a început să mâzgălească ceva. Phoebe, poţi să-i dai tu cu împrumut nişte haine pentru antrenament? Nu că i-ar afecta reprezentaţia, desigur, dar presupun că i-ar fi mai comod în altceva în cele două ore de repetiţie.

Phoebe mi-a făcut cu ochiul.

— Sunt sigură că putem să-i facem rost de schimburi.

Mi-am plimbat privirea între ea şi Matthias.

— Repetiţie?

— Sigur, a spus Matthias, fără să-şi ridice privirea încă. Noi pe aici aşa procedăm ca să ne pregătim de spectacole.

— Vrei să participi la spectacol, nu, Lucy? m-a tachinat Bastien.

— Înţeleg… dar nu mă mut în Las Vegas mai devreme de luna ianuarie, i-am explicat. Mâine-seară trebuie să mă duc acasă.

În sfârşit, Matthias şi-a ridicat pentru scurt timp privirea din iubitele lui notiţe, cu un aer la fel de îndurerat cum avea uneori Seth când îl întrerupeai în timp ce scria la o carte.

— Acum eşti aici, nu? N-ar fi rău să te apuci de treabă. Asta dacă nu ai alte planuri.

M-am uitat deznădăjduită la Bastien şi la Phoebe, care rânjeau ca nişte idioţi. Incubul m-a cuprins prietenește cu braţul.

— Sigur că n-are.

După o clipă de ezitare, am dat uşor din cap, încă un pic copleşită de rapiditatea cu care se derulau aici treburile.

— Mi-ar… mi-ar face mare plăcere să repet.

Capitolul 8

Era greu de crezut că în numai câteva zile trecusem de la incertitudinea transferului la brusca recrutare pentru un spectacol. Se petrecuse totul aşa de repede, încât nu era prea dificil să mă las luată de val, iar vesela încurajare a lui Bastien şi a lui Phoebe a făcut ca totul să se petreacă mult mai repede.

Schimbarea aspectului mi-a rezolvat problema hainelor şi curând Bastien a plecat, chipurile să-şi ia ceva de băut şi să-şi încerce norocul la masa de blackjack. Însă imediat ce a plecat din sala de spectacole, Phoebe s-a aplecat conspirativ spre mine şi mi-a şoptit:

— Hai să vedem. Pe cât pariem că se întoarce cu aura strălucitoare?

Am râs şi am şoptit şi eu:

— Nu pariez. Eşti sigură că n-ai mai lucrat cu el până acum?

Recunosc, nu era nimic ieşit din comun ca un incub să încerce să facă rost de o partidă de amor, dar îmi plăcea cât de bine se pricepea Phoebe să sesizeze particularităţile vechiului meu prieten.

— Îhî, a făcut ea şi a zâmbit. Dar cunosc genul.

Începuseră să sosească şi alte dansatoare. Phoebe mi le-a prezentat pe măsură ce soseau, iar majoritatea erau prietenoase şi se bucurau că se mai alăturase cineva grupului. Încă nu fuseseră găsite toate fetele pentru spectacol, aşa că toată lumea aştepta cu nerăbdare să se întâmple lucrul ăsta. Eu le adusesem cu un pas mai aproape de momentul respectiv, deşi mă miram că încă nu se completase grupul. Experienţa mă învăţase că întotdeauna existau fete dornice să se afirme în show biz. Phoebe mi-a confirmat şi ea lucrul ăsta.

— Oh, da, au mai încercat o grămadă. Şi să le fi văzut la început când au organizat preselecţia. Doar că Matthias este selectiv, atâta tot. Cornelia, coregrafa-şefă, e la fel de exigentă.

— Şi totuşi, pe mine m-a luat după o probă de cinci minute, am subliniat.

Phoebe a zâmbit.

— Iubito, recunoaşte talentul dacă el există. În plus, el se ocupă de spectacolul ăsta. Dacă el spune că ai trecut, atunci ai trecut.

Desigur, Matthias nu era singurul care se ocupa de spectacol. În afară de dansatoare, mai erau şi alţi membri ai conducerii şi ai personalului, precum Cornelia de care pomenise mai înainte. Fiecare avea rolul său. Repetiţiile se derulau cu viteză şi agresivitate, dar erau şi distractive. Phoebe nu glumise. Celelalte dansatoare erau bune, foarte bune. Nu mai dansasem de mult cu niciun fel de grup, şi chiar şi mai de mult cu unul de calibrul ăsta. Mă obişnuisem să fiu vedeta oricărui eveniment legat de dans şi mă surprindea, în mod plăcut, să mă trezesc în prezenţa atâtora pe potriva mea. În prima zi, a trebuit să mă străduiesc să ţin pasul cu ele, şi chiar dacă nu ieşisem în evidenţă ca fiind vedeta, eram încrezătoare că mă ţinusem pe poziţie.

Înainte să pot pleca, una din costumierele spectacolului mi-a cerut să-mi ia măsurile în culise. Phoebe mi-a spus că duce să-l caute pe Bastien şi că ne întâlnim apoi la barul central al cazinoului. Croitoreasa a apărut cu metrul şi mi-am spus să nu uit ce înălţime aveam pentru viitoarele schimbări ale aspectului. A venit şi Matthias cu notiţele lui şi, când ne-a văzut, s-a oprit.

— Te-ai descurcat foarte bine astăzi, a remarcat. Zici că ai fost aici din prima zi.

— Nu prea cred, am spus. Încă mai am multe de învăţat. Mai ales la a patra melodie. Paşii sunt aparent simpli… dar ai nevoie de o anumită atitudine ca să-ţi iasă bine. Sau poate nu atitudine. Graţie? Vibraţie? Nu pot să explic, dar simplitatea îl face genial. Paşii par simpli, dar modul de executare îi dă frumuseţe. Gândeam cu glas tare, băteam câmpii, şi mi-am dat seama că arătam ridicolă. Scuze. Probabil că ce spun eu pare o bălmăjeală fără sens.

— Nu, nu. Matthias m-a privit mirat. Exact asta e ideea. Aşa l-am conceput. M-am inspirat din baletul clasic, din felul în care toate mişcările sunt amplificate de emoţia cu care sunt executaţi paşii. Cornelia a spus că e o prostie să încerc să dau atâta profunzime unui spectacol de genul ăsta, dar aşa mi s-a părut mie că trebuie procedat.

— E frumos, am spus sincer. Văd exact ce anume vizai cu asta. Îmi aminteşte de La Bayadere[5].

---

5 Spectacol de balet pus în scenă de către coregraful francez Mariu Petipa pe muzica lui Ludwig Minkus, şi prezentat prima oară de Baletul Imperial la Teatrul Balşoi din Sankt Petersburg în 1877.

— Ai auzit de La Bayadere? a întrebat cu ochii căscaţi.

— Desigur, am spus. E un spectacol clasic. Cine n-a auzit de el?

— Ai fi surprinsă să afli.

Atunci am realizat că plecase croitoreasa, căci îşi atinsese scopul. Matthias încă mă privea uimit. Acum că nu mai avea ochii aţintiţi asupra clipboardului, am reuşit să văd ce albaştri erau. Erau ca un petic de cer într-o zi senină, frumoasă.

— Eşti ocupată în seara asta? a întrebat câteva clipe mai târziu. Ai vrea… ai vrea să luăm cina împreună? Sau măcar să bem ceva? Mi-ar face mare plăcere să mai discut cu tine despre dans.

Pentru un sucub, uneori eram surprinzător de naivă. Căci pentru o clipă am fost tentată să accept. Eram aşa de entuziasmată după repetiţie şi de dornică să mai discut despre spectacol, încât pentru scurt timp m-am gândit că era singurul motiv pentru care voia să ieşim. Nu vreau să sugerez nici că motivele lui erau exclusiv murdare. Nu se folosea de asta pur şi simplu ca să se aleagă cu o partidă de sex. Dar în acelaşi timp nici nu o trata ca pe o întâlnire colegială. Pe scurt, mă plăcea. Îi trezisem interesul şi voia să ieşim la întâlnire.

În mod normal, asta n-ar fi fost o problemă… atât că îmi plăcea sincer tipul ăsta. Era drăguţ, iar pasiunea faţă de munca lui mi-l făcea simpatic. Îmi plăcea felul în care se lăsa copleşit de ea, felul în care îl mistuia şi-l distrăgea, ca pe… Seth.

Şi asta era problema. Tipul ăsta era Seth în variantă coregrafică. În relaţia noastră, nu se considera că l-am înşelat dacă aveam o aventură de o noapte cu vreun libidinos care nu însemna nimic pentru mine. Dar să ies cu un tip care îmi plăcea, care îmi trezea interesul şi îmi părea atrăgător la fel ca Seth… hm. Chestia asta nu era în regulă, mai ales că Matthias era evident interesat de mine. Mă găseam într-o situaţie ciudată, una la care nu mă aşteptasem.

— Ar fi extraordinar, dar am deja planuri cu prietenii mei, i-am spus. Încercăm să profităm la maximum de călătoria mea, dat fiind că e aşa de scurtă.

— Oh. S-a dezumflat un pic, dar apoi s-a luminat la faţă. Dar vii mâine iar la repetiţie, nu? Ar fi super dacă ai reuşi să mai faci o dată paşii înainte să pleci din oraş. Înţelegi, să ai ce repeta.

— Sigur, am spus. Ar fi extraordinar.

Restul serii s-a derulat cu un şuvoi de activităţi. Phoebe ni s-a alăturat mie şi lui Bastien şi am pornit într-un tur fulger al locurilor de referinţă din Las Vegas, printre care o grămadă de cazinouri şi cluburi. Şi eu, şi Phoebe ne-am tras rochii îndrăzneţe, superbe, care ne scoteau în evidenţă la maximum appealul sucubic. Ne-am lăsat cuprinse de braţele lui Bastien, care se arăta şi mai arogant decât de obicei din pricina invidiei pe care o stârnea afişându-se alături de noi.

La câteva ore după asta, simţeam nevoia de un pic de răgaz. Phoebe şi Bastien s-au consultat rapid şi au decis că, dacă ne grăbim, am putea ajunge la o reprezentaţie târzie a unui spectacol de magie pe care îl ştiau ei.

— Magie? am întrebat, cam ameţită de la cocteilurile cu votcă. Nu *trăim* deja un spectacol de magie?

— Eşti pe-aproape, a spus Bastien. Încă se arăta galant. Mie mi-a oferit braţul, dar nu mi-era prea clar cine pe cine sprijinea. Am auzit că spectacolul ăsta are ceva special, a spus cu o sclipire drăcească în priviri.

Am pornit toţi trei spre un hotel modest din afara zonei The Strip de care nu auzisem. Şi acolo se găseau alcool şi maşini de jocuri, în cazinou, şi probabil că asta îi interesa pe cei mai mulţi dintre clienţi. Bastien ne-a luat bilete ca să-l vedem pe Marele Jambini şi ne-am grăbit spre sala mai mică, pe jumătate plină, exact când luminile începeau să se stingă. Un actor de comedie de umplutură ne-a făcut încălzirea şi curând a ieşit şi vedeta spectacolului. Avea părul grizonant, un turban din mătase, mov aprins, şi o pelerină cu paiete care ai fi zis că provine din garderoba hotelului Sparkles. Se tot împiedica în poale, şi de aici prima mea observaţie: era beat turtă. Apoi a urmat a doua observaţie, odată ce am sesizat că mai erau şi alte amprente de nemuritori aici în afară de a mea, a lui Phoebe şi a lui Bastien. Marele Jambini era drăcuşor.

A început cu câteva trucuri clasice cu cărţile de joc, ceea ce i-a atras aplauze chinuite din partea publicului. Apoi au urmat jonglerii, care mi se păreau remarcabile pur şi simplu din cauza concentrării necesare din partea cuiva aşa de evident beat. Nu a ratat nicio clipă. Cred că ceilalţi spectatori îmi împărtăşeau opinia, pentru că aplauzele le-au devenit mai calde. Inspirat de ele, Jambini a dat foc apoi cu o întreagă pleiadă de gesturi la popicele cu care jongla. Lucrul ăsta a curmat aplauzele şi unii

dintre cei de pe rândul din faţă s-au foit neliniştiţi.

— Oare e o idee bună? le-am şoptit prietenilor mei.

— Niciodată nu e o idee bună, a spus Phoebe.

— Cum adică ni…

În treizeci de secunde de când a aprins popicele, Jambini a început să facă jonglerii… şi curând şi-a dat foc la pelerină. Oamenii au icnit şi au ţipat în timp ce el şi-a smuls-o de pe el şi a aruncat-o pe scenă. Dat fiind cât de ieftin era materialul, m-a cam mirat că nu i-a luat foc mai repede. A ţopăit pe ea până s-au stins flăcările şi am văzut câţiva mânuitori de decor într-o margine, pregătiţi cu stingătoare de incendii pentru orice eventualitate. Odată ce pelerina s-a înnegrit toată, carbonizată, a ridicat-o. De sub ea a ieşit un porumbel care a zburat în aer, spre uluiala şi încântarea spectatorilor.

— Aşa era spectacolul, am şoptit, la fel de impresionata şi eu.

— Îhî, a făcut Phoebe.

Jambini s-a întins după porumbel, care i-a scăpat printre degete. A dat o tură prin încăpere, apoi a plonjat în public. În drumul lui, s-a lovit de capul unei femei cu părul prins într-o complicată coadă franţuzească. Piciorul porumbelului i s-a prins în păr şi a rămas prizonier acolo, unde bătea înnebunit din aripi să scape, iar femeia a sărit în picioare şi s-a pus pe ţipat.

— Şi *asta* ţine de spectacol? am întrebat.

— Nu, a spus Phoebe uluită. Dar ar trebui.

În câteva secunde, mânuitorii de decor coborâseră în public, unde au scos porumbelul şi l-au imobilizat. Au condus-o şi pe femeie afară, cu capetele plecate în timp ce îşi cereau scuze în şoaptă. Marele Jambini a făcut o plecăciune cu floricele, spre încântarea mulţimii. Oamenii mai gustă câte o peripeţie.

A mai făcut câteva trucuri cu eşarfa, majoritatea fără incidente, şi apoi s-a postat în mijlocul scenei cu o faţă gravă.

— Pentru următorul truc am nevoie de o voluntară, a spus şi privirea i-a poposit în colţul nostru. Una drăguţă.

— Oh, ne-a remarcat, a spus Phoebe cu un oftat.

A ridicat mâna împreună cu altele din public. Văzând că nu reacţionez, mi-a dat cu cotul până când am ridicat şi eu mâna.

După ce a studiat ostentativ toate voluntarele. Jambini a venit cu paşi mari spre masa noastră şi mi-a întins mâna. Bastien şi Phoebe au fluierat şi au ovaţionat, îndemnându-mă să mă duc. Aveam un pic de emoţie să nu-mi dea foc sau să mă atace

păsările, dar mi-era greu să refuz publicul. Am acceptat mâna lui Jambini şi m-am lăsat condusă pe scenă, în vreme ce în jurul nostru răsunau ropote de aplauze.

— Schimbă-te în orice îţi trece prin cap, mi-a şoptit la ureche, cu răsuflarea îmbălsămată de gin.

Odată ajunşi în mijlocul scenei, a luat microfonul şi l-a lăsat la iveală pe showman-ul din el.

— Şi acum, adorabila mea asistentă… cum te numeşti, adorabilă asistentă?

M-am aplecat spre microfon.

— Georgina.

— Georgina. Ce nume adorabil. Aşadar, adorabilă Georgina, tot ce trebuie să faci este să fii receptivă la uimitoarele şi cu adevărat misticele puteri ale magiei mele. Aşa vor avea loc nişte minunate transformări.

Am dat din cap şi am mai avut parte şi de alte urale.

Jambini s-a dus la masa cu obiecte de recuzită şi s-a întors cu o perdea legată de un cerc cu mâner. Când l-a ridicat de mâner, perdeaua a căzut, creând un cilindru care ascundea complet persoana dinăuntru. Am păşit înainte îndatoritoare şi am lăsat faldurile ţesăturii să mă ascundă în timp ce Jambini a purces la o „numărătoare magică”. În cele câteva secunde, am renunţat, prin schimbarea aspectului, la rochia scânteietoare de ocazie şi am luat prima chestie care mi-a trecut prin cap: rochia de elf, verde, de folie.

Jambini a tras cu gesturi teatrale perdeaua, expunându-mă privirilor în noua mea costumaţie. Oamenii au icnit şi au bătut încântaţi din palme, iar eu am făcut o plecăciune aproape la fel de ostentativă ca a lui. Încurajat de reacţie, Jambini a spus:

— Încă o dată.

M-am dat înapoi în ţarcul împrejmuit de perdea şi de data asta m-am schimbat în blugi negri, o bluză cu paiete argintii şi o jachetă tip frac. Când a tras iar perdeaua, aplauzele au întârziat un pic, după care au devenit frenetice. Mai văzusem genul ăsta de trucuri făcute de către cei fără darul schimbăm aspectului, şi de regulă schimbau o rochie largă cu o alta, haine pe care era simplu să le pui şi să le scoţi. Ce alesesem eu sfida logica acelora familiarizaţi cu felul în care mergeau trucurile astea. Dar în fond e magie, nu?

— Ce te-ai mai dat în spectacol, mi-a spus Bastien când m-am

întors la locul meu.

— Mă rog, am şoptit şi eu în timp ce-l priveam pe Jambini cum încearcă să înghită un cuţit.

Îl băgase cam trei sferturi când a început să tuşească. A ridicat din umeri, a renunţat într-un final şi pur şi simplu a făcut o plecăciune la aplauzele întârziate.

— Oamenii ăştia merită şi ei ceva pentru banii pe care i-au dat, am spus.

Jambini, sau Jamie, după cum am aflat mai târziu că se numeşte de fapt, mi-a apreciat mult mai mult interpretarea. Ne-am întâlnit cu el după spectacol în barul cel mohorât al hotelului.

— Ai fost genială când te-ai schimbat în pantaloni, mi-a spus în timp ce dădea de duşcă un pahar cu gin.

Aveam eu o bănuială că perioada în care se derula spectacolul era cea mai lungă pe care o petrecea fără să bea, şi asta în oricare zi a săptămânii.

— Zile în şir o să se mire lumea de trucul ăsta.

— Poate prea mult, l-a avertizat Bastien. O să le trezeşti suspiciunea muritorilor.

Am ridicat din umeri indiferentă.

— Aşa e în Vegas, dragule. Nimeni n-o să-şi pună întrebări. În plus, tot timpul se întâmplă lucruri şi mai ciudate de-atât.

Jamie dădea şi el din cap cu entuziasm.

— Şi rochia aia sărbătorească de prost gust? A fost şi aia extraordinară, în sensul coşmaresc. Ştii, dacă te muţi aici, ţi-aş putea da postul de asistentă a mea, a spus cu un chicot. Probabil că oamenii ar fi mai câştigaţi privindu-te pe tine decât trucurile mele.

— Nu m-ar surprinde absolut deloc, a spus Bastien cu o figură serioasă.

— Mersi – am replicat –, dar cred că am mai mult de muncă decât îmi trebuie. Mi-a găsit deja Phoebe ceva.

— Hrăpăreaţo, a spus Jamie.

Celălalt sucub a râs în timp ce-şi agita cireşele în cocteil.

— Ce să-i fac eu dacă…

O aură familiară s-a răspândit prin cameră şi Phoebe a amuţit. Ne-am întors toţi ca la un semn şi l-am văzut pe Luis intrând în bar. Chiar şi muritorii, care nu-l puteau simţi ca noi, s-au oprit şi l-au urmărit în timp ce umbla cu pas apăsat prin încăpere.

Prezenţa sa diabolică avea o anume forţă şi fascinaţie.

— Şefu', a spus Jamie şi a ridicat paharul într-o caricatură de toast. Ai ratat grozava mea reprezentaţie.

— Ţi-am mai văzut spectacolele, a spus Luis în timp ce se aşeza şi îi făcea barmanului semn să se apropie. Nu cred că am pierdut mare lucru.

— Georgina a fost a lui „adorabilă asistentă", m-a tachinat Phoebe.

— Serios? Luis s-a întrerupt ca să comande şi apoi s-a întors spre mine. Şi, mă rog frumos, ce-ai făcut de i-ai uluit? Ai dat foc la câteva eşarfe?

— Ceva banal, mi-am schimbat aspectul, am spus, pătrunsă de modestie.

Jamie a început al doilea pahar de gin. Îşi comandase două când ne-am aşezat. Cred că nu voia să rişte să mai aştepte încă vreo câteva minute cât ar fi durat să-i mai toarne unul.

— Trucul ăsta arată cel mai bine când îl faci cu sucubi. Chiar şi cu un şiretlic şi cu costume pregătite, niciodată nu iese la fel de bine. Lucram cu o fată cât eram în Raleigh şi se descurca binişor, dar îţi dădeai seama că lumea se prinsese cum mergea chestia cu hainele.

Alcoolul îmi dădea o senzaţie plăcută şi o lăsasem mai moale ca să nu mă ameţesc. Undeva, în ceaţa aia călduţă, cuvintele lui Jamie mi-au stârnit o amintire.

— Raleigh… când ai fost în Raleigh?

— M-am mutat de acolo acum câţiva ani. Am fost… ah, nu mai ştiu. A luat o gură de gin, poate ca să-şi sporească performanţele la matematică. Nu chiar aşa de mult. Douăzeci de ani. Am făcut rost de ceva suflete, dar sincer, talentele mi-au fost mai apreciate aici, înţelegi?

— Cât ai fost acolo, ai cunoscut vreun vampir pe nume Milton? am întrebat.

Era ciudat să-mi aduc aminte de discuţia cu Hugh cât mă aflam într-o bombă din Vegas, dar nu mai ciudat decât să aud vorbindu-se despre Raleigh de două ori săptămâna asta.

— Milton? Jamie a ridicat din sprâncene şi i-a mai pălit buna dispoziţie. Mda, îl cunosc. Îţi dă fiori, nu alta, nemernicul ăla. Seamănă cu…

— Nosferatu? am sugerat.

Jamie a încuviinţat solemn din cap.

— Nu reuşesc să înţeleg cum unul aşa de evident vampir ca el reuşea să treacă drept agent sub acoperire.

— Agent sub acoperire ai spus? s-a mirat Phoebe.

În momentul ăla a apărut chelnerul cu băutura lui Luis. Acesta din urmă i-a făcut semn să stea şi ne-a privit pe noi ceilalţi.

— Mai facem plinul? Încă un cocteil sau un Cosmopolitan? Jamie? Tu bei Tanqueray, nu?

Jamie a părut jignit.

— Beefeater.

Luis a dat ochii peste cap.

— E ridicol şi dezgustător. Adu-i un Tanqueray.

— Nu! a exclamat Jamie. Beefeater. Sunt un tradiţionalist, a spus el.

— Bei tot ce prinzi, l-a contrazis Luis. L-a privit pe chelnerul nedumerit. Adu unul din fiecare. O să facem o probă.

Chelnerul a părut uşurat şi şi-a luat tălpăşiţa înainte să mai aducă cineva noi modificări comenzii.

— E o pierdere de timp, a spus Jamie. Fără supărare, şefu'. Ai să vezi.

Luis era de neclintit.

— Beefeater e pentru ţărani.

— Jamie – am făcut eu o încercare – revenind la Milton...

— Ţărani!

Nu cred că Luis l-ar fi putut jigni mai tare pe Jamie dacă l-ar fi înjurat de mamă.

— Beefeater este o băutură rafinată, pentru un gust rafinat. Ştii că am un respect uriaş faţă de tine, dar se pare că în ciuda anilor de experienţă lumească... mă rog... Jamie a scotocit prin aburii de alcool după o modalitate elocventă de a-şi termina discursul. Baţi câmpii.

Luis a râs, lucru pe care n-am putut să nu mă gândesc că Jerome categoric nu l-ar fi făcut dacă subordonaţii lui i-a fi spus că bate câmpii.

— Vom vedea, prietene. De fapt, este o chestiune complexă, care în fond se reduce la analiza ingredientelor de bază şi a procesului de distilare.

— Jamie... am mai făcut eu o tentativă.

— Aici suntem de acord, a spus Jamie. Iar Beefeater îi este superior în ambele privinţe.

— Renunţă, Fleur, mi-a spus Bastien pe un ton scăzut, cu un

licăr în ochi. Nu poţi concura cu ginul. Poate ai mai mult noroc mâine.

Am dat să protestez, dar, ascultând în continuare dezbaterea lui Luis şi a lui Jamie, am realizat că Bastien avea dreptate. Jamie era aşa de hotărât să apere onoarea ginului său, încât mă îndoiam că avea să-şi mai amintească măcar că l-am întrebat de Milton.

— O să fie treaz mâine? am întrebat sceptică.

— Nu, a spus Phoebe. Dar de regulă este mai puţin beat în prima jumătate a zilei.

A sosit ginul şi Luis şi Jamie au fost pe deplin absorbiţi de cercetarea lui „ştiinţifică”, ce includea mirosul şi tensiunea artificială. Nu înţelegeam exact în ce fel influenţa cea de-a doua lucrurile într-o probă gustativă, dar ei păreau să considere că este o chestie destul de serioasă.

— Doamne sfinte, am şoptit uimită.

Bastien şi-a terminat cocteilul.

— Când treaba devine serioasă, e momentul ca eu s-o şterg. Ce părere aveţi, doamnelor? Doriţi să plecaţi în căutare de ceva companie prin cluburi?

— Eu mâine mă trezesc de dimineaţă, a spus Phoebe cu regret. Cred că ar trebui să mă duc acasă. Dar vii mâine la repetiţie, nu?

— Presupun că da, am spus. Lui Matthias i-am spus că vin.

În ciuda implicării evidente în analiza băuturii, Luis şi-a aruncat ochii spre noi când a auzit pomenit numele directorului companiei noastre.

— Ah. Ai prezentat-o tu?

Am dat din cap.

— Mulţumită lui Phoebe am primit un post.

Luis a părut încântat.

— Excelent. Eşti mulţumită?

Întrebarea m-a luat prin surprindere, dar apoi mi-am amintit de comentariul lui de mai devreme, de la sosirea mea, cum că voia să aibă subordonaţi fericiţi.

— Cred că da. Cred că o să mă distrez tare.

— Bravo. Şi cum ţi s-a părut Matthias?

Asta chiar că era o surpriză.

— Mi s-a părut drăguţ. Îl cunoşti?

— Numai după reputaţie, a spus Luis.

Eram pe cale să profit de întrerupere ca să-l întreb pe Jamie despre Milton, dar înainte să apuc, Luis a trecut din nou cu naturaleţe la ştiinţa fabricării ginului, efectiv scoţându-mă de pe radarul drăcuşorului. Mâine, am decis.

— Auzi, a spus Phoebe cu şiretenie. Te-aş putea ajuta eu să dai de Matthias dacă vrei să ieşi cu el.

Chiar şi ameţită de la cocteilurile cu votcă, încă îmi dădeam seama că nu era bine să am o întâlnire amoroasă de-o noapte cu Matthias. Dacă aveam să mă cuplez cu cineva cât eram aici, nu avea să fie cineva cu care lucrurile puteau deveni serioase.

Le-am oferit ei şi lui Bastien cel mai impertinent zâmbet sucubic.

— Nţ, e prea blând. Încă nu am venit ca să mă instalez aici. Hai să găsim ceva nebunesc şi să petrecem weekendul ăsta în Las Vegas aşa cum se cuvine.

Bastien a strigat de bucurie şi m-a prins de mână. În timp ce plecam şi-mi spunea despre „un club perfect”, am surprins faţa lui Luis. Dădea din cap la Jamie, aparent încă interesat de dezbaterea lor, dar zâmbetul lui satisfăcut, plin de înţeles, mă făcea să cred că nu numai ginul îl făcea aşa de fericit.

Capitolul 9

Numai când am aterizat în Seattle duminică seară am simţit cât de ireal fusese weekendul în Las Vegas. Mă simţisem atât de… firesc acolo. Cred că în parte lucrul ăsta se datora faptului că aveam prin preajmă vechi prieteni precum Bastien şi Luis. Totuşi eram plăcut surprinsă de cât de bine mă înţelegeam cu noile mele cunoştinţe, Phoebe şi Matthias. Începuse chiar să-mi placă şi Jamie, deşi după noaptea aia nu l-am mai văzut. În ciuda eforturilor mele de a da de el ca să-l întreb de Milton, drăcuşorul nu mai fusese de găsit în restul şederii mele.

Iar spectacolul… cu ăsta cum se mai întâmplase? Nici măcar nu puteam face rost de un loc de muncă decent în oraşul meu actual, totuşi, la câteva ore de la aterizarea într-un oraş străin, mă alesesem cu postul mult visat. Când am terminat a doua repetiţie, Matthias vorbea deja despre un rol special pe care avea de gând să-l creeze pentru mine, iar mai multe dansatoare erau aşa de dezamăgite că plecam pentru o lună, încât ai fi zis

că ne cunoşteam de ani de zile.

În ciuda îndoielilor mele, fusese un weekend fantastic.

Am revenit la realitate când am intrat în apartament. Roman era plecat şi-mi lăsase numai un bilet: „Antrenamente la bowling mâine-seară”, pentru a lăsa o urmă a trecerii lui pe acolo. Normal, pisicile au fost la fel de fericite să mă vadă ca de obicei. Le-am scărpinat pe căpşoare şi am început să mă gândesc cum să fac să le iau şi pe ele cu mine în statul celălalt. Asta ar însemna să le iau de lângă Roman, pe care îl iubeau, dar nu se putea face nimic în privinţa asta. El nu putea veni cu noi. Fiind nephilim, era permanent în pericol să fie vânat de alţi nemuritori, şi numai protecţia lui Jerome îi permitea o viaţă oarecum normală în Seattle. Cu siguranţă că Roman nu avea să renunţe la asta şi, în plus, probabil că Las Vegasul era cea mai nepotrivită ascunzătoare din lume.

O vază cu trandafiri albi tiviţi cu roz se afla pe masa din bucătărie, răspândind dulceaţă în aer. Am deschis cartonaşul şi am citit cuvintele mâzgălite de Seth:

„Bun venit acasă. Am numărat tot timpul minutele care ne despart. — S”

I-am trimis un mesaj că m-am întors şi am primit un răspuns în care mi se cerea să vin la cină la Terry şi la Andrea. După ce i-am lăsat un bilet lui Roman în care îl asiguram că am să vin la antrenament, am plecat, meditând la consecinţele mutării. Apartamentul. Trebuia să-l vând. Asta dacă nu cumva voiam să i-l închiriez lui Roman. Iadul avea probabil să-mi acopere cheltuielile cu mutatul, dar eu trebuia să încep să fac aranjamentele cu firma de mutări şi altele.

Mă pricepeam la planificări şi organizare, dar asta nu-mi servea la nimic când venea vorba să iau cu mine în Las Vegas ceea ce-mi doream cel mai tare, pe Seth. Încă nu ştiam cum să fac cu el.

Când am sosit, exact la ţanc pentru o cină haotică în familie, nepoatele lui m-au întâmpinat cu obişnuitul val de iubire. Avându-i în vizită şi pe ceilalţi membri ai familiei, renunţaseră la orice pretenţie de a mânca la masa din bucătărie şi pur şi simplu îşi luaseră în living farfuriile de carton şi pizza făcută în casă. Terry şi Andrea erau de mult obişnuiţi cu gândul că mobila putea cădea victimă mâncării, dar Margaret nu se putea concentra la mâncarea ei, pentru că era tot timpul atentă la

fete, înfricoşată de iminenţa posibilului dezastru cauzat de sosul de roşii.

Mă bucuram s-o văd pe Andrea împreună cu familia, lucru care nu se mai întâmpla chiar aşa de des în ultima vreme. Părea obosită, dar era binedispusă şi, judecând după felul în care fetele se întreceau care să stea lângă ea, era limpede că erau şi ele încântate s-o vadă printre ele.

— Seth zicea că ai fost plecată din oraş, mi-a spus. Ai fost la distracţie?

— În Las Vegas, i-am răspuns. Mi-am vizitat nişte prieteni.

— Doamne, a spus Ian. Ce n-aş da să am şi eu prieteni în Las Vegas.

— Aş fi jurat că e prea comercial pentru gustul tău, a spus Seth, cu o expresie neutră.

Ian a înghiţit o bucată de pizza – se pare că azi nu era vegan –, după care a răspuns:

— Numai dacă stai în The Strip şi în hotelurile lor de lux cumplit de scumpe. Dacă dai peste vreun loc mai ferit, poţi să găseşti nişte bombe super.

Kendall, fetiţa de nouă ani, a spus ceea ce gândeam cu toţii:

— Eu aş prefera să stau în lux. Tu de ce ai vrea să stai într-o bombă, unchiule Ian?

— Pentru că este neconvenţională, i-a spus. Toată lumea stă în locurile frumoase.

— Dar mie îmi plac lucrurile frumoase, l-a contrazis ea. Ţie nu?

— Ăăă, ba da, a spus el încruntat. Dar nu asta e ideea…

— Atunci de ce ai vrea să stai într-un loc urât? a insistat ea.

— Eşti prea mică să înţelegi, i-a retezat-o el.

— De fapt, cred că înţelege perfect, a chicotit Seth.

Andrea a decis să se ducă să se odihnească la scurt timp după aceea, dar nu înainte de a smulge o promisiune că cineva avea să-i aducă mai târziu desertul. După ce am rezolvat cu vasele, lucru destul de simplu dat fiind că farfuriile erau de carton, s-a spart gaşca şi fiecare s-a dus la treaba lui. Kendall, Brandy, Margaret şi Terry au început o partidă de Monopoly, în vreme ce Kayla şi gemenele s-au instalat să vadă *Mica sirenă.* Ian li s-a alăturat, entuziasmat că i se oferea ocazia de a demonstra că filmul era un exemplu de capitalism ce avea să-i vină de hac Americii. Seth şi cu mine ne-am ghemuit pe o

canapeluţă din apropiere, chipurile ca să urmărim filmul, dar de fapt am profitat de moment ca să recuperăm timpul pierdut.

— Cum a fost de fapt? m-a întrebat pe un ton scăzut. Mi-am făcut griji din cauza ta. A fost nasol cum credeai tu?

— Nu, am spus, rezemându-mi capul de pieptul lui. De fapt... a fost destul de bine. Îţi vine să crezi că deja am un loc de muncă? Adică... altul decât în slujba iadului.

— Nici măcar aici nu găseşti, a spus Seth.

— Mda, observ şi eu ironia situaţiei. O să fiu dansatoare în Las Vegas, cu paiete şi tot tacâmul.

Şi-a plimbat degetele prin părul meu.

— E super. Şi sexy. Dacă vrei să faci repetiţie, aş fi mai mult decât încântat să-ţi ofer o critică constructivă.

Am zâmbit.

— Mai vedem.

A urmat o pauză lungă.

— Deci... e reală toată chestia asta.

— Mda, am spus cu un glas pierit. E reală. I-am simţit crisparea şi prin pori i se revărsa îngrijorarea. Nu-i nimic. Îi dăm noi de capăt. Mai e o lună.

— Ştiu, a spus. Noi doi am trecut cu bine peste lucruri mult mai nebuneşti, nu?

— Mai nebuneşti nu înseamnă întotdeauna mai dificile, am subliniat. De exemplu, faptul că Peter a încercat luna trecută să facă un „felinar retro" dintr-un tub de Pringles a fost o nebunie, dar în acelaşi timp s-a rezolvat destul de repede când am dat de stingătorul de incendii.

— Vezi? a spus Seth. Asta îmi place la tine. Mie nici măcar nu mi se pare o nebunie. La tine asta mi se pare normalitatea, Georgina. Tu modifici toate definiţiile.

M-a sărutat apăsat pe frunte. Am tăcut amândoi şi am urmărit filmul, deşi bănuiam că nici Seth nu era mai atent decât mine. Eram adânciţi în gânduri, şi nu m-am smuls din ale mele până să-l aud pe Ian spunându-i lui Morgan:

— Îmi place mai mult povestea originală cu zâne. E destul de neconvenţională, aşa că probabil n-ai auzit niciodată de ea.

M-am uitat la ceas şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Mă duc să văd ce face Andrea şi dacă vrea desertul.

Şi Margaret şi Terry s-au oferit să se ducă ei, dar i-am liniştit cu un gest, asigurându-i că mă descurc şi că ar trebui să-şi

termine partida.

Andrea era trează, sprijinită pe perne, şi citea o carte când am intrat eu cu plăcinta.

— Nu trebuia să te deranjezi, mi-a spus. Ar fi trebuit să-i spui lui Terry.

— El are treabă, cumpără şi vinde proprietăţi, i-am spus şi am ajutat-o să-şi pună farfuria în poală. Nu-i puteam cere să se oprească. În plus, face destule.

— Aşa e, mi-a dat dreptate şi a zâmbit melancolică. Cu toţii fac destule, chiar şi tu. Mi se pare ciudat că au alţii grijă de mine. Sunt prea obişnuită să am eu grijă de toată lumea.

M-am aşezat pe un scaun de lângă patul ei şi mă întrebam cât de des trebuie să fi fost ocupat în ultima vreme. Tot timpul cineva avea grijă de Andrea.

— Mai durează un pic, am spus.

Cu asta mi-am atras un alt zâmbet din partea ei în timp ce mesteca o bucată de plăcintă.

— Eşti foarte optimistă.

— De ce n-aş fi? Arăţi extraordinar astăzi.

— Extraordinar „în mod paradoxal”, cum ar spune Ian. Şi-a trecut mâna prin părul blond fără viaţă. Dar mă simt mai bine decât în ultima vreme. Nu ştiu. E o stare înşelătoare, Georgina. Sunt unele zile în care mă simt încrezătoare că am învins până la ultima celulă canceroasă din corp, şi altele în care nu pot să cred că încă mai sunt pe lumea asta.

— Andrea…

— Nu, nu, e adevărat. A făcut o pauză ca să mai mănânce un pic de plăcintă, dar avea o înţelepciune în priviri care îmi amintea în mod straniu de Carter. Am acceptat situaţia, faptul că încă sunt mari şanse să mor. Nimeni altcineva nu a mai acceptat. Nimeni nu are să vorbească despre lucrul ăsta. Eu nu am nicio problemă în această privinţă. Dacă asta vrea Dumnezeu, atunci aşa să fie.

Am simţit un nod în stomac. Nu puteam spune mare lucru despre Dumnezeu, dar cunoşteam destul de bine raiul şi iadul încât să mă înfurii când auzeam oamenii că-şi acceptă soarta ca făcând parte dintr-un scop măreţ. De multe ori mie mi se părea că forţele divine inventează jocul ăsta pe parcurs.

— Nu din cauza mea îmi fac griji, a continuat Andrea. Ci din cauza lor.

Seninătatea i s-a risipit şi a fost înlocuită de o îngrijorare umană extrem de reală, de frica unei mame pentru copiii ei.

— Terry este puternic. Aşa de minunat de puternic. Dar îi este greu. Nu se descurcă singur, motiv pentru care mă bucur atât de tare că e şi Seth aici. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el. El e stânca ce ne susţine pe toţi acum.

Anxietatea din mine s-a mai domolit un pic şi m-a copleşit căldura când m-am gândit la Seth.

— E minunat.

Andrea şi-a lăsat furculiţa, epuizată, şi a întins mâna spre mine.

— Şi tu. Mă bucur că faci parte din familia noastră, Georgina. Dacă mi se întâmplă ceva…

— Nu…

— Nu, ascultă. Vorbesc serios. Dacă păţesc ceva, am să mă odihnesc în pace ştiind că fetele te au pe tine în viaţa lor. Seth şi Terry sunt minunaţi, dar fetele au nevoie de o femeie puternică drept model. Cineva care să le fie alături când cresc.

— Nu sunt un model prea reuşit, am spus, fără s-o privesc în ochi.

Eram o creatură a iadului, una plină de slăbiciuni şi frici. Ce le-aş fi putut eu oferi unor făpturi aşa de inteligente şi de promiţătoare precum fetele familiei Mortensen?

— Ba da, a spus Andrea hotărâtă şi m-a strâns de mână. Te iubesc şi te admiră aşa de tare. Ştiu că sunt pe mâini bune.

Mi-am reţinut lacrimile care ameninţau să mă podidească.

— Păi, am spus. Sunt pe mâini şi mai bune cu tine, din moment ce ştim cu toţii că o să te faci bine în curând.

Andreea a dat din cap şi mi-a adresat un zâmbet indulgent, pe care bănuiam că şi-l perfecţionase după ce-i ascultase săptămâni la rândul pe ceilalţi insistând că avea să se facă bine. Curând, a trădat-o un căscat şi i-am luat cu grijă farfuria, apoi am întrebat-o dacă mai are nevoie de ceva. M-a asigurat că nu.

M-am târât până jos şi am dus farfuria la bucătărie, unde le-am găsit pe Brandy şi pe Margaret, mâncând şi ele plăcintă. Mi-am mai aruncat o dată privirea în living.

— Ce s-a întâmplat cu jocul de Monopoly?

— Ne-a cumpărat Kendall tot, a spus Margaret.

— Doamne, ce mă enervează să joc cu ea, a mârâit Brandy. Niciun copil de vârsta ei n-ar trebui să fie aşa de bun.

— Nu trata cu uşurinţă subiectul, a spus Seth în timp intra. Peste cincisprezece ani o să ne întreţină pe toţi. Şi-a lăsat o mână pe umărul lui Brandy. Ai întrebat-o pe Georgina?

Brandy şi-a coborât ochii în pământ.

— Nu.

— Ce să mă întrebe?

— Nimic, a spus ea.

— E limpede că e ceva, am răspuns şi am făcut schimb de priviri cu Seth. Care e treaba?

— E în legătură cu balul de Crăciun despre care vorbeaţi mai devreme? a întrebat Margaret.

Brandy a roşit.

— Un bal de sărbători. Nu e mare lucru.

— Ba nu, am spus. Îmi plac foarte tare balurile. Dar nu aţi terminat şcoala?

— Ba da, dar ăsta are loc la biserică. Este ceva oficial care se ţine în fiecare an.

Vorbea pe un ton indiferent, dar expresia feţei trăda cât de mult o interesa.

Partea cu biserica mă surprindea, pentru că, din câte ştiam eu, familia Mortensen nu se ducea la biserică. Dar se pare că ceva se schimbase. Poate că jucase un rol boala Andreii. Indiferent de situaţie, îmi era clar că nu era o chestiune de credinţă, ci mai degrabă simpla dorinţă a unei adolescente de a participa la o activitate distractivă cu oameni de vârsta ei. Era un rit de trecere firesc, unul de care bănuiam că nu se simţea demnă, dat fiind ce se întâmpla acum în familia ei. Nu mă mai mir că ezita să pomenească de el. M-am întrebat dacă în ecuaţie intra şi un băiat, dar categoric nu aveam să întreb. Părea să se simtă destul de stânjenită că avea discuţia asta de faţă cu unchiul şi bunica ei.

— Trebuie să-ţi cumperi rochie? am presupus eu.

Lumea întotdeauna apela la mine când voia să facă cumpărături. Mai demult mă deranjase lucrul ăsta, dar apoi mi-am spus că ar trebui să accept lucrurile la care mă pricep. Brandy a dat din cap, jenată încă.

— Când e?

— Marţi.

— Marţi…

M-am încruntat, gândindu-mă la orarul meu. Mâine, luni, eram

ocupată cu munca şi cu antrenamentul la bowling. În afară de asta, nu-mi mai rămânea prea mult timp.

— Se poate să fie din scurt, am spus.

— Dacă n-ai timp, nu-i nimic, m-a asigurat Brandy. Serios.

— Nici vorbă, i-am spus. Putem să mergem marţi dimineaţă.

Brandy şi-a coborât iar privirea.

— Îţi dă tata banii... Am să-l întreb cât putem cheltui.

— Stai liniştită, a spus Seth şi i-a ciufulit părul, iar fata s-a ferit să scape. Trimite-mi mie factura. Ştii unde stau.

Brandy a protestat, dar Seth şi-a menţinut cu fermitate oferta şi de asemenea a insistat pe lângă Brandy să nu-i spună nimic despre asta tatălui ei. Dar odată ce Brandy şi Seth s-au dus în camera cealaltă, Margaret m-a prins de mânecă şi m-a tras înapoi în bucătărie înainte să-i urmez. Interacţiunile noastre nu fuseseră tocmai antagonice, în afară de scena cu bâta de baseball de la prima întâlnire, dar nici nu fuseseră întotdeauna plăcute. Mă pregăteam să-mi pună în vedere să n-o îmbrac pe Brandy ca pe o târfă.

— Uite, a spus Margaret în timp ce-mi îndesa nişte bani în mână.

Mi-am coborât privirea şi am văzut două bancnote de cincizeci de dolari.

— Seth nu este singurul care are resurse, a spus ea. Nu se poate să tot dea el bani întregii familii. E de-ajuns pentru nevoile ei?

— Ăăă, da, am spus în timp ce încercam să i-i dau înapoi. De fapt, avusesem de gând să-l sar pe Seth şi să achit eu factura. Categoric. Nu trebuie să faci asta.

Drept răspuns, Margaret mi-a mai dat o bancnotă.

— Ia-i şi pantofi, a spus şi mi-a strâns mâna în care aveam banii. Nu ştiu ce nevoi au fetele de vârsta ei în materie de haine, dar tu ştii. Banii pot să i-i ofer. Pentru restul ştiu că pot conta pe tine.

Emoţia aia, încrederea în mine, era prea mult la aşa scurt timp de la discuţia pe care tocmai o avusesem cu Andrea.

— Nu e destul, am izbucnit. Ceea ce fac eu în comparaţie cu ce fac ceilalţi. Ei se implică aşa de tare. Ce e mersul la cumpărături pe lângă asta?

Margaret m-a fixat cu o privire pătrunzătoare care nu amintea deloc de matroana conservatoare cu hanorac, aşa cum o

categorisisem eu.

— Pentru o fată care creşte atât de repede şi a cărei viaţă se prăbuşeşte împrejurul ei? Totul.

— Nu pot să sufăr situaţia asta, am spus. Detest faptul că li se întâmplă aşa ceva.

— Dumnezeu ne dă cât putem duce, a spus.

Întotdeauna urâsem zicala asta, în mare măsură pentru că şi ea părea să sugereze că exista un univers care avea un plan cu fiecare, iar eu nu văzusem nicio dovadă în acest sens.

— Au puterea să treacă peste asta. Şi se pot bizui pe puterea noastră, a adăugat.

Am zâmbit la cuvintele ei.

— Eşti o femeie remarcabilă, Margaret. Au noroc că eşti aici.

Şi vorbeam serios. Poate că noi două aveam opinii diferite tu legătură cu sexul premarital, dar îi iubea tare. Nu eram singurul model din viaţa fetelor.

A ridicat din umeri, măgulită şi jenată în acelaşi timp de lauda mea.

— La fel ca tine, încerc să fac destul, fără însă a-l obosi pe Seth cu prezenţa mea.

— Îi place că eşti aici, am spus imediat.

A dat ochii peste cap.

— Nu sunt proastă. Vreau să ajut în continuare, dar nu pot sta veşnic la el. E un bărbat în toată firea, oricât mi-ar plăcea să pretind altceva.

Asta m-a făcut să zâmbesc şi mai larg.

— Stai liniştită, n-am să-i spun.

Totuşi, în noaptea aia m-am dus acasă cu inima grea. Seth se aştepta să stea până târziu şi nu voise să-l aştept. Eram amândoi conştienţi că petreceam puţin timp împreună în ultima vreme, aşa că mi-a spus că vine cu mine mâine la antrenamentul de bowling. De regulă, încerca să evite evenimentele în care erau implicaţi nemuritorii, dar cred că îi trezea o fascinaţie morbidă ideea de a juca bowling pentru a apăra onoarea iadului.

— Slavă Domnului, a spus Roman când am intrat pe uşă. Credeam că rămâi la Seth. Ai supă pe aragaz.

— Nu, mersi. Am mâncat deja.

— Nu ştii ce pierzi, a spus.

Judecând după felul în care îi dădeau târcoale pisicile, că

poate le pică şi lor ceva, în timp ce se aşeza pe canapea cu un bol, am bănuit că erau de acord cu el.

— Cum a fost? a întrebat.

Mie încă îmi era gândul la familia Mortensen şi pentru o clipă am crezut că la asta se referă. Apoi mi-am amintit că era interesat doar de un singur lucru şi mi-am dat seama că vorbea de Las Vegas.

— Surprinzător de bine, i-am spus în timp ce mă aşezam pe un fotoliu.

A ridicat din sprâncene. Nu se aşteptase la răspunsul ăsta.

— Serios? Povesteşte.

Şi aşa am făcut, în timp ce el asculta cu atenţie şi îşi mânca supa. Când am terminat cu recapitularea evenimentelor din weekend, m-a interogat în legătură cu aproape toată lumea pe care o cunoscusem acolo, nemuritori şi muritori deopotrivă. În cele două zile nu strânsesem atâtea lucruri de povestit, dar i-am oferit ce am putut.

— Hm, adorabil, nu? a spus.

Nu a făcut niciun efort să-şi disimuleze sarcasmul.

Am oftat.

— Încă mai crezi că asta face parte dintr-o conspiraţie?

— A naibii coincidenţă că transferul ăsta aparent obişnuit îţi îndeplineşte orice dorinţă posibilă.

M-am strâmbat.

— În afară de aia că mă transferă. Nu am vrut absolut deloc lucrul ăsta.

Roman s-a îndreptat, iar pisicile au dat buzna la bolul abandonat. Şi a început să numere pe degetele de la mâna dreaptă.

— Hai să facem o socoteală, ce zici? Când te-am cunoscut, te-am întrebat ce meserie visezi să faci. Ce-ai zis? Dansatoare în Las Vegas. Şi ce să vezi! Colac peste pupăză, ţi se oferă. Şi cine te-a băgat acolo? Într-un oraş care geme de sucubi intriganţi, gata să te înjunghie pe la spate, ai avut norocul să dai de unul la fel de echilibrat ca tine, cu acelaşi simţ al umorului şi cu aceleaşi preocupări. Ciudată treabă… Ai mai dat de un alt sucub în tot weekendul ăla? Într-un oraş plin de aşa ceva?

— Roman…

— Nu, nu, stai un pic. Mai e ceva. Cum l-ai cunoscut pe sucubul minune? Prin cel mai bun prieten nemuritor al tău, care

întâmplător a fost transferat în Las Vegas, angajat de şeful tău preferat din toţi cei pe care i-ai avut vreodată. Ţii pasul până aici?

— Dar de ce ar…

— Şi – a continuat – ca să nu te apuce dorul de felul smintit de a fi al prietenilor de aici, Las Vegasul este gata să-ţi ofere alţii noi. Un drăcuşor caraghios şi drojdier, şi Seth versiunea 2.0. Dacă ai mai fi stat un pic, probabil că ţi-ar fi făcut rost şi de un înger şi câţiva vampiri. Şi să nu ignorăm faptul că te duci în Las Vegas! Locul în care un sucub se descurcă cel mai bine.

— Bun, am înţeles ideea, am spus şi am dat exasperată din mâini. Este perfect. Poate bătător la ochi de perfect. Dar scapi din vedere un lucru fundamental. Presupunând că e adevărat, că cineva mi-a alcătuit scenariul perfect, o situaţie concepută să mă mulţumească, de ce s-ar deranja când situaţia care m-ar face cel mai fericită ar fi să rămân în Seattle? De ce şi-ar bate capul cu varianta asta? De ce să nu mă lase aici?

Ochii lui Roman au licărit.

— Pentru că ăsta e singurul lucru pe care nu-l vor. Vor să te vadă plecată din Seattle, Georgina. Vor să scape de tine, nu vor să te plângi sau să regreţi ce-ai lăsat în urmă.

— Dar care e motivul? am protestat. Asta nu înţeleg eu.

— Mai dă-mi informaţii, a spus. Iadul nu e chiar aşa de priceput. Până şi înscenarea perfectă trebuie să aibă o hibă. A fost ceva, orice în weekendul ăsta care să ţi se pară fals? Care se vedea de la o poştă că e o minciună?

I-am aruncat o privire ironică.

— Am fost în Las Vegas şi am umblat cu slujbaşi ai iadului. Totul pare fals.

— Georgina, gândeşte-te! Ceva care a părut ciudat. Vreo contradicţie.

Mă pregăteam să neg, dar m-am oprit.

— Cronologia.

S-a aplecat şi mai mult înainte.

— Da? Ce e cu ea?

M-am gândit la primele ore petrecute în Las Vegas.

— Luis şi Bastien au făcut tot posibilul să dea impresia că transferul meu şi al lui Bastien erau în plan de ceva timp, după cum a spus Jerome. Dar Bastien s-a dat de gol o dată. Nu părea să fi fost acolo de prea mult timp, nu cât spuseseră mai

devreme.

— De parcă ar fi fost chemat pe moment, ca să coincidă cu transferul tău?

— Nu ştiu, am răspuns, şi nu-mi plăcea gândul că Bastien era implicat într-o posibilă conspiraţie împotriva mea. S-a corectat, a spus că se exprimase greşit.

— Sunt sigur că asta ar fi spus.

Roman s-a lăsat pe spate şi medita la toate elementele.

— Bastien nu m-ar minţi, am izbucnit. E prietenul meu. Am încredere în el. Ţine la mine.

— Te cred, a spus Roman. Şi cred că nu ar minţi în legătură cu ceva care ar crede că te poate afecta. Dar dacă îi cer şefii să spună o minciunică bine intenţionată, să facă pierdute câteva zile, nu crezi că ar accepta?

Eram gata să neg, dar apoi a trebuit să mă gândesc la chestia asta. Bastien avusese din când în când probleme cu şefii, iar aventura lui de anul trecut din Seattle fusese o încercare disperată de a-şi salva imaginea. Dacă ar fi fost prins la colţ, ameninţat chiar, să-mi spună că fusese transferat cu mai mult timp înainte decât fusese de fapt, oare n-ar fi făcut-o? Mai ales dacă se gândea că este un lucru nevinovat şi nu cunoştea niciun motiv infam care să stea în spatele acestei mişcări?

— Dar ce motiv infam ar putea sta în spatele chestiei ăsteia? am mormăit, fără să realizez că spusesem cu glas tare ce gândesc, până când Roman s-a îndreptat din nou.

— Asta trebuie să descoperim. Trebuie să aflăm ce ţi s-a întâmplat de curând de ar fi putut trezi atenţia cuiva, aşa încât să provoace o asemenea reacţie imediată. Ştim că te-ai lăsat pe tânjală şi ştim că Erik s-a interesat de contractul tău.

Am clipit.

— Milton.

I-am spus repede lui Roman despre informaţiile pe care le avea Hugh în legătură cu statutul lui Milton de asasin de taină şi despre călătoria lui în Seattle, care coincidea cu moartea lui Erik. I-am mai spus că i-am pomenit pe scurt lui Jamie despre Milion, moment în care Roman a sărit în picioare.

— Iisuse Hristoase! De ce nu mi-ai spus mai repede despre chestia asta? Aş fi putut să-l urmăresc cât ai fost tu plecată. Rahat. Acum sunt prins aici cu chestia aia cu bowlingul.

Nephilimii aveau aceeaşi problemă cu călătoritul ca

nemuritorii de rang inferior. Trebuiau să meargă fizic dintr-un loc în altul, nu dispuneau de teleportare ca nemuritorii de rang înalt.

— Îmi pare său, am spus. Nu mi-a dat prin cap. N-am făcut legătura. Şi nu am avut ocazia să-l întreb pe Jamie mai multe despre Milton. N-am mai dat de el în restul şederii mele în oraş.

Roman dădea din cap odată cu mine în timp ce măsuţa camera cu pasul.

— Normal. Sunt sigur că au avut grijă să nu mai fie disponibil ca să-ţi spună mai multe. Şi mai zi-mi o dată de ce nu a mers mai departe prima ta discuţie cu el?

Am ridicat din umeri.

— Era beat. A fost distras de o discuţie despre gin cu Luis.

— Una pe care a început-o Luis, fără îndoială.

— Ăăă… M-am gândit puţin. Mda, presupun că da. Doar nu vrei să spui… e o idioţenie. Adică să recurgă la o discuţie despre gin ca să disimuleze un complot?

Ochii verzi ca marea ai lui Roman rătăceau meditativ în depărtare.

— Nu e cea mai ridicolă distragere a atenţiei la care ştiu că a recurs un demon. Ar fi putut aduce vorba despre bowling.

— Nu începe iar.

Atenţia lui Roman a revenit la mine şi pe faţă i se aşternu frustrarea.

— Georgina, cum poţi să negi aşa ceva? Cum de refuzi crezi că iadul joacă o carte mare aici? După toate câte ai văzut şi la care ai luat parte?

Am sărit în picioare, mânioasă din cauza insinuării că eram prea oarbă să văd ce se petrecea.

— Ştiu! Ştiu că sunt capabili de aşa ceva. Ştiu că pot recurge la mijloace deopotrivă ingenioase şi simple, precum ginul şi bowlingul, ca să obţină ce vor. Nu neg asta, Roman. Ce nu pot să înţeleg încă este motivul. Arată-mi tu care e şi am să accept orice conspiraţie nebunească vrei tu. Trebuie să ştiu care e motivul.

Roman a venit, s-a aşezat în faţa mea şi şi-a odihnit mâinile pe umerii mei în timp ce se apleca în faţă.

— Exact asta am de gând să aflu. Şi când o să aflăm, am sentimentul că vom deconspira cel mai mare complot al iadului din ultimele câteva secole.

Capitolul 10

Din ultimele câteva secole? Mi se părea că exagerează.

Dar nu aveam să mă mai contrazic cu el, mai ales că i se citea zelul ăla în priviri. I-l cunoşteam prea bine. În forma lui cea mai blândă ducea la experimentarea de reţete, iar în cea mai severă la uciderea de nemuritori.

Dat fiind că era vacanţa de iarnă, Moşul nu mai lucra doar seara la mall. Îmi picase tura de zi luni, şi în sfârşit l-am lăsat pe Roman şi m-am dus la culcare ca să mă pot trezi devreme de dimineaţă. Mi-a răspuns la urarea de noapte bună cu o încuviinţare din cap, adâncit şi el în gânduri. În ciuda interogatoriului la care mă supusese, ştiam că se gândea la întrebarea pe care i-o pusesem şi eu: de ce ar vrea iadul aşa de tare să plec eu din Seattle încât să-mi creeze un scenariu de vis?

Nu am primit niciun răspuns nici în noaptea aia şi nici a doua zi dimineaţă. Am ajuns la mall dimineaţa devreme în rochia mea de folie şi am descoperit o grămadă de părinţi cu copii deja aşezaţi la coadă, aşteptând să deschidem magazinul. Moşul Walter, spre satisfacţia mea, chiar bea cafea chioară în dimineaţa asta şi n-a pomenit nimic de alcool. Desigur, probabil că încerca să se dreagă după mahmureala de azi-noapte şi nu mă îndoiam că, în jurul prânzului, aveau să înceapă solicitările de „ceva mai tare”.

— Ce n-ar da Moşul să nu mai aibă chioşcul chiar sub luminatorul mall-ului, a spus, întărindu-mi convingerea legată de mahmureală. S-a instalat pe scaun, spre încântarea copiilor adunaţi, şi a strâns nemulţumit din ochi spre lumina soarelui care se revărsa prin acoperişul din zăbrele al „foişorului sărbătoresc”, apoi s-a întors spre mine şi spre Morocănos. Am putea oare face rost de o prelată pentru chestia aia?

Morocănosul şi cu mine am făcut un schimb de priviri.

— Nu cred că se vând prelate în mall-ul ăsta, Walt… Moşule, i-am spus. Dar poate că în pauză reuşesc să fac rost de nişte foi la Pottery Bam.

— Mda, a spus Morocănosul, abţinându-se să nu dea ochii cap. Sunt convinsă că o să găseşti ceva de mult bun gust. Moşul

a dat solemn din cap.

— Moşul se bucură că are elfi aşa de ascultători.

Şi am deschis zăgazurile. Eu lucram chiar lângă Moşul astăzi, ceea ce înseamnă că am asistat în direct la unele dintre cele mai deplasate cereri. Tot mie mi-a revenit sarcina de a scăpa de copiii urlători, în ciuda protestelor părinţilor şi a rugăminţilor de genul „măcar ţine-o acolo până îi fac o poză!” În tot timpul ăsta mă tot gândeam că în loc de asta, puteam fi în Las Vegas acum, repetând paşii lui Matthias şi în treacăt ascultând glumele lui Phoebe.

Desigur, cu asta nu vreau să spun că tratam cu dispreţ întreaga experienţă. Îmi plăcea Crăciunul şi-mi plăceau şi copii. N-aş fi solicitat postul ăsta dacă vreuna din cele două nu ar fi fost adevărate. Dar privind familiile astea, mai ales fetiţele cu mamele lor, nu-mi puteam alunga îngrijorarea pe care mi-o trezea familia Mortensen. Dacă mă gândeam prea mult la ei, începeam să mă prăbuşesc. Aşa că… da. Cinismul era preferabil uneori. Mă împiedica să mă afund în propria disperare.

Când am ieşit din tură ceva mai târziu, am descoperit că nu eram singura care mergea acasă. Morocănosul a pus un semn cu textul: „Moşul are o pauză de zece minute”, spre dezamăgirea celor de la coadă, şi Moşul m-a urmat în timp ce mă îndreptam spre birourile mall-ului. Era greu să nu zâmbeşti la reacţia copiilor care din întâmplare erau la cumpărături cu părinţii şi nu veniseră anume să-l vadă pe Moş. Copiii rămâneau stană de piatră, cu gurile căscate, şi arătau cu degetul.

— Te-ai descurcat destul de bine astăzi, i-am spus lui Walter.

— E mai simplu când Moşul ştie că la cină poate ieşi să bea ceva, mi-a spus.

M-am încruntat.

— Te duci acasă? Ah. Sigur că da. Ai venit odată cu mine.

Elfii se schimbau tot timpul unii pe ceilalţi de la o tură la alta, dar Moşul rămăsese tot timpul. Acum că aveam program prelungit, Walter nu putea sta non-stop la serviciu.

— Ai un înlocuitor? l-am întrebat.

Şi-a dus un deget la buze şi mi-a făcut cu ochiul, refuzând să spună ceva cât eram în public. Odată ce nu ne-a mai văzu nimeni, în birourile administraţiei, mi-am primit răspunsul când am dat de un alt Moş stând pe un scaun şi răsfoind în catalog de la Victoria’s Secret. Şi-a ridicat ochii când ne-am apropiat şi a

lăsat revista din mână.

— S-a făcut ora?

Walter a dat din cap şi s-a întors spre mine.

— Vixen, suntem la fel?

— Sigur, i-am confirmat. Amândoi sunteţi bărbaţi, în costume roşii şi cu barbă albă.

— Uită-te mai bine, m-a certat, în vreme ce moşul celălalt s-a ridicat şi s-a aşezat lângă el. Detaliile contează. Ceva ce ar putea remarca un copil care aşteaptă la rând când se duce Bob în locul meu. Aranjarea bărbii, ochelarii, costumul… totul contează. Un singur detaliu este de ajuns ca puştii să realizeze că au fost înşelaţi, că suntem doi.

— Şi dacă realizează lucrul ăsta – a adăugat Bob cu acelaşi accent britanic la care recurgea Walter întotdeauna –, atunci s-a spulberat iluzia. Au să ştie că au fost păcăliţi, că nu există un singur Moş adevărat.

— Hm, băieţi, voi chiar luaţi în serios chestia asta, am spus, un pic uimită.

Aşa că am purces la o analiză mai atentă şi am făcut câteva mici modificări. Am îndreptat pălăria lui Bob şi i-am umblat un pic la câţiva cârlionţi din barbă. Într-un final, am dat din cap.

— Eşti gata, am zis.

— Bob s-a uitat nerăbdător la Walter. Walter şi-a scos pălăria, barba şi ochelarii, lăsând la vedere un om cu un aspect obişnuit, cu păr rar şi grizonant.

— Un singur Moş poate exista dincolo de uşa asta, a explicat Walter cu un aer misterios, în timp ce-l privea pe Bob plecând. Ţine de magie.

— Ce drăguţ, am observat.

Ieşit din tură, Walter a scos în doi timpi şi trei mişcări o sticluţă din dulăpiorul lui şi a început să înghită hulpav. M-am întrebat dacă cei doi Moşi aveau aceeaşi dependenţă.

— Îţi cam dă fiori, dar e drăguţ, am adăugat.

După ce mi-am schimbat şi eu costumaţia şi am trecut pentru scurt timp pe acasă, într-un final am pornit spre Burt’s Bowling Alley. Pe ăsta îl alesese Roman ca să ne antrenăm pentru concursul nemuritorilor. De asemenea, era locul în care fuseserăm noi la întâlnire demult, cu prilejul aventurii noastre amoroase sortite eşecului. Locuind cu el zi de zi, făcând faţă absurdităţilor lumeşti ale vieţii sub acelaşi acoperiş, îmi fusese

simplu să uit de partea aia din trecutul nostru comun. Fusese o vreme în care crezusem că mă îndrăgostesc de Roman, deşi ieşiseră învingătoare sentimentele mele pentru Seth. Nici faptul că am aflat cum era de fapt Roman şi planul lui de a-l ucide pe Carter nu ne ajutase relaţia în faşă. Renunţase la toate astea, din fericire, dar erau momente în care mă întrebam cât de mult mai ţinea Roman la mine.

Ilustrul nostru profesor nu se zărea încă, dar Seth era deja acolo, împreună cu Cody, Peter şi Hugh. Când m-a văzut intrând, Seth mi-a aruncat o privire în care se împleteau disperarea şi recunoştinţa. Puteam doar să-mi imaginez la ce soi de conversaţie fusese supus cât timp fusese prins aici. În timp ce mă apropiam, imediat mi-au reţinut privirile cămăşile celor patru tipi. Seth purta un tricou cu *Spune orice*[6]*.* Lucrul ăsta era tipic pentru el. Mai puţin tipic era faptul că cei trei prieteni nemuritori ai mei purtau cu toţii cămăşi bleu identice. Înainte să apuc să le privesc, Cody a sărit şi mi-a dat o cămaşă albastră împăturită.

— Uite, a spus. Abia aştept să văd cum ne stă la toţi patru cu astea pe noi.

Cămaşa era genul standard pentru bowling, cu mânecă scurtă şi încheiată în nasturi. Aveam numele brodat în faţă. Am întors-o şi am descoperit că pe spate era scris cu litere strălucitoare ROSTOGOLITORII INFERNALI. La care am ridicat din sprâncene.

— Serios? Asta ne e titulatura?

— E isteaţă la aşa de multe niveluri, a explicat Peter entuziasmat. Am plecat de la „Rostogolitorii sfinţi”[7], şi dacă ne gândim că noi *rostogolim* bila…

— Da, da, am spus şi mi-am luat cămaşa de bowling peste puloverul pe gât.

Nu era tocmai mărimea mea şi am modificat-o prin schimbarea aspectului.

— Ştiu ce e ăla joc de cuvinte, Peter. Numai că nu mi-am dat scama că o să avem aşa o denumire… bătătoare la ochi.

— Aveam de ales între asta şi Iadtasticii, a spus Hugh.

M-am strâmbat şi m-am instalat în îndoitura braţului lui Seth.

---

6 Film american din anul 1989 avându-l drept ptotagonist pe John Cusack

7 In original, *holy rollers,* în traducere aproximativă „cei sfinţi care se rostogolesc", îi desemnează pe cei din secta penticostală, cunoscuţi pentru manifestările religioase violente, precum rostogolitul pe podea şi vorbirea în limbi.

— Cred că aţi făcut alegerea potrivită. Şi cel puţin au o culoare de bun gust.

Hugh şi Cody au făcut un schimb de priviri încântate, triumfătoare. Peter însă s-a încruntat.

— Rozul e o culoare ca oricare alta, a spus el. Eu cred că ar fi făcut impresie.

— Mda, a spus Hugh. Da, ar fi făcut aşa o impresie încât echipa lui Nanette ne-ar fi luat drept nişte poponari, numai buni să mătură cu noi podelele.

Peter a oftat din rărunchi.

— De ce eşti tu aşa nesigur de masculinitatea ta? Dacă ar fi fost şi Georgina de faţă când am votat, pun pariu că şi ea ar fi ales rozul.

Imediat cuvintele lui le-au amintit tuturor de ce fusesem plecată şi s-au schimbat la faţă.

— Şi deci e adevărat? a întrebat Cody. Pleci?

— Mă tem că da, i-am spus, încercând să par veselă cum nu mă simţeam de fapt. Luna viitoare pornesc spre Vegas.

— Dar nu e cinstit, a protestat Cody. Avem nevoie de tine aici.

Hugh i-a zâmbit melancolic.

— Nu eşti de suficient timp în branşă, puştiule. Cinstea nu are nimic de-a face cu domeniul ăsta.

Lui Cody nu i-a căzut prea bine referirea la lipsa lui de experienţă, dar Hugh avea dreptate. Cody nu era nemuritor de suficient timp încât să fi trecut printr-un transfer sau să fie martor la maşinaţiunile organizatorice ale departamentului de Resurse umane. În schimb, Peter şi Hugh da, şi deşi poate îi întrista gândul că urmau să se despartă de mine, de asemenea ştiau să există lucruri cărora nu te puteai împotrivi.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, am spus veselă. Bastien lucrează acolo acum. Şi deja mi-am făcut rost de un post de dansatoare.

— Tu nici măcar aici nu poţi să faci rost de un post, a subliniat Peter.

— Dansatoare goală până-n brâu? a întrebat Hugh.

— Nu, am răspuns. Dar cu haine pe sponci şi cu paiete.

Hugh a dat aprobator din cap.

— Aşa da.

Cody încă avea inima deschisă, şi privirea i-a căzut aspra lui Seth.

— Ei, presupun că partea bună a meseriei tale e că îţi permite să trăieşti oriunde. Ţi-e uşor să te duci în altă parte.

Nu ştiam ce anume credea Seth despre asta, dar a reuşit să zâmbească plin de curaj.

— Vom vedea.

Dintr-odată nu reuşeam să mă gândesc decât la ultima mea discuţie cu Andrea, când vorbeam despre Seth: *El e stânca ce ne susţine pe toţi acum*.

M-a cuprins o căldură neplăcută în care s-a insinuat un iz de pucioasă. Eu şi ceilalţi nemuritori am ridicat privirea când a intrat Jerome, în urma căruia venea Roman cu un aer gânditor. Surprinderea mea am văzut-o reflectată şi pe chipurile prietenilor mei.

— Nu ştiam că vii şi tu, i-am spus lui Jerome când a ajuns lângă noi cuplul format din tată şi fiu. Credeam că ai spus foarte clar că nu faci parte din echipă.

— Nu fac, a zis, privind cu dezgust scaunele tocite de piele. Dar dat fiind că e în joc onoarea mea cu aşa-zisa echipă, mi-am închipuit că ar fi bine să mă asigur că sunteţi pe drumul cel bun.

— Mersi că dai dovadă de încredere în abilităţile mele, a spus Roman în timp ce ne introducea numele în computerul de pe culoarul nostru.

— Nu mă îndoiesc de abilităţile tale, a spus Jerome, catadicsind în sfârşit să se aşeze. Dar mai ştiu de asemenea că un pic de încurajare uneori poate spori şansele de succes.

— Presupun că atunci când spui „încurajare” te gândeşti la neplăcerea extremă pe care ai simţi-o dacă am da greş, am remarcat.

Buzele lui Jerome au tremurat uşor.

— Exact, Georgie. În plus, mai voiam să aud…

Jerome a amuţit când privirea i s-a oprit pe tricoul lui Seth, în care apărea emblematica imagine a lui John Cusack cu casetofonul deasupra capului.

— Drăguţ tricou, a spus Jerome în cele din urmă.

— Ăăă, mersi, a răspuns Seth.

Jerome s-a întors din nou spre mine, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— După cum spuneam, voiam să aud cum a fost weekendul în Las Vegas.

— Ce drăguţ din partea ta, am zis.

L-am simţit lângă mine pe Seth foindu-se neliniştit. Ştiam că ceilalţi prieteni ai mei nemuritori îl stânjeneau într-un fel *ciudat,* dar Jerome îl neliniştea cu totul altfel. Nu, era mai mult decât nelinişte. Jerome îl *speria* pe Seth, ceea ce mi se pare logic, pentru că de cele mai multe ori Jerome ne speria şi pe noi.

— Sunt convinsă că ai destule iscoade care să-ţi spună exact cum a fost weekendul, am remarcat.

— E adevărat, a aprobat Jerome. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place să aud varianta ta.

— Corect, am spus. Pentru că fericirea mea înseamnă totul pentru tine.

Roman şi-a împreunat mâinile pe piept şi ne-a săgetat cu o privire iritată.

— Scuze de întrerupere, dar vreţi să vă antrenaţi sau nu?

Nu dădea semne că m-ar fi supus la un interogatoriu în legătură cu sus-menţionatul weekend. Judecând după expresia lui de acum, ai fi zis că era ultimul lucru care-l interesa.

— Sigur, a spus Jerome cu mărinimie. A făcut un gest spre culoar, ca un rege care dă startul unei chermeze. Începeţi.

Roman a dat ochii peste cap, apoi s-a întors spre noi, Rostogolitorii infernali.

— Bun, mai întâi să vedem la ce nivel sunteţi.

În ultimul an nu prea se prinseseră de mine lecţiile lui Roman, deşi am dărâmat şase popice din prima lovitură şi două din următoarea. Cody a surprins pe toată lumea doborând toate popicele din a doua lovitură, iar Hugh, după ce prima oară nimerise în culoarul lateral, a lovit opt la fel ca mine. Peter a creat spaţii între ele la prima lovitură şi nu a atins niciuna la a doua. Într-un rar moment de curaj, Seth s-a aplecat spre Jerome.

— Or să fie ceva handicapuri în turneul ăsta?

— Excelentă întrebare, a spus Jerome, în timp ce privea cu ochii întunecaţi spaţiul pe care îl crease Peter printre popice.

Până şi Roman a părut un pic surprins de multitudinea nivelurilor de pricepere din rândul nostru. A intrat în rolul de antrenor şi ne-a ajutat pe fiecare la problema pe care o aveam. Cody era singurul dintre noi care nu avea nevoie de prea mult ajutor şi dărâma destul de des toate popicele şi din prima, şi din a doua lovitură. Eu m-am dovedit destul de corigibilă şi în curând am început să dărâm popicele din a doua lovitură cam în două treimi din situaţii, ceea ce mie mi se părea destul de bine.

Nici toată instruirea din lume nu părea să-l ajute pe Peter, care lovea din ce în ce mai ciudat şi mai dezordonat. Hugh îşi îmbunătăţise uşor performanţa, dar tot avea tendinţa să tragă în dreapta, lucru de care chiar nu se putea dezbăra.

— Uite, a spus Seth şi s-a ridicat, în timp ce Hugh se pregătea să încheie o repriză. Îmi dai voie? Exact aşa aruncam şi eu.

Hugh a renunţat de bunăvoie la bilă şi Seth s-a apropiat de linie. M-am ridicat în capul oaselor interesată, pentru că nu-l mai văzusem niciodată pe Seth jucând bowling. Mai întâi i-a arătat lui Hugh tehnica lui, mimând o lovitură care o lua uşor spre stânga. Apoi Seth a aruncat pe bune, lansând bila iute, curat, ceea ce a doborât popicele care îi mai rămăseseră lui Hugh.

— Iisuse Hristoase, a exclamat Jerome dezgustat. Va trebui să mă interesez dacă mă lasă Nanette să bag şi muritori în echipă. Numai aşa am să ies basma curată.

— Ei, a făcut Roman. Dă-le o şansă. Pot să fac minuni cu ei într-o săptămână.

Jerome s-a ridicat.

— De regulă, minunile nu fac parte din repertoriul nostru, Am văzut tot ce era de văzut. Acum mă duc să beau într-o inutilă încercare de a şterge orice amintire a dezastrului ăstuia. Când vin la următorul antrenament, mă aştept să văd la *toată* lumea o îmbunătăţire semnificativă. Dacă nu, veţi afla cu toţii o nouă definiţie a muncii în echipă prin împărtăşirea nefericirii şi a suferinţei.

S-a întors brusc pe călcâie şi era gata-gata să dea peste chelneriţa care se apropia de noi. Femeia a chirăit de uimire când i-a sesizat furia.

— *Nu* le da alcool, a avertizat-o. Nu ne putem permite să scadă şi mai mult nivelul, nu că ar fi posibil aşa ceva.

I-am văzut pe amândoi cum se îndepărtează în grabă. Odată ce Jerome a plecat din sala de bowling, Roman a răsuflat uşurat şi s-a aşezat alături de noi.

— Bun, acum că a plecat, putem să lăsăm prostia asta cu bowlingul şi să trecem la treabă? Cody, trebuie să stăm de vorbă cu tine despre Milton.

— Hei, hei, a făcut Peter. Chiar am fost singurul care a auzit partea cu „împărtăşirea nefericirii şi a suferinţei”? Trebuie să ne antrenăm.

Roman a dat indiferent din mână.

— Revenim şi la asta.

— Ce e cu Milton? a întrebat Cody, şi părea uimit din mai multe motive.

— Ai pârât, a intervenit Hugh. Rahat.

— La ce te aşteptai? am întrebat. Trebuie să-ţi fi dat seama că aveam să fac ceva în privinţa asta.

— Milton e asasinul iadului, a explicat Roman.

— Milton… doar nu te referi la dobitocul ăla de vampir care a fost aici acum ceva timp, nu? a întrebat Peter neîncrezător. Asasin? Să fim serioşi. Era un dezastru în materie de modă, dar cam asta e tot.

— Avem motive serioase să credem că e asasin de fapt, am spus uşor. Călătoreşte mult, şi când e în câte un oraş… moare cineva. Ca de exemplu Erik.

— Pe Erik l-a omorât un tâlhar, a spus Cody. Nu era nicio urmă de vampir.

— Sigur că nu, a spus Roman. Iadul nu vrea ca asasinii săi să lase urme vizibile.

— Mda – a spus Peter –, dar asta implică faptul că iadul a avut un motiv să-l ucidă pe Erik.

— A avut, a spus Roman. A dat din cap spre mine. Pe ea. Erik se interesa de contractul Georginei când a fost ucis.

Am înghiţit în sec şi mi-a luat un pic să-mi regăsesc glasul. Simţeam o uşoară alinare când mă gândeam că Erik murise dintr-un un motiv anume, că nu fusese doar un capriciu al universului. Dar această alinare îmi era întinată de faptul că *eu* fusesem motivul acela.

— Roman e de părere că transferul meu are un motiv anume, o conspiraţie. Şi că moartea lui Erik are legătură cu ea, am spus într-un sfârşit.

Hugh m-a privit uluit.

— Parcă ai zis că e ceva obişnuit.

Am ridicat din umeri, fără să-l pot privi în ochi.

— Nu ştiu. Poate că da, poate că nu.

— Nu e, a spus Roman cu înfocare. Se petrec prea multe lucruri, prea multe care nu se potrivesc. Erik s-a apropiat prea tare de ceva şi iadul s-a descotorosit de el. Ceea ce mă aduce la punctul de plecare. Cody, tu şi Gabrielle l-aţi urmărit pe Milton, nu?

— Ăăă… da, a spus Cody, şocat încă. Da’ nu l-am văzut

omorându-l pe Erik! N-am văzut nimic de felul ăsta.

— L-ai văzut vreodată în Lake City? am întrebat.

Acolo fusese magazinul lui Erik.

Cody a clătinat din cap.

— Nu aşa de departe. L-am urmărit mai degrabă prin câteva cluburi. Era doar o joacă, nimic mai mult. Ea voia să vadă un vampir, aşa că l-am urmărit o vreme. Nu am depăşit niciodată centrul ca să-l urmărim.

— Eu da.

Toată lumea s-a întors cu ochii căscaţi spre Peter.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? a întrebat.

— Nu ştiam de chestia asta, a spus Cody. *Tu* de ce l-ai urmărit?

— De ce crezi? a pufnit Peter. Era pe teritoriul nostru. Verificam dacă era numai în concediu, cum pretindea. Trebuia să mă asigur că nu a plecat la vânătoare de victime.

Uneori mă lăsam într-atât păcălită de faptul că prietenii mei erau nişte prostuţi şi nişte tipi relaxaţi încât nu mi-era greu să uit de adevărata lor natură. Peter şi Cody erau uneori cei mai înşelători dintre toţi. În mare parte erau blegi şi ridicoli în viaţa lor obişnuită, dar în definitiv erau *vampiri.*

— Şi? a întrebat Roman, recăpătându-şi aerul ăla zelos. L-ai văzut în Lake City?

— Nu. L-am urmărit o dată în Eastside şi o dată în West Seattle.

M-a luat cu fiori reci pe şira spinării.

— În West Seattle? Ce căuta acolo?

— Nimic, a spus Peter. A mers prin câteva cartiere şi a stat în maşină un timp. Am bănuit că pândeşte potenţiale victime, dar m-a văzut şi a renunţat. Un lucru inteligent din partea lui.

— E foarte posibil să fi pândit potenţiale victime, am şoptit, Erik locuia în West Seattle. Mai ţii minte cartierul?

— Poate dacă l-aş vedea… a spus Peter. Dar nu te-aş putea duce acolo, îmi pare rău.

— Nu contează, a spus Roman. Atât ne trebuia. E o dovadă evidentă.

— E indirectă, în cel mai bun caz, l-a contrazis Hugh. Ceea ce i-am spus iniţial şi Georginei. Şi asta nu explică de ce ar fi vrut iadul să scape de el, în special după ce l-a ajutat pe Jerome. Ştiu, ştiu. (Şi Roman, şi eu dăduserăm să protestăm, dar Hugh a

ridicat mâna să ne reducă la tăcere.) Contractul. Dar nu uita că ţi l-a verificat Kristin. A spus că nu e nimic în neregulă la el.

Kristin era un drăcuşor care lucra în Vancouver. Îi făcusem o favoare şi, drept răsplată, îndrăznise să arunce un ochi în arhivele iadului şi să se uite pe contractul meu, în vremea în care mă agăţasem de speranţa că poate cuprindea vreo greşeală. Drăcuşorul care încheiase contractul meu, Niphon, venise în oraşul nostru şi se purtase suspect, iar eu fusesem convinsă că urma să aflăm că era o greşeală în contract. Însă veştile de la Kristin mă dezamăgiseră, pentru că totul era în regulă.

— Dar Erik a spus că nu al meu e problema. A spus că mai este un contract, am explicat.

— Ce alt contract? Şi ce legătură are asta cu transferul tău? a întrebat Hugh. Când niciunul dintre noi nu a dat niciun răspuns, a oftat. Uite ce e, dulceaţă. Şi eu, la fel ca voi, înclin să cred că e ceva necurat la mijloc, dar nu cu riscul de a fi prost. L-a fulgerat pe Roman cu privirea. Tu eşti pe aici de ceva timp, recunosc, dar nu ai dus viaţa pe care am dus-o noi. Tu nu a trebuit să dai socoteală în faţa sistemului. Noi da. Nu-i strica ploile cu teoria asta exagerată şi tâmpită.

— Şi dacă nu este doar o teorie? a întrebat Roman. Dacă este adevărat?

Hugh l-a privit direct în ochi.

— Atunci asigură-te că merită să-ţi asumi consecinţele ca să o dai în vileag.

Peste noi s-a aşternut liniştea. Într-un târziu, Cody a spus:

— Cât de tare credeţi că a speriat-o Jerome pe chelneriţa aia? Pentru că eu n-aş refuza un pahar de ceva.

Roman a reintrat în rolul de antrenor, dar ca urmare a dezvăluirilor despre Milton şi Erik, eram cu toţii într-o dispoziţia ciudată. Am făcut mişcările necesare, dar era limpede că nimănui nu-i mai stătea mintea la bowling. Când în sfârşit am terminat, Roman a spus că ne îmbunătăţiserăm cu toţii prestaţia, dar că încă mai aveam nevoie de antrenament. Din moment ce asta nu era nicio surpriză pentru niciunul dintre noi, am stabilit orarul pentru restul săptămânii, înainte s-o luăm care încotro. În timp ce mă îndreptam spre ieşire, Roman m-a prins de braţ.

— Nu vin acasă în seara asta, a spus. Am ceva… treabă.

— Din cauza căreia nu dai de bucluc? am întrebat precaută.

— Nu mai mult decât în prezent. M-am gândit să te anunţ în cazul în care… şi-a aruncat ochii la Seth şi apoi la mine. În cazul în care voiai să ştii.

— Mersi, am spus. Pricepusem aluzia şi m-am întors spre Seth odată ce am fost singuri în parcare. Ce părere ai? Vrei să dormi la mine? Sau trebuie să te duci înapoi la Terry?

Seth mi-a cuprins talia cu mâinile şi m-a tras aproape.

— De fapt, sunt liber în noaptea asta. Andrea s-a simţit bine astăzi.

Mi-am adus aminte de ziua de ieri când, în ciuda oboselii, fusese evident că starea i se îmbunătăţise. Am simţit o rază de speranţă şi m-am bucurat că în sfârşit exista pe lumea asta ceva clar şi bun.

— Chiar crezi că se face bine? Că dă rezultate tratamentul?

— Nu ştiu, a spus visător. Mi-ar plăcea să cred. Ar fi… extraordinar. Mai mult decât aş putea spera.

Mă durea inima şi pentru el, şi pentru toată familia. Nu ştiam ce să spun, aşa că pur şi simplu l-am sărutat uşor pe buze şi le-am simţit căldura în aerul răcoros.

— Georgina, a spus când m-am desprins de el. Toate lucrurile celelalte… În legătură cu contractul şi cu transferul. E prima oară când aud de ele.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău. N-am încercat să-ţi ascund nimic. Doar că… sunt încă atâtea necunoscute. N-am vrut să aduc asta în discuţie când eu nici măcar nu înţeleg ce se întâmplă.

— Iar eu înţeleg şi mai puţin decât tine, a spus Seth.

Am dat din cap.

— Nu voiam să-ţi faci griji.

M-a privit şi în ochi i-am zărit onestitatea şi afecţiunea.

— Trebuie să încetezi cu chestia asta. Rezist. Poţi să vorbeşti întotdeauna cu mine despre orice. Nu ajungem nicăieri dacă nu suntem deschişi unul cu celălalt. Suntem amândoi implicaţi în asta, Thetis. Ce ţi se întâmplă ţie mă afectează şi pe mine. Vreau să fiu alături de tine.

— Ştiu, am spus. E un obicei de care mi-e greu să mă dezvăţ. Faptul că vreau să te protejez.

— M-a uimit ceva… ce-a spus Hugh. E periculos ce faci? Are dreptate în legătură cu Roman, nu? Că Roman nu riscă aceleaşi

lucruri ca voi ceilalţi? Nu pot să sufăr gândul ăsta… gândul că te implică şi pe tine în maşinaţiunile lui, că ai putea avea de suferit din cauza acţiunilor lui nechibzuite.

— Nu sunt convinsă că sunt aşa de nechibzuite, am spus. La început, da. Dar acum chiar cred că s-ar putea să aibă dreptate. În legătură cu Erik, cu transferul.

— Şi dacă e aşa? Tu ce ai de câştigat? Adică, din câte ştiu despre Roman şi despre nephilimi, lui îi e de ajuns dacă prinde iadul că încearcă să ţină ascunsă o chestie scandaloasă. El din asta îşi ia adrenalina. Dar tu… tu eşti în slujba iadului. Tu cu ce te alegi dacă dai în vileag o conspiraţie? Cu nişte şefi nemulţumiţi.

M-am rezemat de pieptul lui şi privirea mi-a rătăcit în noapte. Cerul era senin, dar eram prea aproape de centrul oraşului ca să vedem prea multe stele.

— Eu mă aleg cu adevărul, am spus într-un final. Nu ştiu cum se leagă transferul meu de moartea lui Erik, sau dacă se leagă măcar în vreun fel, dar dacă e adevărat că Erik nu a fost ucis doar pentru că s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, atunci da. Trebuie să aflu lucrul ăsta. Trebuie să aflu adevărul.

— Merită? M-a strâns tare. Merită să-ţi asumi riscul pe care îl presupune pentru tine?

— Da, am şoptit. Merită.

Totuşi, în timp ce vorbeam, m-am gândit la Erik, la bunul şi înţeleptul de Erik, care făcea aşa de multe pentru alţii gândindu-se prea puţin la sine. Generosul şi minunatul de Erik, care făcuse aşa de mult pentru mine şi poate îşi pierduse viaţa din cauza asta. Descoperise adevărul şi de asta murise…

Da, vorbisem serios. Merita orice risc pe care îl presupunea pentru mine, dar asta nu făcea să fie mai puţin îngrozitor. Nu puteam repara ce i se întâmplase lui Erik. Tot mort era, iar urzeala din jurul nostru era din ce în ce mai deasă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Seth.

Fără să mă gândesc măcar la asta, închisesem ochii şi îmi îngropasem faţa în pieptul lui, poate dintr-un efort inconştient de a mă ascunde de furtuna care se pregătea în lumea mea de nemuritori.

Am deschis ochii şi am oftat.

— Nimic şi totul. Nu… nu vreau să mă gândesc la asta acum.

Cel puţin pentru un scurt răstimp. Mâine… ştiu că toate astea or să mă aştepte. Dar te rog… am spus şi m-am lipit mai mult de el, şi buzele mele erau la numai câţiva centimetri de ale lui. Hai acasă. Ajută-mă să uit de toate… măcar în noaptea asta.

Nu a trebuit să-i spun de două ori lui Seth. Mi-a căutat buzele şi ne-am sărutat cu pasiune şi disperare în acelaşi timp. M-am simţit invadată de căldură şi un sentiment electrizant, care m-au făcut să uit de noaptea de iarnă. Când ne-am despărţit, amândoi fără suflare, abia am reuşit să spun:

— Ne vedem la mine acasă.

Fiecare a pornit spre maşina lui, un lucru bun, pentru că probabil ar fi fost periculos să încercăm să mergem acasă în aceeaşi maşină. În situaţia actuală, m-a cam uimit că am reuşit să merg înapoi la apartamentul meu din Alki Beach fără să încalc vreo regulă de circulaţie. Dar odată ce am ajuns la mine acasă şi am parcat aproape în acelaşi timp, până aici ne-a fost. Am năvălit unul asupra celuilalt şi abia am avut stăpânirea necesară să intrăm pe uşă înainte să cedăm total.

Încercasem să fac pe viteaza în legătură cu abstinenţa, dar adevărul era că îmi lipsea şi mie la fel de tare ca lui Seth. Toate aventurile din lume nu puteau compensa faptul că nu o făceam cu el, cel pe care îl iubeam. Îndatoririle de sucub mi se păreau şi mai fără sens şi mai fără substanţă decât de obicei. Încă mai credeam că era înţelept şi sigur să ne bucurăm de sex cu limite, dar în momentul de faţă eram dornică să încalc regulile.

M-a luat în braţe imediat ce am intrat în apartament, reuşind în acelaşi timp să mă sărute. Pisicile, în mod normal gata să dea buzna drăgăstoase peste oricine intra pe uşă, au avut destulă înţelepciune să ne lase în pace când ne-am îndreptat cu paşi împiedicaţi spre dormitor. Seth şi-a pierdut echilibrul în timp ce mă ducea şi abia a reuşit să ajungă la pat când s-a împiedicat, şi am căzut amândoi grămadă într-un fel deloc demn.

Oare numai o lună trecuse? În timp ce gura mea o degusta pe a lui şi mâinile mi se obişnuiau din nou cu trupul lui, nu puteam să nu gândesc că parcă trecuseră ani mai degrabă. Fusesem însetată, hămesită. Nu reuşeam să-i scot destul de repede tricoul, şi degetele mi se delectau cu pielea lui. Seth era ocupat cu cămaşa mea, lucru un pic cam dificil. Cămaşa Rostogolitorilor infernali nu îmi ieşea pe cap aşa de uşor, ceea ce însemna că trebuia descheiat fiecare nasture în parte, lucru pe care l-a făcut

cu pricepere şi o răbdare infinită, şi în curând a trecut la tricoul de dedesubt.

Odată goală, m-a privit cu acelaşi dor şi foame pe care le simţeam şi eu faţă de el. Şi-a trecut mâinile peste corpul meu trasându-mi conturul şoldurilor şi al sânilor cu veneraţie.

— Eşti aşa de frumoasă, a şoptit, trăgându-mă deasupra lui.

Apoi s-a întins pe spate şi s-a mutat, încât sânii îmi atârnau deasupra feţei lui, ceea ce i-a permis să-mi prindă un sfârc cu gura. Am gemut, nu numai datorită atingerii limbii lui, care era adorabilă, ci pentru că era *Seth.*

Buzele şi limba lui mi-au dezmierdat sfârcul până când m-a durut, mi-a devenit sensibil. Apoi a trecut la sânul celălalt, tratându-mi şi celălalt sfârc cu aceeaşi adoraţie. M-a cuprins din nou căldura şi am simţit dulcea ameţeală argintată cauzată de energia lui vitală. Odată cu ea i-am simţit şi sentimentele, iubirea şi pasiunea faţă de mine, iar combinaţia dintre cele două era îmbătătoare. Am ţipat uşor, şi m-a lăsat mai jos pentru ca gurile să ni se întâlnească iar, de data asta într-un sărut aşa de adânc şi de nimicitor încât pe lângă el, scena din parcare fusese chiar castă.

În timp ce ne sărutam, i-am simţit o mână coborându-mi într-o parte a corpului şi pornind spre interiorul coapselor. Degetele lui m-au explorat cu pricepere, mergând din ce în ce mai departe, până când au alunecat în mine. Am ţipat din nou, dar ţipătul mi-a fost înăbuşit de sărutul lui, care a fost atât de profund încât abia dacă puteam respira. Degetele i-au dansat răbdătoare, testându-mă, până când au găsit locul care atrăgea cea mai puternică reacţie. A început uşor şi m-a mângâiat iar şi iar, jucându-se cu umezeala mea, în timp ce plăcerea intensă îmi incendia fiecare nerv. Îmi puteam amâna orgasmul cât era nevoie, dar în noaptea asta nu era cazul. Voiam să mă pierd în el şi să-mi las corpul în voia lui. Iar voia lui s-a dovedit a fi un orgasm, cât mai curând. Seth şi cu mine fuseserăm prea mult timp despărţiţi, iar corpul meu tânjea după atingerea lui.

După încă vreo câteva atingeri măiestre, am simţit explozia fericirii în partea de jos a corpului, o senzaţie aşa de copleşitoare încât nu eram sigură că mai rezist să fiu atinsă… deşi mi-era o foame nebună de mângâieri. Seth a continuat să se joace cu mine până când orgasmul mi s-a domolit în sfârşit şi numai atunci şi-a luat degetele. În sfârşit şi-a desprins şi buzele

de ale mele şi amândoi ne-am tras sufletul, privindu-ne în ochi.

— Vino încoace, am spus şi l-am tras aproape de mine.

Asemenea mie, Seth ar fi putut rezista mai mult la preludiu… dar, tot asemenea mie, nu voia. Cred că ăsta era preţul „raţionalizării”. Nu prea mai aveam niciunul răbdare.

Corpul i s-a lipit de al meu şi am simţit cum mă pătrunde tare, pregătit. I-am cuprins gâtul cu mâinile şi l-am sărutat din nou, în timp ce el începea să intre şi să iasă. Voiam să îl am cât mai mult în mine, voiam să am cât mai mult contact cu trupul lui. În timp ce făceam dragoste, însă, aveam acelaşi sentiment ca întotdeauna: chiar dacă era în mine şi împingea cât de tare putea, niciodată nu avea să fie destul de aproape. Întotdeauna voiam să mă bucur de cât mai mult din el. Trupurilor noastre le era menit să fie împreună, am decis eu. Îl simţeam în mine şi lucrul ăsta mi se părea minunat şi teribil de normal.

— Georgina, a icnit, în timp ce mişcările îi deveneau mai rapide şi mai intense. Eşti uluitoare. Mai mult decât uluitoare…

Dacă mai avea de exprimat şi alte sentimente, nu am aflat niciodată. Chipul i-a suferit o transformare când s-a declanşat orgasmul şi corpul i s-a împins în mine cu o nouă intensitate. A gemut uşor, şi încă mai împingea în timp ce degusta cât mai multă plăcere posibil. Şi când a avut orgasm, eu am simţit pe deplin şuvoiul energiei pe care i-o furam. Era minunată şi îmbătătoare, şi am încercat s-o accept ca pe o parte din experienţă. Nu voiam să stric momentul ăsta cu un sentiment de vinovăţie.

Când corpul lui şi-a încetinit în sfârşit mişcările, Seth a căzut pe mine şi şi-a odihnit capul pe pieptul meu. A răsuflat greoi şi m-a sărutat între sâni.

— Am mai spus că eşti uluitoare? a întrebat.

Am oftat fericită şi i-am trecut mâna prin păr, care acum era şi mai ciufulit decât de obicei.

— Nu sunt chiar aşa de uluitoare, am observat. Am sentimentul că tu ai făcut toată treaba.

M-a sărutat din nou.

— Asta e minunat la tine, Thetis. Nici măcar nu ştii când eşti uluitoare.

Am simţit cum îmi apare un zâmbet pe buze, dar nu avea nimic de-a face cu complimentele. Georgina. Thetis. Vechile nume de alint familiare mie. După ce făcuserăm dragoste ultima

oară, îmi făcusem griji că avea să se repete faza şi să-mi zică iar Letha. Dar nu. Amintirea, numele... se duseseră cu toatele, la fel şi omul care fusesem mai demult.

— Te iubesc, am spus, pentru că mi se părea singurul răspuns potrivit.

— Mmm, a făcut, ghemuindu-se mai tare. Hai să nu mai aşteptăm aşa de mult data viitoare, ce zici?

Am râs uşurel.

— O să aşteptăm şi mai mult. Nu cred că merge să facem sex o dată pe lună dacă vrem să ne ţină toată viaţa. Tot e prea des.

A mârâit.

— Fii serioasă. Nu mă deranjează riscurile. Merită să mi le asum. M-aş putea mulţumi cu o partidă de două ori pe săptămână. Seara asta ne-a dovedit că nici tu nu rezişti mai mult.

— De două ori pe săptămână! E mult prea des. Ai avut parte de sex în seara asta numai pentru că brusc am avut un moment de criză.

A scos un chicot, deşi i s-a topit curând într-un căscat.

— Dacă aş avea parte de sex ori de câte ori ai tu „un moment de criză”, atunci probabil că ar fi în fiecare noapte.

L-am împuns uşor cu cotul.

— Nu e adevărat. M-am gândit un pic şi am adăugat: Nu chiar atât de adevărat.

A râs iar, m-a îmbrăţişat şi am stat aşa, aproape unul de altul.

— Oh, Georgina. Tu faci ca tot ce ni se întâmplă să merite efortul. Totul.

Capitolul 11

Mi-a fost greu să plec de lângă Seth de dimineaţă. Petrecuserăm prea puţine nopţi împreună în ultima vreme şi fiecare zi care trecea nu făcea decât să-mi amintească de faptul că se apropia din ce în ce mai tare transferul. În timp ce stăteam în braţele lui şi-l priveam dormind în lumina zorilor, gândul mi-a zburat la ceea ce spusese despre Andrea, cum că îi era mai bine. Dacă era adevărat, dacă se vindeca, atunci era o şansă ca tot ceea ce-l ţinea pe Seth aici să nu mai existe. Mi se părea că sunt egoistă pentru simplul fapt că gândeam aşa, dar nu era

îngrozitor să gândesc că poate urma să avem cu toţii parte de un final fericit.

După un mic dejun tihnit, Seth şi cu mine ne-am dus acasă la familia Mortensen. El trebuia să stea cu fetele cât se ducea Andrea la doctor, iar eu m-am dus s-o iau pe Brandy. La uşă ne-a întâmpinat haosul şi Brandy efectiv a zburat afară, cu respiraţia întretăiată şi râzând.

— Nu te duce acolo, m-a avertizat, după ce l-am sărutat uşor pe Seth de rămas-bun şi am pornit amândouă spre maşina mea. E o nebunie. Mama şi tata au dormit până târziu, iar bunica le-a lăsat pe Kendall şi pe gemene să „ajute” la micul dejun.

— Ce fac?

— Gofre, a spus ea. De la zero. Nu ştiu care dintre variante era mai înspăimântătoare: Kendall care amesteca în cocă sau Morgan şi Mekenna la maşina pentru gofre. De două ori s-a declanşat detectorul de fum.

N-am putut să nu râd în timp ce ieşeam de pe alee.

— Şi tu şi Kayla n-aţi dat o mână de ajutor?

— Nici gând, a replicat Brandy. M-am ferit de mizeria aia, iar Kayla are o zi din alea în care îi scoţi vorbele cu cleştele.

— Oh.

Acum îmi doream să fi intrat o clipă. Micuţa Kayla avea un loc aparte în inima mea. Deşi acum era mai bine decât pe vremuri, tot avea tendinţa de a contempla lumea în tăcere şi putea fi complicat să legi o conversaţie cu ea. În parte, de vină era timiditatea, în parte, bănuiam eu, faptul că era mediu, încă nu era formată, dar se dovedea receptivă la lumea supranaturală, ceea ce mi-am imaginat că ar fi făcut pe oricine, de orice vârstă, să fie tăcut uneori.

— O să se rezolve. În fond, îi plac gofrele. Brandy a zâmbit şi m-am bucurat s-o văd în toane bune, căci avea parte de tot atâta stres ca şi adulţii. Dacă reuşesc cu adevărat să facă, a adăugat.

Am mers în centru şi am întrebat-o pe Brandy ce fel de rochii îi plăceau. Nu mi-a spus mare lucru, lucru deopotrivă fermecător şi înduioşător. Brandy nu era un băieţoi de fată dar din cauza dramei din familia ei, e de înţeles că rochiile nu fuseseră pe lista ei de priorităţi. De fapt, când a văzut toate luminile din centru şi ornamentele şi s-a luminat la faţă, a fost evident că în ultimul timp familia fusese singurul lucru din viaţa ei.

— Anul ăsta n-am văzut deloc ornamentele de Crăciun, mi-a spus în timp ce privea pe fereastră.

O strângere de inimă mi-a amintit că era ultimul an în care vedeam oraşul Seattle în haine de sărbătoare.

— De obicei, întotdeauna venim ca să îl vadă fetele pe Moşul. Dar n-a fost timp.

— Fetele nu l-au văzut pe Moşul? am întrebat, smulsă din momentul meu de autocompătimire. Nu e drept, mai ales dacă te gândeşti că eu îl văd prea mult.

Asta m-a făcut să mă întreb de câte pahare era nevoie ca să-l conving pe Walter să facă o vizită la domiciliu. De asemenea**,** m-a convins mai mult ca oricând să fac în aşa fel încât ziua asta să fie specială pentru Brandy. Nu mă puteam aştepta să nu-şi facă griji din pricina mamei ei, dar astăzi, când Andrea se simţea mai bine şi paradisul cumpărăturilor oraşului Seattle aştepta să fie explorat, Brandy avea dreptul la mai puţină îngrijorare decât de obicei. Merita să se gândească la ea însăşi.

Am pornit cu ea în trombă spre magazinele cu produse de firmă şi am certat-o că se uită la preţ. Voiam ca experienţa să depăşească faza căutării unei rochii, voiam să fie o aventură de neuitat, iar ea să se simtă ca o prinţesă. Am avut grijă ca vânzătorii să-i acorde toată atenţia, lucru care nu era întotdeauna simplu de realizat într-un moment aşa de aglomerat al anului. Expresia radioasă a lui Brandy mi-a dat de înţeles că meritase efortul, şi în sfârşit am avut noroc în al treilea magazin, unde am găsit ceea ce era fără nicio îndoială Rochia. Era din satin roz-închis, petrecută, şi îi scotea în evidenţă talia fără a fi indecent de strâmtă. Florile de satin de pe partea de sus îi dădeau o notă aparte, iar bretelele şi lungimea până la genunchi mi-au dat senzaţia că nu avea să fie dată afară din biserică. Următoarea oră am petrecut-o în căutarea pantofilor şi bijuteriilor perfecte pentru ea, şi deşi era evident că fiecare lucru nou pe care îl cumpăram o stânjenea, a încetat să mă mai întrebe de preţ. Nu ştia că îmi dăduse Margaret bani, dar suma aceea fusese de mult cheltuită.

Obosite şi victorioase la cumpărături, am mers la un restaurant italian frecventat de alte doamne aflate în timpul liber. Se afla în incinta unui complex comercial mai mare şi elegant, şi exact când ne pregăteam să intrăm în restaurant, am văzut un chip cunoscut iţindu-se dintr-un magazin din apropiere.

Am simţit o durere în piept şi am vorbit înainte să mă pot abţine.

— Doug!

I-a luat o clipă până să-şi dea seama cine îl strigase. Când a realizat, i-am văzut pe chip o pleiadă de sentimente. M-am întrebat atunci cât de diferită ar fi fost întâlnirea dacă nu m-ar fi însoţit Brandy. M-ar fi băgat măcar în seamă? Poate că da, poate că nu. Dar prezenţa lui Brandy îmi garanta politeţea lui. Indiferent cât de supărat putea fi Doug pe mine, nu avea să se poarte rece cu ea.

— Kincaid, a spus, venind spre noi. Şi micuţa Brandy. Ce faceţi?

— Bine, a spus ea veselă.

Ei doi, am realizat eu, puteau fi rude dacă Seth şi Maddie s-ar fi căsătorit până la urmă. Însă ciudatul efect secundar al despărţirii lor nu se răsfrânsese asupra lui Brandy cum se întâmplase în cazul nostru, aşa că ea se bucura sincer să-l vadă.

— Suntem la cumpărături.

I-a zâmbit şi m-am întrebat dacă evita să mă privească.

— Faceţi cumpărături de ultimă oră de Crăciun? a întrebat.

— Da’ de unde, am spus eu. Astea sunt toate pentru Brandy. Se duce la un bal diseară.

— Ah, am înţeles, a spus Doug. Te pregăteşti să frângi câteva inimi cu ocazia sărbătorilor?

Fata s-a făcut roşie ca racul.

— Nu! E la biserica mea!

Pentru Doug era ceva obişnuit şi simplu să tachineze fetele.

— Da? a spus, străduindu-se să-şi menţină o expresie neutră. Şi atunci de ce roşeşti? Să ştii că băieţii care merg la biserică se pot alege cu inima frântă la fel de uşor ca noi, păcătoşii. Sunt convins că o să-i seceri cu sutele.

— Ba nu, a protestat ea. Nu cu sutele…

— Numai unul? a întrebat el cu viclenie.

Brandy m-a privit în căutare de ajutor şi am râs:

— Ştiam eu că ai pe cineva.

— Sunteţi îngrozitori, a protestat, deşi nu părea chiar aşa de supărată. Pot să mă duc să ne trec pe listă?

— Sigur, am spus, râzând încă.

Dar în clipa în care a intrat în restaurant, aerul jucăuş al lui Doug s-a risipit.

— Bun, trebuie s-o iau din loc, a spus şi a dat să plece.

— Stai, Doug…

S-a uitat înapoi la mine, dar eu eram în încurcătură. Ce puteam spune? Că îmi părea rău că m-am culcat cu logodnicul surorii lui? Că îmi părea rău că îi minţisem pe toţi şi c-o făcusem să sufere? Cum îţi poţi cere scuze pentru aşa ceva?

— Mă… bucur că te-am văzut, am spus într-un final.

— Şi eu, a spus el, deşi nu părea convingător. A dat din cap spre restaurant. Şi pe ea. Sper că se distrează.

— Da. Merită, ţinând cont de toate câte se întâmplă.

A dat să plece din nou, dar cuvintele mele l-au făcut să se oprească.

— Cum se simte mama ei?

Am ridicat din umeri.

— Are zile mai bune şi zile mai rele. Suişuri şi coborâşuri… uneori pare să nu fie nicio speranţă, alteori pare că totul s-a rezolvat. Îi termină pe toţi… nu poţi şti nimic cu certitudine, înţelegi? Acum are o perioadă mai bună, dar s-au chinuit tare cu toţii. Nu ştim ce are să se întâmple apoi şi trebuie să rezistăm cât de bine putem. Încerc să ajut şi eu, dar nu ştiu… nu simt că fac destul. Dar ce ar putea fi destul?

Am tăcut imediat, realizând că bat câmpii.

Doug nu a spus nimic, iar ochii lui închişi la culoare m-au studiat preţ de câteva secunde apăsătoare. Apoi privirea i s-a oprit încă vreo câteva clipe asupra lui Brandy, care vorbea cu însoţitoarea, după care a revenit la mine.

— Eşti un om bun, Kincaid, a spus încet.

Şi de data asta chiar a plecat.

Nimic din tot ce-ar fi putut spune nu m-ar fi putut surprinde mai tare. În toate conversaţiile închipuite pe care le avusesem cu Doug, mă aşteptasem în cel mai bun caz la o politeţe rece, şi tot mi se păruse prea mult. Cel mai adesea mi-l închipuisem spunându-mi lucruri cumplite, dureroase, pe care le meritam. Oricât aş fi sperat undeva, într-o parte tainică din mine, să mă ierte ca să putem fi iar prieteni, sincer nu credeam că merit iertarea lui. L-am urmărit cum pleacă, până când Brandy a scos capul pe uşa restaurantului şi a strigat că aveam masă.

În ciuda melancoliei pe care mi-o trezise întâlnirea cu Doug, am reuşit în continuare să mă bucur de restul după-amiezii cu Brandy. Eram amândouă binedispuse când am ajuns înapoi în

casa familiei Mortensen, iar buna dispoziţie mi-a sporit şi mai mult când am văzut pe alee maşina lui Seth. Am pornit iute spre casă, dornică să-l văd, dar m-am dezumflat când i-am văzut expresia de pe chip. Margaret şi Terry aveau şi ei acelaşi aer. Brandy, care în mod normal era aşa de atentă la lucrurile astea, era prea entuziasmată datorită cumpărăturilor să remarce că, în comparaţie cu haosul efervescent de dimineaţă, acum se schimbase starea de spirit din casă.

— Ne-am simţit aşa de bine, le-a spus Brandy, cu chipul radios. Mi-am luat cea mai tare rochie.

Margaret i-a zâmbit crispată.

— Ce-ar fi s-o probezi să te vedem şi noi?

Nu a trebuit să i se spună de două ori, iar Kendall şi gemenele au urmat-o gălăgioase în dormitor, oferindu-se s-o „ajute”. În clipa în care au plecat, m-am întors spre adulţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Prognosticul doctorului nu e prea promiţător, a spus Seth, când ceilalţi au întârziat cu răspunsul.

— Dar starea părea să i se îmbunătăţească, am spus. I-am privit pe toţi în căutarea unei confirmări. Nu?

— Aşa am crezut, a spus Terry. Cel puţin a părut să se simtă mai bine. Dar în situaţiile de genul ăsta… mă rog, aşa te păcăleşte cancerul. De-aia trece aşa de mult fără ca oamenii să ştie că îl au. Azi de dimineaţă când s-a trezit, se simţea rău, iar doctorul ne-a confirmat temerile.

Eram uimită cât de calm reuşea să spună lucrul ăsta. Eu nu cred că aş fi reuşit fără să mă prăbuşesc. Sincer, nu ştiam cum reuşise să facă faţă situaţiei cu atâta forţă şi hotărâre. Dacă i s-ar fi întâmplat lucrul ăsta iubirii vieţii mele, sunt sigură că m-aş fi ghemuit într-un colţ şi aş fi plâns.

Oare?

Privindu-l pe Seth, văzând trăsăturile dragi mie şi expresia plină de compasiune, am ştiut deodată că nu era adevărat. Dacă iubirea mea ar fi avut nevoie de forţă, aş fi dat totul.

— Încă nu-i spunem lui Brandy, a explicat Seth. Nu avem de gând să-i ascundem, dar ne-am gândit să aşteptăm până după petrecerea de diseară.

Am dat uşor din cap, rămasă fără cuvinte. De regulă, aveam întotdeauna pregătită o glumă sau o vorbă de alinare, dar ce puteam răspunde la aşa ceva? Mai ales că un pic mai târziu a

apărut Brandy, ţopăind pe scări cu rochia roz. Fiecare geamănă ţinea câte un pantof, iar Kendall aducea cerceii strălucitori în formă de candelabru pe care îi găsiserăm chiar înainte să luăm masa de prânz. Îmi aminteau de şoriceii din alaiul Cenuşăresei.

Când merseserăm la cumpărături, prioritatea mea fuseseră gusturile lui Brandy, dar mă interesase şi ceea ce ar fi aprobat familia ei în materie de modă. Însă în timp ce se răsucea ca ei s-o poată privi, am realizat că nu conta. Puteam s-o aduc acasă în zdrenţe şi tot le-ar fi plăcut la nebunie cât timp avea lumina aia pe chip. Asta conta, un crâmpei de bucurie pură în norul negru care tot ameninţa familia asta. Adulţii erau prea emoţionaţi să vorbească, aşa că a făcut-o Kendall.

— Nu că seamănă cu o prinţesă? Tot încerca să netezească cute inexistente de pe ea, spre exasperarea lui Brandy. Vreau şi eu o rochie ca asta.

Morgan s-a aşezat pe podea şi a încercat să-i vâre cu forţa lui Brandy pantoful în picior cât aceasta încă stătea în picioare, şi iar m-am gândit la Cenuşăreasa. Mekenna s-a prins şi ea în horă şi împreună aproape că au reuşit să-şi dărâme sora mai mare.

— Ei bine? a spus Brandy, râzând. Ce părere aveţi?

— E frumoasă, a spus Margaret.

— Eşti frumoasă, a spus Terry.

După ce a reuşit să scape de gemene, Brandy şi-a pus pantofii, roşind din pricina laudelor rudelor ei.

— Sper să nu cad cu ei. Cât de stupid aş arăta?

— Nu cred că te-ar putea face ceva să arăţi stupid, a spus Seth. Eşti perfectă din cap până în picioare.

— Haideţi, mă, a spus Brandy, din ce în ce mai stânjenită. Exageraţi.

Afirmaţia cu „din cap până în picioare” a făcut să-mi amintesc brusc de ceva.

— Oh, n-o să fiu aici să te aranjez la păr. În scurt timp trebuie să mă duc la serviciu.

În momentul ăla, mi s-a părut că nu ar fi o idee prea rea să mă dau bolnavă. Nimic nu părea mai important decât să-i ofer ei o noapte perfectă.

— Nu-i nimic, a spus Brandy. Mă ocup eu. Sau poate mama.

— Azi s-a simţit cam obosită, a spus Terry pe un ton neutru. Dar sunt sigur că va vrea să te vadă înainte să pleci.

— Ştiu eu să fac coadă franţuzească, a spus Margaret,

surprinzându-ne pe toţi. Dacă vrei să te aranjez aşa.

— Îmi arăţi? a întrebat Brandy.

— Sigur, hai sus, a spus Margaret.

Înainte de asta, Brandy s-a oprit ca să mă strângă cu căldură în braţe.

— Mulţumesc mult, Georgina. Pentru tot.

S-au dus sus, urmate de fetele mai mici, convinse cu toatele că nu era nimic mai minunat decât să-şi gătească sora mai mare. De fapt, am realizat că lucrul ăsta nu era pe de-a-ntregul adevărat. Nu *toate* erau de părerea asta.

— Unde e Kayla? am întrebat.

Ea nu fusese în alai.

Terry a oftat şi şi-a trecut o mână prin păr, cam cum îl văzusem pe Seth făcând deseori.

— În living, cred. A fost un pic cam absentă azi. Uneori am senzaţia că îşi dă seama ce se întâmplă, chiar şi când nu îi spunem.

La ce abilităţi avea ea, nu mă îndoiam că era adevărat. Mi-am amintit că Brandy spusese de dimineaţă despre Kayla că trebuie să-i smulgi vorbele cu cleştele şi m-am întrebat cât de mult ştia fetiţa despre boala mamei ei. I-am lăsat pe fraţi ca s-o caut, şi am găsit-o ghemuită într-un colţ al canapelei umplute până la refuz, părând aşa de mică încât mai că se pierdea printre perne.

— Hei, am spus, în timp ce mă aşezam lângă ea. Ce faci? Nu vrei să-i vezi rochia lui Brandy?

Kayla a întors faţa şi m-a privit cu ochii ei albaştri imenşi.

— Georgina, a spus. Trebuie s-o alungi tu.

Gândurile mi-erau la rochie, aşa că mi-a luat o clipă să înţeleg ce spune.

— Ce să alung, scumpo?

— Întunecimea.

Ceva din felul în care a spus cuvântul ăsta mi-a dat de înţeles că nu se referea la umbre. Când a spus „întunecime”, am simţit că se referea la ea ca la o fiinţă, la ameninţarea a ceva, sau a cuiva, tangibil. Cu o strângere de inimă, mi-am adus aminte că tot ea reuşise să o simtă pe Nyx când scăpase de paznicii ei îngeri.

M-am aplecat spre Kayla, bucuroasă că Seth şi Terry erau preocupaţi.

— Kayla, vorbeşti despre… despre creaturile pe care le-ai mai

simţit înainte? De cele pe care le-ai simţit pe lângă mine?

Revenirea lui Nyx ar fi fost o complicaţie de care cu siguranţă nu aveam nevoie în prezent în viaţa mea.

A clătinat din cap.

— E alta. Întunecimea vine *aici,* în casa mea. La mami. O alungi tu?

— Este aici acum? am întrebat-o nelinişti tă.

— Nu, doar din când în când.

— De câte ori a venit?

Kayla s-a gândit un pic.

— De două ori.

M-a cuprins un fior rece.

— S-a întâmplat şi noaptea trecută?

A dat din cap.

— Ai văzut-o? am întrebat-o.

— Nu, dar o simt. Îmi dau seama unde este când vine aici. M-a privit imploratoare. O opreşti tu?

Habar n-aveam ce era întunecimea asta şi nici ce puteam face s-o alung, dar mintea a început să-mi emită posibile teorii. Am sărutat-o pe frunte.

— Am să fac ce pot, scumpo. Ai cuvântul meu. Acum trebuie să plec, dar am să văd ce pot să aflu, bine? O să avem grijă să nu se mai întoarcă întunecimea.

Mina Kaylei s-a schimbat de parcă aş fi apăsat pe un buton. În vreme ce până acum fusese tristă şi retrasă, acum era radioasă şi plină de speranţă. Avea atâta încredere în mine… Pentru că am asigurat-o că aveam să mă ocup de ceva ce nu înţelegeam, a reuşit să-şi alunge temerile şi grijile. Acum totul revenise la normal în lumea ei, datorită mie. M-a luat în braţe şi m-a sărutat, şi am simţit că-mi plesneşte inima când în sfârşit m-am desprins de ea.

Mă chema veselia sărbătorească şi de asemenea nevoia arzătoare de a discuta cu Roman. Dat fiind că în ultima vreme ne tot ratam unul pe celălalt, i-am trimis un mesaj în care îi aminteam că aveam să fiu acasă diseară şi că aveam informaţii importante pentru el. Era aşa de prins cu teoria aia a lui cu conspiraţia încât nu eram sigură că ar vrea să-şi facă timp pentru ceea ce probabil ar fi considerat fantezia unei fetiţe. Percepţia Kaylei, în ciuda dificultăţilor ei de a o exprima, se dovedise corectă în trecut. Nu ştiam ce simţea de data asta, dar

dacă exista vreo forţă în casa familiei Mortensen, aveam de gând să-i dejoc planurile.

Capitolul 12

Scurta mea conversaţie cu Kayla m-a chinuit tot restul serii în timp ce struneam copiii la mall. Nu-mi puteam alunga imaginea ochilor ei când îmi spunea despre „întunecime”. Era unul din momente în care binecuvântam şi blestemam în acelaşi timp capacităţile ei de mediu. Dacă nu le-ar fi avut, n-aş fi aflat niciodată că ceva era în neregulă în casa familiei Mortensen. Dar din cauza felului imprecis în care îşi înţelegea ea puterile, ceea ce simţea îmi ridica prea multe semne de întrebare. Erik şi-ar fi dat imediat seama.

Mai era un lucru ce-mi trezea îngrijorarea.

Erik. Care fusese ucis din cauza mea.

Şi dacă plecam de la ideea că iadul acţionase direct în contra lui, atunci ce ar fi trebuit să presupun în legătură cu Kayla? În trecut, activitatea supranaturală neobişnuită din zonă fusese rezultatul forţelor nestăpânite din afara raiului şi iadului. În fond, raiul şi iadul aveau anumite reguli pe care se presupunea că trebuie să le urmeze. Milton era dovada, însă, că iadul nu se ferea să le încalce. Aşa că era posibil ca s-o fi vizitat cineva din tabăra mea pe Andrea Mortensen – ca o coincidenţă, în momentele în care starea ei se înrăutăţise? Şi dacă era aşa, care era motivul?

Asta, din câte sublimase şi Roman, era o întrebare al cărei răspuns avea să ne lumineze pe de-a-ntregul.

Am încetat să mă mai gândesc la afacerile nemuritorilor numai când am încercat să-l conving pe Walter să facă o vizită la domiciliul familiei Mortensen. La coadă, două mame se luaseră la harţă, aşa că am avut o pauză neaşteptată în timp ce oamenii de la securitate rezolvau problema.

— Moşul nu face vizite la domiciliu, mi-a spus Walter.

— Din câte ştiam eu, exact *asta* face Moşul, l-am contrazis, în fiecare an în ajunul Crăciunului.

— Moşul nu poate fi închiriat de dragul distracţiei. Copiii fie trebuie să aştepte până în dimineaţa zilei de Crăciun, fie să vină la chioşcul lui de la mall. Astea sunt regulile.

— Ba cum să nu poţi fi închiriat? am spus. De-aia lucrezi aici în primul rând! Haide, că te plătesc. Îţi iau ceva de băut. Şi una, şi alta dacă vrei. Fetiţele astea trebuie să-l vadă pe Moş. Mama lor are cancer, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poţi rămâne indiferent la aşa ceva?

M-a privit prin lentile.

— Îmi pare rău pentru suferinţa lor, dar nu pot s-o fac. Acest rol este o îndatorire pe care ţi-o asumi pe perioada sărbătorilor, un jurământ să te menţii în spiritul Moşului. Dacă eu ies din mall în timp ce joc rolul ăsta şi Bob este aici jucând acelaşi rol, ce înţeleg copiii din asta?

L-am privit neîncrezătoare.

— Dacă nu cumva copiii ăştia pot să încalce legile timpului şi spaţiului, nimeni nu are să ştie că mai este un Moş, în Lake Forest Park sau în oricare din miile de mall-uri din ţara asta.

— Ştiu eu. Nu pot fi Moşul în timp ce Bob joacă rolul Moşului. Aşa aş încălca pactul nostru secret.

— Pact secret? E doar un loc de muncă!

Mă gândeam serios să încalc regula cu băutura. Dacă îl ameţeam destul, avea cu siguranţă să accepte.

— Nu şi pentru noi, mi-a spus solemn.

Cei de la securitate şi-au terminat intervenţia şi coada a început să avanseze din nou, oprindu-ne discuţia înainte să apuc să spun că nici whisky-ul nu era tocmai o componentă a „spiritului Moşului”.

Cu dispoziţia mea de pe restul turei mi-aş fi meritat pe deplin numele de Morocănosul. Apreciam devotamentul lui Walter faţă de rolul său, dar, sincer, friza ridicolul.

În noaptea aia am rămas la Seth, în ciuda planurilor mele iniţiale de a vorbi cu Roman despre ceea ce-mi spusese Kayla. Dar când l-am sunat pe Seth în drum spre casă, i-am simţit atâta tristeţe şi chin în glas încât am ştiut că era mai important să fiu cu el. Starea proastă a Andreii îl îndurerase. Am petrecut o noapte castă, dar mă strângea în braţe cu atâta disperare, încât aveam sentimentul că eram singura care îl menţinea pe linia de plutire în toată nebunia asta.

— Oh, Thetis, a şoptit, sărutându-mă pe obraz în timp ce ne ghemuiam unul lângă altul în pat. Ce-am să mă fac eu fără tine?

— Nu-ţi face griji, am spus automat. Încă mai sunt aici o vreme.

— Ştiu, a răspuns. Dar apoi…

Linişte. Mi s-a strâns inima.

— Ştiu, am spus în final. Ştiu că nu-i poţi părăsi. Nu-i nimic.

— Măcar până se face bine…

A ezitat o clipă. Îi intuiam sentimentele, pentru că acelaşi lucru simţeam şi eu. Pe amândoi ne îngrijora frica aceea nerostită care ne pândea. Că este posibil ca Andrea să nu se facă bine. Iar lucrul cu adevărat îngrozitor era că dacă nu se făcea bine, până la urmă tot ar fi putut veni cu mine în Las Vegas. Dar cum m-aş fi suportat ştiind care era preţul fericirii mele?

În sfârşit a reuşit să-şi regăsească cuvintele.

— Înţeleg de ce te superi aşa de tare pe lume, a spus. Nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult decât să fiu cu tine. În sfârşit eşti a mea… şi acum se întâmplă lucrul ăsta. Oamenii spun că pentru iubire renunţi la orice, dar în realitate nu merge aşa. Şi, sincer, dacă eram genul de om care îşi poate ignora familia pentru propriile dorinţe egoiste… ei bine, atunci nu cred că aş fi demn de tine. Aşa că iată în ce situaţie ne aflăm.

— Nu-i nimic, am repetat, străduindu-mă să arăt mai mult curaj decât aveam. O să ne descurcăm. Au nevoie de tine. Fă ce trebuie.

— Georgina.

— Seth. Mi-am atins uşor buzele de ale lui. Asta este mai important acum.

— Decât noi? a întrebat.

Mi-a luat mult timp până să răspund, dar am făcut-o.

— Da.

A doua zi, intram în tura de dimineaţă la mall, cu Bob. Am încercat să-i propun aceeaşi afacere pe care i-o propusesem lui Walter în speranţa de a aranja o vizită acasă la fetele familiei Mortensen, dar am fost întâmpinată cu acelaşi răspuns. Eu trăsesem nădejde că, întrucât Bob nu era un alcoolic sadea, avea să fie mai rezonabil. Dar n-am avut noroc. Mi-a turnat aceeaşi prostie despre magia şi integritatea rolului de Moş Crăciun.

Din fericire, situaţia s-a îmbunătăţit când pe urmă am dat de Roman acasă. În noaptea aia aveam antrenament de bowling, dar voiam să vorbesc cu el între patru ochi. Ceilalţi prieteni nemuritori ai mei puteau fi şi ei ademeniţi în povestea asta, dar

întrucât implicarea iadului devenea mai evidentă, ezitam să-i atrag şi pe ei în asta. Roman nu risca aceleaşi repercusiuni, iar pe mine nu mă deranja să mă expun mâniei şefilor mei. Însă eram mai puţin dornică să-mi supun prietenii nemuritori la aceeaşi furie din cauza mea.

— A mai spus şi altceva despre „întunecime”? s-a interesat Roman odată ce am terminat recapitularea. Nemuritor de rang înalt, de rang inferior, vreo zeitate din afară?

— Nu înţelege ce sunt toate astea, am răspuns. Are doar patru ani. Cred că a împlinit cinci.

— Trebuie să înţeleagă, a spus pe un ton sumbru. Ar trebui s-o pregăteşti.

— La câte lucruri se întâmplă în viaţa ei, cred că e ultimul lucru de care are nevoie.

— Nu şi dacă o creatură supranaturală îi îmbolnăveşte mama! Roman s-a cocoţat pe marginea canapelei, iar ochii lui verzi ca marea erau meditativi şi mânioşi deopotrivă. Şi hai să fim sinceri, Georgina. Dacă e ceva, nu-mi vine să cred că e din cauză că puterea a ales la întâmplare familia asta. Dacă ceva o ia în colimator pe Andrea Mortensen, e din cauză că are legătură cu tine.

Mi s-a făcut rău. Iată şi alte consecinţe, aşezate dinainte-mi.

— Deci Andrea suferă din cauza mea, am spus, afundându-mă într-un scaun. Minunat.

— Avem de-a face cu iadul, a replicat Roman. La ce te aştepţi? Dacă vor să se răzbune pe tine din vreun motiv, vor găsi modalităţi creative.

— Ai zice că sunt altele mai directe prin care să mă facă să „plătesc”, am remarcat. Mai ales că sufletul meu le aparţine. Deseori lumea presupune că *asta* înseamnă iadul.

Roman a ridicat din umeri.

— Nu tocmai. Ştim deja că intervin în viaţa ta. Iar vindecarea şi îmbolnăvirea sunt puteri pe care le au şi îngerii, şi demonii.

— Crezi că şi-ar putea da seama Carter ce creatură i-a făcut vizite? am întrebat. Dacă se uită la Andrea?

— *Cred* că da. Roman a meditat câteva clipe. Întrebarea e dacă s-ar implica. Îl ştii cum e. Raiul, cel puţin, se preface că respectă regulile.

Am dat uşor din cap, căci îmi aminteam de ultima conversaţie cu Carter şi cât de puţin dornic fusese să intervină.

— E adevărat, am şoptit.

— Păi poţi să-l întrebi chiar acum, a spus Roman şi şi-a îndreptat spatele.

— Ce? Cum?

— Vine la antrenament. L-am auzit din întâmplare discutând cu Jerome despre chestia asta ieri.

Pare-se că Seth nu era singurul cu pornirea perversă de a privi menajeria lui Jerome jucând bowling ca să-i apere onoarea. M-am ridicat şi eu.

— Atunci hai să mergem. Conduc eu.

În timp ce coboram scările, l-am privit lung pe Roman.

— Te-ai gândit vreodată cum ţi-ar sta cu barbă albă şi fes de Moş Crăciun?

Roman m-a privit precaut.

— Nu, nu m-am gândit.

I-am explicat iute că fetele Mortensen nu-l văzuseră încă pe Moşul anul ăsta. Deja clătina din cap înainte să-mi termin eu povestea.

— Haide, Roman. Trebuie să-l vadă pe Moşul. Şi ştiu că tu nu ai reţineri ca Walter în privinţa ubicuităţii lui Moş Crăciun.

— Nu, mi-a dat Roman dreptate. Dar am reţineri când vine vorba să-mi ştirbesc demnitatea, indiferent cât de nobilă ar fi cauza. În plus de asta, nu mă simt chiar aşa de vinovat. Dacă tu chiar ai vrea să-l vadă pe Moşul, ţi-ai putea schimba aspectul şi ne-ai surclasa pe toţi.

M-am încruntat. Mă enerva, pentru că avea dreptate.

Roman şi cu mine am ajuns ultimii la sala de bowling, spre dezamăgirea mea. Sperasem să vorbesc cu Carter între patru ochi, dar el şi Jerome erau deja prinşi de o discuţie şi de băutură. Restul Rostogolitorilor infernali îşi aşteptau nerăbdători liderul şi m-au terorizat pentru că nu-mi luasem cămaşa.

— Am uitat, am spus. Ce mare şmecherie? O s-o port la modul propriu-zis.

Peter a oftat.

— Bine, dar asta ajută la mărirea solidarităţii echipei. Iar sentimentul de unitate şi apropiere o să ne facă mai buni.

— De fapt – a spus Jerome – sunteţi mai buni dacă loviţi mai multe popice.

— Uite, i-am spus lui Peter. Dacă la un moment dat trebuie să mă duc la toaletă, îmi iau atunci cămaşa prin schimbarea

aspectului.

— Nu e acelaşi lucru, a mormăit el.

Din fericire, nerăbdarea lui Jerome nu a lăsat prea mult loc pentru discuţii pe tema asta. Nu văzuse cum se încheiase ultimul nostru antrenament şi era nerăbdător să afle dacă ni se îmbunătăţise prestaţia. Şi chiar se îmbunătăţise, ca să fim sinceri, dar cred că Jerome se aştepta să le dărâmăm pe toate din prima de fiecare dată. Când i-a fost limpede că nu era cazul, a devenit neliniştit şi furios.

— Cum poţi să faci chestia asta? a întrebat după ce Cody a lovit nouă din prima lovitură şi una din a doua. Nu poţi să le loveşti pe toate de prima oară? Apoi l-a săgetat pe Roman cu privirea. Fă ceva.

Roman şi-a privit iritat tatăl, căci nu-i plăcea faptul că abilităţile profesorale îi erau puse la îndoială, mai ales din moment ce Cody era cel mai bun dintre noi.

— De ce n-o faci tu? De ce nu încerci şi tu, tăticule?

Jerome se tot plimba pe lângă pistă, dar nu catadicsea să pună şi el mâna pe bilă.

— Pentru că nu e treaba mea, a replicat Jerome.

Roman şi-a dat ochii peste cap.

— Atunci lasă-mă pe mine să-mi fac treaba.

În timp ce ei se ciorovăiau, m-am aplecat spre Carter.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. Între patru ochi. Poţi să mai rămâi după aia?

Carter fusese atent la schimbul dintre tată şi fiu, dar când am vorbit, ochii i-au ţâşnit scurt spre mine. A dat uşor, aproape imperceptibil, din cap. Iar când Jerome s-a întors la locul lui câteva clipe mai târziu spunând că voia să plece şi să-şi înece amarul în băutură la The Cellar, Carter i-a refuzat invitaţia.

— Nţ, a spus leneş, întinzându-se. Cred că stau să văd cum iese treaba asta. E imposibil ca Peter să lase aşa spaţii între popice de fiecare dată. Sfidează toate legile fizicii.

Peter părea în cumpănă, dacă să fie flatat sau nu de vorbele lui.

— Bine, a spus Jerome. Dacă poţi să faci vreo minune ca să-i ajuţi, acum e momentul.

— Am înţeles, a spus Carter, făcându-i lui Jerome cu mâna în timp ce pleca.

Dezaprobarea şefului i-a neliniştit pe prietenii mei nemuritori

de rang inferior, aşa că m-am concentrat şi eu asupra jocului şi nu am adus nimic în discuţie în faţa lui Carter până când n-am terminat antrenamentul. Jerome n-avea decât să critice, dar Roman chiar era un profesor bun. Cred că marea noastră reuşită a fost atunci când Peter a avut patru reprize la rând în care nu a doborât popicele ici-colo, astfel restabilind legile fizicii. E drept că nici nu le-a dărâmat pe toate din prima sau din a doua lovitură, dar deja eram cu toţii aşa de obosiţi încât eram gata să acceptăm orice victorie, cât de mică.

Roman, Carter şi cu mine i-am lăsat pe ceilalţi să plece înaintea noastră imediat ce am promis că data viitoare, desigur, aveam să port negreşit cămaşa echipei. Imediat ce am avut o oarecare intimitate, i-am explicat problema mea lui Carter. Chipul i-a devenit din ce în ce mai serios pe măsură ce asculta.

— Fiică a lui Lilith – a spus când am terminat –, ştii că nu pot să mă amestec.

— Nici nu-ţi cer asta, am spus. Nu tocmai. Vreau doar să ştiu dacă îţi dai seama în cazul în care cineva, de exemplu un demon, a îmbolnăvit-o pe Andrea Mortensen.

Ochii cenuşii ai lui Carter erau de nepătruns.

— Da, îmi dau seama.

— Vii cu mine la ea să-mi spui ce simţi? Atât. Nu-ţi cer să încalci regulile. (De fapt, nici nu credeam asta. Sincer, nici măcar nu înţelegeam mare parte din „regulile” astea despre care tot vorbea el.) Am doar nevoie de informaţia asta.

— Bine, a spus după ceea ce mi s-a părut o eternitate. Vin cu tine. Nu încalc nicio regulă dacă îţi dau informaţia asta.

— Nu cumva, a spus Roman, nu încalci nicio regulă nici dacă ne spui *de ce* ar face iadul aşa ceva?

Am răspuns înainte să apuce Carter.

— Ştim deja. Ca să-mi facă mie rău. Am călcat pe cineva pe bătături şi are de gând să mă facă să sufăr chinuindu-i pe cei dragi mie.

— Da, dar de ce pe Andrea? a întrebat Roman. Scuze, dar există căi prin care te poate face să suferi mai mult. De ce nu l-ar face pe Seth să sufere?

Nu mi-am putut reţine batjocura.

— Păi cu transferul ăsta, eu cred că el deja…

Dar m-am oprit brusc când am realizat ce eram gata să spun. Roman stătea vizavi de mine pe unul din scaunele din piele

tocită şi, judecând după aerul lui înverşunat, am zis că acum se repede la mine să mă zgâlţâie.

— Ce? a întrebat. La ce te-ai gândit?

— Boala Andreii este îngrozitoare, am spus uşor. Un lucru îngrozitor, nedrept, care i-ar putea răni întreaga familie. Dat mai e ceva. Atâta timp cât este bolnavă, atâta timp cât întreaga familie are nevoie de ajutor… Seth trebuie să stea cu ei. Nu poate merge cu mine în Las Vegas.

— Iată, a spus Roman şi uluiala i-a luminat chipul. Asta e ideea transferului. Să te ia din Seattle, să te ducă departe de Seth şi să se asigure că nu poate veni cu tine.

— Până la urmă…

Stomacul mi s-a strâns din nou, ca de fiecare dată când mă gândeam că oamenii au probleme din cauza mea.

— Până la urmă o să poată. Andrea fie are să se facă bine, fie… fie nu.

— Da, dar cât durează? a întrebat Roman. Cât o să dureze? Destul încât să te îndrăgosteşti şi mai tare de imaginea de vis a mediului tău, cel pe care ţi l-au alcătuit ei? Destul încât să-ţi vezi de viaţă cu vreun alt muritor, artist introvertit? Când o să fie el liber, n-o să mai conteze.

Îl priveam pe Roman, dar nu-l vedeam de fapt. Pe Jerome îl iritase dintotdeauna relaţia mea cu Seth, mă mustrase că eram prea apropiată de un muritor şi lăsam asta să-mi afecteze munca. Şi Carter spusese că ce făceam eu nu era pe placul iadului. Se putea ca *ăsta* să fie motivul? Ca toate forţele astea să se fi pus în mişcare ca să ne ţină pe mine şi pe Seth departe unul de altul?

— Dacă iadul vrea să mă ţină departe de Seth, atunci de ce nu-mi interzice pur şi simplu? am întrebat. Jerome mi-a mai făcut zile amare până acum. Sau de ce nu mă duce pur şi simplu undeva… oriunde… numai să nu mai fiu aici? De ce s-ar deranja ca mie să-mi placă locul ăla?

— Ca să-l uiţi, a spus Roman. Ca să nu mai priveşti înapoi. Dacă te-ar obliga să stai departe de el, ar declanşa complexul adolescentului care tânjeşte după iubirea interzisă, uite aşa, a spus şi a plesnit din degete. Ai suferi mereu după el. Dar aşa… aşa e mai subtil. Şi mai eficient.

— Aşa e, i-am dat dreptate, cu capul învârtindu-mi-se încă. Chiar şi după toate criticile lui Jerome, nu m-am gândit

niciodată… nu m-am gândit niciodată că iadul are să fie aşa de supărat că sunt eu cu un om.

Roman nu avea niciun răspuns, dar a ridicat ochii la Carter.

— Eşti îngrozitor de tăcut.

Carter a dat din umeri, cu un aer neutru.

— Aveţi voi multe de spus. Nu e cazul să intervin şi eu.

— Avem dreptate? l-am întrebat pe înger.

— Sigur că avem dreptate, a intervenit Roman. Am ştiut dintotdeauna părerea iadului, că Seth te distrage prea tare. Asta explică totul.

— Asta nu explică ce i s-a întâmplat lui Erik, am spus.

— Eşti *sigur* că nu ai nimic de adăugat? a întrebat Roman, cu ochii tot la Carter.

— Cred că ar trebui să mergem la familia Mortensen până nu se face şi mai târziu, a spus Carter cu blândeţe. Sunt convins că fetele se culcă la o oră rezonabilă.

M-am ridicat, conştientă că nu mai puteam scoate nimic altceva de la el.

— Trebuie să-l las mai întâi pe Roman acasă. Apoi putem merge.

— Şi cum mă bagi în casa lor ca s-o văd? a întrebat Carter. Va fi un pic ciudat să aduci un străin la căpătâiul unei bolnave. Vrei să mă fac invizibil?

Eram pe cale să sugerez şi eu acelaşi lucru, când mi-a venit o altă idee. L-am privit iute pe Carter.

— Ţi-ai dorit vreodată în viaţa ta să porţi un costum de Moş Crăciun?

— *Întotdeauna* mi-am dorit chestia asta, a spus Carter grav.

Roman a gemut.

Odată ce i-am explicat situaţia lui Carter, însă, a fost total de acord. De fapt, mi-a spus să nu-mi fac griji din cauza costumului şi mi-a promis că o să se întâlnească cu mine la Terry peste o oră, odată ce reuşeam să-l las pe Roman. Imediat ce am ajuns în parcarea pustie, Carter s-a făcut nevăzut.

— Sper că nu face rost de costum de unde îşi face în mod obişnuit cumpărăturile, am meditat cu glas tare în timp ce conduceam. Nu de un Moş boschetar am eu nevoie. Deşi dacă e şi Ian acolo, probabil că ar fi de acord şi ar spune că ne eliberăm de tirania convenţionalului.

— Ai naibii hippy, a spus Roman. Şi-a rezemat capul de

fereastra maşinii. Cam rişti cu Carter, dar ceva îmi spune că nu are să dea chix, pentru că în fond vorbim despre nişte fete a căror mamă este bolnavă. Şi în definitiv e şi el înger. Trebuie să-şi câştige cumva existenţa.

— Şi slavă Domnului că nu are reţineri în legătură cu ubicuitatea lui Moş Crăciun, am glumit. El nu are probleme cu constrângerile spaţiului şi timpului.

Roman a ridicat aşa de repede capul încât am fost gata să apăs pe frână, gândindu-mă că eram pe cale să lovesc ceva. O jumătate de secundă mai târziu am realizat că, indiferent ce-l speriase, era în mintea lui.

— Oh, Dumnezeule, a spus.

— Ce? am întrebat, exact cum făcuse el mai devreme. La ce te-ai gândit?

— Cred… cred că mi-am dat seama, a spus şi în glas i-am simţit uluiala.

— De ce? De misterul ăsta cu care ne-am bătut noi capul? Ne-am dat deja seama.

Roman a clătinat din cap, cu ochii căscaţi.

— Nu… oh, Iisuse. Georgina, dacă am dreptate… cum dovedesc eu dacă am dreptate? S-a lăsat disperat pe spate. Cum găsesc eu dovezi?

— Spune-mi la ce te gândeşti, i-am cerut.

— Nu. Nu încă. Lasă-mă acasă şi vorbim când termini. Trebuie să mă gândesc.

Puţine lucruri puteau fi mai enervante de atât. Detestam să fiu amăgită cu perspectiva unui secret şi detestam propoziţia: „Îţi spun mai târziu.” Dar indiferent cât l-am bătut la cap, a refuzat să mai spună ceva. Dat fiind că îngerul era în drum spre casa lui Terry, nu mai puteam pierde timpul cu Roman. Trebuia să ajung prima în Lake Forest Park. Nemulţumită, l-am lăsat pe Roman cu maşinaţiunile lui, după ce mai întâi l-am avertizat că ar fi bine să spună tot când veneam acasă.

Când am ajuns la familia Mortensen la scurt timp după aceea, am fost uşurată să constat că Seth era şi el acolo şi că toate fetele erau încă treze. Mi-am amintit de gluma lui Carter şi pe drum mi-am făcut griji ca nu cumva să fi trecut ora la care cele mici trebuiau să se ducă la culcare. Majoritatea erau în pijamale, dar era clar, judecând după reacţia lor când m-au văzut, că somnul era ultimul lucru la care le stătea mintea. Le-am

îmbrăţişat şi eu şi n-am putut să nu-mi imaginez reacţia lor când avea să apară adevărata atracţie.

Numai Brandy a mai rămas pe canapea când celelalte m-au îmbrăţişat. A zâmbit totuşi şi a dat din cap în semn de bun venit, dar avea un aer chinuit, abătut, pe care nu-l avusese ieri când ieşiserăm. Mi se rupea inima. După ce o lăsaseră să se distreze, astăzi trebuie să-i fi spus adevărul despre mama ei. M-am aşezat la capătul celălalt al canapelei.

— Te-ai distrat azi-noapte?

— Da, a spus. A fost drăguţ.

— Vrei să vezi fotografiile? a întrebat Kendall entuziasmată. I-a dat cu cotul lui Brandy. Arată-i!

Brandy a zâmbit când a văzut entuziasmul surorii ei, şi-a scos telefonul mobil şi mi l-a dat să derulez eu. Era plin de genul de fotografii cum le place fetelor de vârsta ei să facă, fotografii de grup cu ea şi prietenii ei înghesuiţi unii într-alţii, unii adoptând mine nostime. Am fost încântată să văd că părea genul obişnuit de bal şcolar. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea unei biserici. Fotografiile cu ea erau uluitoare. Margaret se descurcase de minune cu coada franţuzească. Într-o fotografie apărea Brandy lângă un băiat drăguţ cu părul blond nisipiu. Era genul băiatului isteţ, amator de surf. M-am uitat la ea şi am ridicat întrebătoare dintr-o sprânceană. A dat din cap.

— Drăguţ, am spus.

O bătaie în uşă a curmat pălăvrăgeala entuziastă a tuturor. Terry şi-a ridicat surprins ochii dintr-o carte cu poze pe care o răsfoia cu Mekenna.

— Cine naiba e?

Şi-a aruncat privirea prin cameră, de parcă ar fi făcut o numărătoare mentală ca să se asigure că toţi cei care ar fi putut trece pe aici erau deja prezenţi. Presupun că, având atâtea fiice, întotdeauna exista riscul de a o scăpa din vedere pe una dintre ele. Ian, Margaret, Seth şi cu mine eram deja luaţi în calcul. Nu prea erau multe alte persoane care ar fi putut trece pe aici neanunţate.

— Nu ştiu, am spus veselă. Seth, ce-ar fi să deschizi tu?

Seth mi-a sesizat imediat tonul. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar s-a dus oricum la uşă. A răsucit mânerul uşii şi sărit înapoi uimit când Carter a dat buzna înăuntru.

Ei bine, *credeam* că era Carter, dată fiind discuţia noastră de

mai devreme. Pentru că, în realitate, bărbatul care a intrat în living nu arăta absolut deloc ca îngerul ponosit pe care îl ştiam. De fapt, nu semăna cu niciunul dintre Moşii pe care îi cunoşteam eu. Arăta mai bine. Avea ceva magic în felul în care îşi mişca trupul dolofan. Costumul lui roşu părea să strălucească, iar obrajii rozalii arătau de parcă tocmai ar fi venit de la Polul Nord, nu din trista iarnă a oraşului Seattle.

Îl învinsese pe Moş Crăciun la puncte.

— Ho, ho, ho! a behăit, iar glasul lui a umplut toată casa. Crăciun fericit!

Preţ de câteva clipe, a fost întâmpinat de o tăcere mormântală şi toţi îl priveau cu ochii căscaţi. Apoi Kendall şi gemenele au început să chiţăie de încântare şi s-au repezit la el.

— Moşu', Moşu'!

— Ce faci aici? a întrebat Kendall. Nu eşti obligat prin contract să vii înainte de ajunul Crăciunului.

— E adevărat, a spus cu un glas bubuitor care încă nu-mi venea să cred că e al lui Carter. Dar trebuie să aflu ce vă doriţi de Crăciun, nu?

Cuvintele astea i-au atras şi mai multe ooh-uri şi aah-uri şi gemenele l-au îndemnat să se aşeze pe canapea. Brandy s-a dat la o parte şi Kendall s-a înfiinţat prima în poala Moşului.

Privindu-i pe Margaret şi pe Terry, ai fi zis că sunt gata să izbucnească în lacrimi. Ian părea uluit. Seth m-a prins de braţ şi m-a tras deoparte.

— E unul din tipii cu care lucrezi? a şoptit.

Am zâmbit larg.

— Oarecum. E Carter.

Seth s-a uitat de două ori la el, la fel de uimit cum fusesem şi eu mai devreme.

— Serios? Dar cum… adică… chiar şi corpul…

— Nebănuite sunt căile… am răspuns.

Kendall înşira o listă cu jocuri de tablă şi cărţi de economie. Gemenele stăteau prin apropiere şi tremurau de entuziasm, aşteptându-şi rândul, dar erau prea bine-crescute să se poarte urât în prezenţa Moşului. După ce a înşirat abonamente la reviste şi ziare financiare reputate, Terry a oprit-o cu delicateţe şi i-a sugerat să le lase şi pe surorile ei. Kendall a fost de acord, dar nu înainte să-l ia în braţe pe Carter şi să-i mulţumească.

— Da, a spus Seth, trăgându-mă aproape. A fost extraordinar.

Nu că ar trebui să mă mai mire ceva din ce faci tu. M-a sărutat pe frunte. Trebuie neapărat să profităm la maximum de ultima ta lună. Dacă o să fim despărţiţi mult timp, atunci trebuie să vedem cum îmi aranjez programul aici.

Am dat să protestez şi să-i spun să nu-şi schimbe planurile pe care le avea cu familia din cauza mea, dar am tăcut. O parte din mine, cea dominată de disperare, s-a întrebat ce contează toate astea. Dacă iadul voia să ne despartă, atunci nu ne puteam opune. „Mult timp" avea să devină „niciodată". Poate că de fapt ar trebui să fac un efort ca să profit cât mai mult de aceste valoroase ultime zile. Şi totuşi, dacă o făceam… oare iadul avea să se străduiască şi mai tare să ne zădărnicească planurile?

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că acum Morgan îi luase locul lui Mekenna în poala lui Carter. Discutau despre avantajele a două tipuri de figurine cu ponei. Morgan nu era sigură din care voia.

— Poneii prinţese sunt în mai multe culori, i-a spus serioasă.

— E adevărat, a spus el. Dar unii dintre poneii Power Prism sunt unicorni. Şi poţi să le faci mai multe lucruri la păr.

În partea cealaltă a încăperii, am văzut-o pe Kayla ghemuita pe un scaun; îl privea fermecată pe Carter, dar nu dădea semne că ar vrea să vorbească cu el. M-am furişat de lângă Seth, m-am dus şi am îngenuncheat lângă ea.

— O să-i spui şi tu Moşului ce vrei? am întrebat-o foarte încet.

I-a luat câteva clipe Kaylei să-şi smulgă privirea de la el.

— Nu e Moşul, a spus ea.

Îi eram recunoscătoare că vorbise la fel de încet ca mine. Nu auzise nimeni.

— Sigur că da, am spus. Cine altcineva ar putea fi?

— Nu e Moşul. A zâmbit şi l-a studiat din nou. E frumos. E mai frumos decât orice altceva.

Nicio fiinţă umană nu putea vedea un înger în forma lui adevărată dacă nu se dezvăluia îngerul. Chiar şi atunci, fiinţa umană ar fi fost distrusă. Nu, Kayla nu vedea forma adevărată a lui Carter, dar *ceva* tot vedea. Ceva din adevărata lui natură. Am simţit invidie pentru o clipă şi mă întrebam ce vedea, ce-i îngăduiau ei simţurile şi mie nu. Indiferent de situaţie, nu aveam să aflu niciodată, dar încântarea de pe faţa ei arăta clar că era minunat.

— Frumos, a repetat şi apoi s-a uitat iar la mine. Nu poate el

să oprească întunecimea?

— O să încerce, am spus – nu era adevărul adevărat, dar trebuia să fie de ajuns. Poţi să te prefaci că e Moşul? Să-i spui ce îţi doreşti de Crăciun?

A dat solemn din cap exact când Morgan termina şi Carter ne-a făcut semn. Am mers cu Kayla la el. Am ajutat-o să urce în poala lui şi el s-a uitat la mine cu ochii cenuşii scânteietori. Măcar ei aminteau de Carter. M-am dat înapoi şi i-am lăsat să vorbească. Ea a continuat să-l privească adoratoare, dar nimeni în afară de mine nu ştia ce o captiva de fapt. Semăna cu orice alt copil fascinat de Moşul în timp ce-şi recita lista, fără să pomenească ceva despre frumuseţea lui sau despre creaturile supranaturale care bântuiau prin casa ei noaptea.

I-am lăsat cu treaba lor, m-am dus sus în tăcere şi mi-am aruncat privirea în camera Andreii. Era trează, citea o carte. Avea cearcăne la ochi şi părea mai slăbită decât ultima oară. Cu toate astea, mi-a adresat un zâmbet vesel.

— Georgina, a spus ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu eşti sursa agitaţiei ăleia.

Am râs.

— Nu pe de-a-ntregul. A venit un prieten de-al meu să joace rolul Moşului. Acum îi spun ce-şi doresc de Crăciun.

Expresia i s-a înmuiat şi îmi amintea de lacrimile celorlalţi.

— E foarte drăguţ din partea lui. Şi a ta.

— Ai vrea să-l cunoşti înainte să plece? am întrebat. Andrea a făcut o grimasă şi şi-a dus absentă mâna în păr.

— Da, teoretic… dar, Doamne. Arăt îngrozitor.

— Crede-mă, am spus. Nu-i pasă.

Când am coborât iar, Kayla terminase, iar Carter încerca să o convingă pe Brandy să-i recite lista ei, dar ea i-a spus pe faţă că nu avea de gând să se urce în poala lui.

— Cred că ţi-au dat ele destul de lucru, i-a spus veselă.

— Şi tu nu-ţi doreşti nimic? a întrebat cu glasul lui cel mai de Moş.

— Mă tem că nimic din ce mi-ai putea da tu, a spus ea, cu un zâmbet crispat. Dar îţi mulţumesc.

Carter a privit-o pătrunzător, aşa cum făcea uneori cu mine când părea să mă străpungă până în suflet.

— Nu, a fost el de acord. Ai dreptate. Dar pot să mă rog şi am să sper la tot ce e mai bun.

Brandy l-a privit, prinsă de privirea aceea, şi pur şi simplu a dat din cap. Nu cred că ştia ce înseamnă să se roage un înger pentru tine, dar cu siguranţă a simţit sinceritatea şi bunăvoinţa în cuvintele lui.

— Mulţumesc, a repetat ea.

L-am prins pe Carter de mână.

— Moşule, vrea să te cunoască mama lor.

S-a ridicat şi m-a urmat spre scări. În drumul nostru am trecut pe lângă Ian, care ne-a privit cu un aer superior.

— Pe *mine* nu mă întrebi ce vreau?

Carter s-a oprit şi l-a măsurat din cap până în picioare.

— Îmi pare rău. Atelierul meu nu se bagă la stilul *shabby chic.*

Carter m-a urmat apoi, în ciuda protestelor lui Ian că stilul lui era *„vintage”* şi că *„shabby chic* este pentru diletanţi”.

Dacă pe Andrea gândul de a primi un necunoscut o făcea să se simtă nesigură, cert e că a ascuns foarte bine asta. Într-adevăr, când Carter a intrat în dormitorul ei, pe faţă i s-a citit uluiala, şi mi-a amintit de Kayla. Andrea nu vedea ce văzuse fiica ei, dar cred că a simţit ceva din graţia lui divină. El s-a oprit la capătul patului ei şi şi-a scos fesul cu exces de politeţe, lăsând la vedere cârlionţii albi.

— El e prietenul meu Carter, am spus după ce m-am asigurat că nu ne urmărise niciuna dintre micuţe.

— Doamnă Mortensen, a spus, renunţând la rol. Mă bucur să vă cunosc.

Ea a zâmbit şi bucuria pe care a transmis-o a înfrumuseţat-o, în ciuda stării de oboseală.

— Şi eu mă bucur că vă cunosc. Mulţumesc că aţi venit să le vedeţi pe fete.

Schimbul lor de cuvinte nu a durat mult. A spus ceva drăguţ sau amuzant despre fiecare fată, ceea ce a făcut-o pe Andrea să zâmbească din ce în ce mai mult. Ea, în schimb, nu mai pridea cu mulţumirile. Când au încetat în sfârşit cu amabilităţile, mi-am luat rămas-bun de la ea şi am ieşit din cameră cu Carter. Am închis uşa şi mă pregăteam să cobor, când m-a prins de mână.

— Ai văzut ce trebuia să vezi? am întrebat încet.

A dat din cap, cu seriozitatea întipărită pe chip, aducând mai mult cu Carter decât până acum.

— Ai avut dreptate. Starea i-a fost înrăutăţită… de către un demon.

— Îţi dai seama care demon? am întrebat.

Ştiam că Jerome nu se preocupa de binele meu, dar mi-era greu să cred că ar fi în stare să le facă rău intenţionat celor la care ţineam.

— Nu, a spus Carter. Dar probabil că n-a fost Jerome. Este genul de treabă murdară pe care ar face-o un demon mărunt. Mai pot să-ţi spun că boala ei a fost naturală la origine. Nu i se datorează nimănui.

— Atât că au făcut-o să recidiveze când începea să se simtă mai bine.

Ca să îmi facă mie rău, ca să îi dea lui Seth de lucru.

Carter a dat din cap.

— Bun, am spus. Mulţumesc că ai venit. Îţi sunt recunoscătoare.

Am dat să mă întorc, dar m-a oprit iar.

— Georgina… Avea ceva ciudat, o tulburare în glas, una pe care de regulă nu o asociam cu încrezătorul şi laconicul de Carter. Georgina, ţi-am spus întruna că există reguli cu privire la ce pot şi la ce nu pot să fac, la cât de mult mă pot implica. Regula generală spune că nu trebuie să intervin prea mult activ în vieţile muritorilor.

— Înţeleg, am spus.

— Dar ce i s-a întâmplat ei… S-a încruntat uşor. Şi asta a fost o încălcare a regulilor, ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Şi în situaţia asta, răul cu rău se drege.

L-am privit uimită.

— Ce vrei să spui?

— Spun că pot s-o vindec. Nu pot eradica total cancerul, dar îl pot duce la nivelul la care era înainte să fie afectată săptămâna asta. Pot repara ce au stricat *ei* şi lăsa lucrurile cum au fost.

Era să-mi cadă faţa.

— Ar… ar fi extraordinar! am exclamat.

Carter părea trist încă şi nu-mi dădeam seama din ce motiv. Oare simţea că încalcă vreo regulă, deşi îndrepta un rău?

— Ce s-a întâmplat?

A oftat.

— Ce-aţi spus mai devreme tu şi Roman… că vrea iadul să vă ţină departe unul de altul pe tine şi pe Seth? Că starea ei îl reţine pe el aici? Ei bine… e posibil, exact asta vor. S-a simţit mai bine, apoi i-au înrăutăţit iar starea. Apoi, dacă se face

singură bine – sau datorită mie –, atunci toată lumea îşi face iar speranţe, până când îi mai fac ei o vizită şi o fac să se simtă şi mai rău. Nu spun că au să mai vină, ci că ar putea. O stare din asta la graniţa dintre bine şi rău garantează şederea lui Seth aici. Dacă o vindec acum, şi am s-o fac dacă vrei, asta se poate întâmpla.

De aici, am dedus două lucruri. Primul era o foarte, foarte subtilă confirmare că Roman şi cu mine aveam dreptate. Carter nu spunea clar că iadul ne voia răul mie şi lui Seth, dar cu siguranţă nici nu nega. Acţionase tot în stilul lui de înger precaut. Iar cel de-al doilea, cel mai înspăimântător, era implicaţia că a-i zădărnici planurile iadului însemna s-o menţin pe Andrea în starea instabilă în care voiau ei s-o vadă. Seth avea să fie mereu legat de familia lui dacă starea ei acum se îmbunătăţea, acum se înrăutăţea. Dacă se refăcea complet, el avea să fie liber. Iar dacă murea…

— Nu, am spus. Nu contează. Vindec-o. Nu-mi pasă dacă Seth rămâne aici veşnic atâta timp cât ea scapă cu viaţă.

Carter a dat din cap şi ceva i-a lucit în ochi, ceva ce aminte şi un pic de mândrie… şi de tristeţe.

— Asta credeam şi eu că o să spui.

A bătut uşor la uşa Andreii înainte să intre.

— Îmi cer iertare că te deranjez, a spus el. Dar am uitat să te întreb ce îţi doreşti de Crăciun.

Andrea a râs, dar până la urmă a dat-o în tuse. S-a întins după un pahar de apă de lângă pat şi în sfârşit şi-a revenit.

— E drăguţ din partea ta, dar sunt prea mare pentru aşa ceva.

— Niciodată, a spus Carter. Trebuie să fie ceva.

Andrea zâmbea încă, dar căpătase o oarecare melancolie.

— Este ceva, a spus, şi m-am întrebat dacă cere să se vindece, ceea ce evident îşi dorise şi Brandy. Vreau… vreau ca fetele mele să fie fericite. Indiferent ce se întâmplă cu mine, vreau să aibă cine să îngrijească de ele şi să le iubească.

Carter deghizat în Moşul a studiat-o cu privirea aia a lui pătrunzătoare şi a fost ca şi când s-ar fi realizat un schimb între ei, ceva cu care eu nu aveam nimic de-a face. Într-un final, a spus:

— Jur, aşa are să fie.

S-a dus la patul ei şi i-a întins mâna. Când a făcut asta, m-a luat cu fiori pe şira spinării. *Jur.* Astea nu erau cuvinte pe care

un înger să le rostească fără să vorbească serios. Crezusem că ce-i spusese mai devreme lui Brandy era serios, dar nu era nimic în comparaţie cu ce spusese acum. Andrea i-a luat ezitantă mâna lui Carter. Nu am văzut nimic evident, nici lumini orbitoare, nici altceva de genul ăsta. Simţurile mele de nemuritoare nici măcar n-au sesizat nimic. Dar faţa Andreii s-a transformat şi a devenit radioasă şi visătoare, de parcă ar fi văzut şi ai fi auzit cele mai frumoase lucruri din lume. Când Carter i-a dat drumul la mână, i-a zâmbit, a închis ochii şi a adormit.

— Ai vindecat-o? am întrebat şi am hotărât să nu aduc în discuţie promisiunea.

— Da, a spus. N-o să-şi amintească mare lucru din vizita mea.

— Probabil că…

Mi-a sunat telefonul şi am ieşit repede din cameră înainte să se trezească Andrea. Era Roman.

— Salut, am spus.

— Salut, mai eşti încă la familia Mortensen?

— Da, de ce?

— Pentru că eu cred că mi-am dat seama cum să-mi demonstrez teoria, a spus cu un glas hotărât şi încordat.

— Eu încă nu ştiu care e teoria ta, am replicat.

— O să ştii în curând. Întreabă-l pe Seth ce părere are despre hipnoză.

Capitolul 13

După asta, convieţuirea cu Roman a devenit imposibilă.

A refuzat să-mi mai dea detalii, mi-a spus doar că Seth trebuia să facă o sesiune de hipnoză şi că aveau să se lămurească mai multe după aia.

— Dar nu crezi că ar trebui să ştiu acum? am întrebat cam a suta oară a doua zi.

— Nu vreau să vă influenţez pe niciunul dintre voi, a venit răspunsul lui. În cazul în care mă înşel.

— Credeam că ai zis că ţi-ai dat seama! Vrei să spui că se poate să te fi înşelat?

— Întotdeauna e o şansă, a spus pragmatic. Dar nu cred că mă înşel.

Şi cu răspunsul ăla enervant, n-am mai avut ce face decât să aştept şi să fac speculaţii. Nu-mi puteam da seama ce anume avea Roman de gând să facă cu hipnoza, dar cel puţin părea oarecum sigură. Nu mi s-ar fi părut exclus ca Roman să spună: „Hai să le întindem o cursă unor demoni şi să-l folosim pe Seth drept momeală.” Erau lucruri mai rele decât să fii hipnotizat şi să cloncăni ca o găină, am presupus eu.

Mi-a luat câteva zile să primesc un răspuns. Întârzierea se datora faptului că trebuise să găsesc un moment în care erau liberi şi Seth, şi Hugh. În ciuda multelor lui talente extraordinare, se pare că hipnoza nu se afla în repertoriul lui Roman. Însă se afla în al lui Hugh, lucru care mi se părea destul de surprinzător. Când l-am întrebat de chestia asta, mi-a explicat că odată fusese la o conferinţă a medicilor, în timpul căreia participanţilor li se cerea să asiste la câteva seminare. Alesese hipnoza, pentru că i se părea că avea să fie un curs banal.

— De fapt, a fost mai greu decât a părut, a observat el. După conferinţă am continuat şi am făcut şi asta printre picături. De atunci nu prea am folosit-o, cu excepţia unei întâlniri nefericite de anul trecut.

— O să poţi să faci astăzi ce vrea Roman de la tine?

Am dat din cap spre living, unde Roman umbla de colo-colo ca un animal în cuşcă. Aşteptam cu toţii să apară Seth, iar Roman îşi bătea capul cu micile detalii necesare pentru a crea „mediul hipnotic perfect”. Regla constant lumina şi ajusta fotoliul rabatabil. Uneori îl punea în mijlocul camerei. Alteori îl târa într-o margine unde era mai multă umbră. Noi renunţaserăm să-i mai dăm sfaturi. Era prea irascibil şi tensionat.

Hugh l-a privit încruntat pe Roman.

— Nu ştiu. Ce mi-a cerut el… mă rog, este destul de simplu în ceea ce priveşte tehnica. Însă ciudat e ce vrea să fac cu chestia asta. M-am informat un pic săptămâna asta şi, sincer… nu ştiu dacă o să meargă.

Eu încă nu ştiam despre ce vorbeşte şi mă resemnasem că o s-o rezolv dacă am răbdare. Seth a sosit la scurt timp după aia, binedispus şi optimist. Îmbunătăţirea stării Andreii după vizita lui Carter fusese remarcabilă şi îi influenţa pe toţi din familie. În fiecare zi i-am ţinut pumnii ca iadul să nu mai trimită pe cineva care să strice ce făcuse Carter. Seth m-a îmbrăţişat uşor şi m-a sărutat pe gură, un semn în plus al bunei lui dispoziţii, dat fiind

că de obicei era aşa de rezervat de faţă cu ceilalţi.

— Ai ratat o fază pe cinste, mi-a spus; azi purta un tricou cu o prinţesă. Le-am luat pe Kendall şi pe gemene să facă cumpărături de Crăciun. Lui Ian i-au luat nişte exemplare la mâna a doua din *Metamorfoze* şi *Candide.*

— Citeşte aşa ceva? am întrebat. Sunt cărţi extraordinare, dar niciodată nu m-aş fi gândit că sunt genul lui.

— Ei bine, nu sunt bestselleruri convenţionale precum cărţile cuiva, aşa că lui îi plac alea elitiste. Îi place să meargă la cafenele neştiute de nimeni, la care nu ai fost niciodată, normal, şi pretinde că citeşte genul de literatură produs al contraculturii. O să se bucure de cărţile cele noi.

Amuzamentul lui Seth s-a risipit când a văzut livingul, cu transperantele trase, şi pe Roman care aranja cu grijă fotoliul rabatabil, din nou. Când a observat că-l studiem, Roman s-a oprit şi şi-a plimbat privirea pe la noi trei.

— Nu ştiam ce muzică de fundal avea să dea mai bune rezultate, aşa că mi-am încărcat mai multe chestii diferite pe ipod. Am pus valurile oceanului, clopoţei de vânt şi zgomot alb.

Hugh a ridicat din umeri.

— Mie mi-e indiferent. Nu pe mine mă hipnotizez.

— Eu încă nu sunt sigur că *pot* fi hipnotizat, a spus Seth. Dar dacă nu contează… hmm, sunt şi pescăruşi pe lângă zgomotele de valuri ale oceanului?

— Da, a spus Roman.

— Atunci hai să mergem pe varianta cu zgomotul alb. Îndatoritor, Roman l-a pornit, revărsând în cameră ceva ce părea mai degrabă o proastă recepţie a radioului decât nişte sunete neutre, liniştitoare.

— Poate ar trebui să-l dai încet, am sugerat delicat. Nu cred că vrei să fie aşa de liniştitor încât să adoarmă.

Roman m-a privit sceptic, dar când Seth a dat din cap, a redus volumul. Poate că nu înţelegeam eu ce rol avea hipnotizarea lui Seth în planurile măreţe ale iadului, dar atâta timp cât Roman credea că e necesar, decizia îi aparţinea lui Seth. Seth m-a strâns iute de mână şi mi-a zâmbit, chipurile ca să mă liniştească. Nu-i plăceau treburile nemuritorilor, dar acceptase nebunia asta pentru mine. Urmând îndrumările lui Roman, Seth s-a aşezat pe fotoliul rabatabil şi l-a dat pe spate. Hugh şi-a tras un taburet lângă Seth, dar Roman şi cu mine ne-

am aşezat într-o margine a livingului. Hipnoza necesita un minimum de elemente care să distragă de la scopul principal, iar noi cam asta eram. Chiar trebuise să închid pisicile în dormitor mai devreme, ca să mă asigur că Aubrey şi Godiva nu se hotărăsc să-i sară lui Seth în poală în plină sesiune.

— Bun, a spus Hugh după ce şi-a dres glasul. Eşti pregătit?

A scos un carneţel de însemnări plin cu scrisul lui ilizibil.

Era lucrul cel mai străin de tehnologie pe care îl văzusem la el în ultima vreme.

— Mai pregătit de atât n-am să fiu niciodată, a spus Seth.

Hugh ne-a privit scurt pe mine şi pe Roman, poate ne răzgândeam în ultima clipă, apoi s-a uitat iar la carneţel.

— Bun, închide ochii şi inspiră adânc…

Cunoşteam câte ceva despre hipnoză, iar exerciţiile cu care a început Hugh erau standard. Deşi Seth glumise, sincer mă întrebasem şi eu dacă putea fi hipnotizat. Fiind scriitor, avea înclinaţia de a se concentra asupra tuturor detaliilor lumii, ceea ce uneori făcea să-i fie dificil să se concentreze asupra unui singur lucru. Desigur, putea de asemenea demonstra o concentrare exclusivă asupra muncii lui, şi curând trăsătura asta ne-a fost dezvăluită. După câteva minute de respiraţie cu îndrumare, a fost evident că Seth era din ce în ce mai relaxat. Aproape am crezut că adormise, până când Hugh a început să-i pună întrebări. Seth a răspuns, cu ochii închişi, cu un glas perfect controlat.

— Vreau să te întorci în timp, a spus Hugh. La amintirile tale. Dincolo de vârsta de treizeci de ani, la douăzeci. De acolo, gândeşte-te la anii de facultate. Apoi la liceu. A făcut o pauză. Te gândeşti la anii de liceu?

— Da, a spus Seth.

— Bun, mergi şi mai departe în timp, la şcoala generală. Apoi la şcoala primară. Ai vreo amintire de dinainte? De dinainte să începi şcoala?

A durat ceva timp până ca Seth să vorbească.

— Da.

— Care este cea mai timpurie amintire a ta?

— Sunt într-o barcă, cu tata şi Terry. Suntem pe un lac.

— Ce fac?

— Pescuiesc.

— Şi tu ce faci?

— Privesc. Uneori îi ajut şi eu să ţină un par. Dar cel mai mult stau şi privesc.

Am simţit un nod în stomac. Nu înţelegeam pe deplin strategia lui Roman, dar ceea ce făceam noi presupunea ceva extrem de personal şi vulnerabil prin faptul că-l ascultam în timp ce-şi depăna amintirile. Seth vorbea rareori despre tatăl lui, care murise când Seth era adolescent, şi mi se părea incorect să-l „facem" să vorbească în timp ce era în starea asta.

— Du-te mai în urmă. Îţi mai aminteşti de ceva de dinainte? Vreo amintire mai de demult? a întrebat Hugh.

Părea stânjenit, spre deosebire de Seth, care era extrem de calm.

— Nu.

— Încearcă, a spus Hugh. Încearcă să te duci mai înapoi.

— Sunt... sunt în bucătărie. Bucătăria primei noastre case, sunt într-un scăunel de bucătărie pentru copii. Mama îmi dă de mâncare şi Terry intră pe uşă. Fuge la ea şi o ia în braţe. A fost plecat toată ziua, iar eu nu înţeleg unde a fost.

La şcoală, dacă mă întrebi pe mine. Am încercat să mă gândesc câţi ani trebuie să fi avut atunci, ştiind diferenţa de vârstă între cei doi fraţi. Până la ce vârstă stăteau copiii în scăunele din astea? Şi cât de mic trebuie să fi fost să nu înţeleagă conceptul de şcoală? Trei ani? Doi?

— E super, a spus Hugh. Chiar e super. Acum mergi şi mai departe. Întoarce-te mai mult în timp.

M-am încruntat, gândind că exagerau. Nu eram eu expertă în memoria umană, dar cred că citisem mai demult că amintirile începeau să se formeze de fapt la vârsta de doi ani. Seth părea să aibă şi el probleme şi era încruntat, deşi afişa calm.

— Bine, a spus el. Mai am una.

— Unde eşti? a întrebat Hugh.

— Nu ştiu.

— Ce vezi?

— Faţa mamei.

— Altceva?

— Nu, e tot ce-mi amintesc.

— Nu-i nimic, a spus Hugh. Acum caută ceva de dinainte de asta. Orice amintire. Orice imagine sau senzaţie.

— Nu e nimic, a spus Seth.

— Încearcă, a spus Hugh, care nu părea chiar aşa de

încrezător cum i se simţea în glas. Nu contează cât de vag este. Orice îţi aminteşti. Orice.

— Nu e nimic, a spus Seth, şi mai încruntat. Nu-mi amintesc de nimic de dinainte.

— Încearcă, a repetat Hugh. Du-te şi mai înapoi.

Deja situaţia devenea ridicolă. Am dat să protestez, dar Roman m-a prins de braţ, reducându-mă la tăcere. L-am săgetat cu privirea şi speram să pot transmite cu o singură privire frustrarea pe care mi-o trezea ceea ce-i făceau lui Seth. Roman a clătinat pur şi simplu din cap şi a dat din buze: „Aşteaptă”.

— Îmi aduc aminte… îmi aduc aminte de chipuri. Chipuri care mă privesc. Toată lumea este mult mai mare decât mine. Dar sunt în mare măsură umbre şi lumină. Nu văd… nu disting prea multe detalii. Seth a făcut o pauză. Asta e tot. Atâta văd.

— Te descurci de minune, a spus Hugh. De minune. Ascultă-mi vocea şi continuă să respiri. Trebuie să mergem mult mai în urmă. Ce amintiri mai ai de dinainte de asta? De dinainte de chipuri.

— Nimic, a spus Seth. Nu mai e nimic. Doar întuneric.

Roman s-a foit pe scaun şi s-a crispat. S-a lăsat în faţă, cu ochii scânteietori şi debordând de entuziasm. Hugh l-a privit întrebător, iar Roman a dat nerăbdător din cap. Hugh a înghiţit în sec şi s-a întors iar spre Seth.

— Vreau să… treci de întunericul ăla. Treci dincolo de el.

— Nu pot, a spus Seth. E un zid. Nu pot să trec de el.

— Ba poţi, a spus Hugh. Ascultă-mi glasul. Îţi spun eu că poţi. Afundă-te în amintiri, treci de amintirile din viaţa asta, de partea cealaltă a întunericului. Hai că poţi.

— Nu… nu pot… dar Seth s-a întrerupt.

Pentru o clipă, nu s-a mai auzit nimic altceva în afară de zgomotul alb de pe ipod-ul lui Roman, deşi era o minune că nu-mi auzeam bubuitul propriei inimi. Încruntătura care se adâncise pe faţa lui Seth s-a risipit brusc.

— Am trecut.

Hugh s-a foit nelinişti şi pe faţă i se vedea neîncrederea.

— Da? Ce faci? Unde eşti?

— Ăăă… a spus Seth şi s-a încruntat din nou, dar acum era diferit, căci suferinţa era provocată de amintirea în sine, nu de efort. Sângerez. Pe o alee.

— Eşti… eşti Seth Mortensen? a întrebat Hugh, iar glasul îi era

ca o şoaptă.

— Nu.

— Cum te cheamă?

— Luc – şi încruntătura s-a şters din nou. Şi am murit.

— Du-te înapoi pe alee, a spus Hugh, recăpătându-şi curajul. Înainte ca tu... înainte ca, ăăă, Luc să moară. Cum s-a întâmplat? De ce sângerai?

— Am fost înjunghiat, a spus Seth. Încercam să apăr o femeie. O femeie pe care o iubeam. A spus că nu putem fi împreună, dar ştiu că nu vorbea serios. Dar chiar dacă era aşa, tot aş fi murit pentru ea. Trebuia s-o protejez.

Eu ajunsesem în punctul în care mi se tăiase respiraţia.

— Unde eşti? Hugh s-a mai gândit un pic. Ştii anul?

— E 1942. Locuiesc în Paris.

Roman s-a întins peste mine spre un catalog răzleţ de pe un scaun. A scos un pix, a mâzgălit ceva pe copertă şi i l-a dai lui Hugh. Hugh a citit şi apoi l-a lăsat uşor pe podea.

— Spune-mi despre femeie, i-a cerut lui Seth. Cum o cheamă?

— O cheamă Suzette.

Cineva a scos un icnet înăbuşit. Eu. M-am ridicat, dar Roman m-a tras înapoi. Un milion de proteste mi-au năvălit pe buze, dar chiar a avut tupeul să-mi pună o mână la gură. A clătinat violent din cap şi mi-a şuierat la ureche:

— Ascultă.

Să ascult? *Să ascult?* Habar n-avea ce-mi cere. Habar n-avea ce aude. Dar nici eu nu eram sigură. Ştiam doar că era imposibil să se întâmple aşa. Ca în noaptea în care intrasem în pat lângă Ian şi avusesem sentimentul ireal că singura posibilitate să fie adevărat era dacă păşisem din întâmplare în viaţa altcuiva.

— Povesteşte-mi despre Suzette, a spus Hugh.

— Are părul blond şi ochii albaştri, a spus Seth pe un ton neutru. Mişcările ei sunt ca o muzică, dar muzica pe care o creez eu nu se poate compara cu ea. E atât de frumoasă... dar atât de crudă. Dar nu cred că vrea să fie aşa. Cred că ea îşi închipuie că face un bine.

— Du-te înapoi, a spus Hugh. Înapoi în copilărie, Seth... adică Luc. Care e cea mai veche amintire a ta ca Luc? Ai ajuns la ea?

— Da, a spus Seth.

— Ce vezi?

— Înmormântarea mamei, deşi nu înţeleg. Era bolnavă.

— Bine. Vreau să te duci iar înapoi, până eşti din ce în ce mai mic, până te loveşti iar de întuneric. Poţi? Poţi să ajungi iar la el?

Iar ne-am ţinut cu toţii răsuflarea şi aşteptam ca Seth să răspundă.

— Da, a spus.

Hugh a răsuflat.

— Treci de întuneric, înainte de a fi Luc. Poţi să treci de el. Ai mai făcut-o.

— Da. Am ajuns.

— Cum te cheamă acum?

— Mă cheamă Etienne. Locuiesc în Paris… dar e un alt Paris. De mai demult. Aici nu sunt nemţi.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt artist. Pictez.

— E vreo femeie în viaţa ta? Iubită? Soţie?

— E o femeie, dar nu e niciuna, nici alta. O plătesc să fie cu mine. E dansatoare, se numeşte Josephine.

Mi se făcea rău. Se învârtea lumea cu mine şi am plecat capul, dorindu-mi ca totul să revină la starea normală. Nu era nevoie să-l ascult pe Seth cum o descrie pe Josephine. Aş fi putut eu s-o descriu până la ultimul cârlionţ.

— O iubeşti? l-a întrebat Hugh pe Seth.

— Da. Dar ea nu mă iubeşte.

— De ce?

— Nu ştiu. O cer de soţie, dar refuză. Spune că nu poate. Îmi spune să-mi găsesc pe altcineva, dar nu există nimeni altcineva. Cum ar fi posibil?

Hugh nu avea ce să-i răspundă, dar acum îşi intrase în ritm. A tot repetat modelul, trimiţându-l pe Seth din ce în ce mai adânc spre amintiri imposibile, trecând mereu zidul negru, întrebându-l mereu de nume şi de loc, unde se află şi dacă era vreo femeie care îi frânsese inima.

— Mă numesc Robert. Locuiesc în Philadelphia, sunt primul din familia mea născut în Lumea Nouă. Avem un ziar şi iubesc o femeie care lucrează la noi. Se numeşte Abigail şi cred că mă iubeşte şi ea… dar într-o noapte dispare fără un cuvânt… Mă numesc Niccolo. Sunt artist în Florenţa. E anul 1497… şi e o femeie… o femeie extraordinară. Se numeşti Bianca, dar… mă trădează… Mă numesc Andrew. Sunt preot în sudul Angliei. Există o femeie pe nume Cecily. Nu-mi pot îngădui s-o iubesc,

nici măcar când mă răpune ciuma…

Şi tot aşa a ţinut-o, şi cu fiecare pas pe care îl ajuta Hugh să-l facă, mi se mai rupea un pic inima. Era imposibil. Nu se putea ca Seth să fi trăit în toate vieţile alea în vremurile pe care le descria, şi nu numai din cauza problemelor evidente de viaţă şi moarte. Seth nu descria numai vieţile lui.

Le descria pe *ale mele.*

Eu trăisem fiecare din vieţile astea pe care le descria Seth. Fusesem Suzette, Josephine, Abigail, Bianca, Cecily… Erau cu toatele identităţi pe care mi le luasem, asta devenisem când ladul mă transferase în alte şi alte locuri de-a lungul secolelor. Mă reinventam, îmi luam un alt nume, un nou aspect şi o altă meserie. Pentru fiecare din identităţile mele pe care le pomenea Seth, mai avusesem încă o duzină. Dar cele despre care vorbea… cele pe care afirma şi el că le cunoaşte, erau cele mai semnificative pentru mine. Pentru că, deşi avusesem nenumăraţi iubiţi în nenumărate locuri, pe câţiva chiar îi iubisem, în ciuda situaţiei noastre imposibile.

Iar Seth îi lua pe toţi la rând, de parcă i-ar fi tăiat de pe o listă de cumpărături. Dar nu numai că vorbea despre aceşti bărbaţi pe care îi iubisem. Spunea că el era fiecare dintre ei. Deşi eu creasem vieţile astea, el se purta de parcă s-ar fi născut în fiecare din aceste situaţii, se născuse ca fiecare dintre aceşti iubiţi pe care îi avusesem, murind şi renăscând în alte locuri odată cu mine…

Era imposibil.

Era îngrozitor.

Şi până la urmă s-a oprit.

— Gata, a spus Seth până la urmă. Nu pot merge mai departe.

— Ştii foarte bine că poţi, a spus Hugh. Ai mai făcut-o. Ai ajuns iar la întuneric?

— Da… dar e altfel decât înainte. Nu e ca în celelalte cazuri. E mai solid. Mai greu de trecut. Imposibil de trecut.

— Nu e imposibil, a spus Hugh. Deja ai dovedit. Treci în viaţa anterioară.

— Nu pot.

Chestia e că începeam să-i dau dreptate lui Seth. Nu credeam că mai avea unde se întoarce, asta dacă mersese în paralel cu viaţa mea. La un moment dat, i-o luasem înainte şi făcusem

ceva presupuneri întemeiate în legătură cu ce avea să spună şi avusesem dreptate de fiecare dată. Ştiam câte mari iubiri avusesem de când eram sucub şi nu mai rămăsese niciuna. Înainte de Seth fuseseră opt.

— Mergi mai departe, a insistat Hugh.

— Nu pot, a spus Seth. Nu mă lasă. Nu trebuie să-mi amintesc.

— Ce să-ţi aminteşti?

— Viaţa aia. Prima viaţă.

— De ce nu?

— E parte din înţelegere. Din înţelegerea mea. Nu, stai aşa. Nu a mea. A ei, cred. Nu trebuie să-mi amintesc de ea. Dar cum aş putea să nu-mi amintesc?

Era încă o întrebare retorică şi Hugh ne-a cerut ajutorul mie şi lui Roman. Drăcuşorul se arătase încrezător pentru un timp odată ce vieţile începuseră să se deruleze cu atâta uşurinţă, dar de data asta era diferit. Nu avea prea mult sens ce spunea Seth, nu că până acum ar fi fost prea clar. Roman a făcut gesturi care păreau în acelaşi timp încurajatoare şi nerăbdătoare – ideea generală era că Hugh trebuia să improvizeze.

— Cu cine a făcut înţelegerea? a întrebat Hugh.

— Nu… nu ştiu. Dar ei mă aşteaptă acolo, în întuneric. După prima viaţă. Trebuie să mă duc spre lumină, dar nu pot. Ceva lipseşte. Sunt incomplet. Viaţa mi-a fost incompletă dar nu-mi amintesc de ce… Seth s-a încruntat, chinuindu-se să-şi aducă aminte. Dar ştiu clar că nu pot merge mai departe. Aşa că ei fac o înţelegere.

— Care e înţelegerea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ba da, a spus Hugh, pe un ton surprinzător de blând. Tocmai vorbeai despre ea.

— Nu-mi amintesc detaliile.

— Ai spus că are legătură cu faptul că eşti incomplet. Că ceva lipsea.

— Nu… cineva. Sufletul meu pereche.

Respiraţia lui Seth, care fusese măsurată în tot timpul ăsta, a devenit un pic tremurătoare.

— Trebuie să merg cu ea spre lumină. *Simt* asta. Nu trebuie să-mi trăiesc singur viaţa. Nu trebuia să merg singur spre lumină apoi. Dar ea nu e acolo. Nu e în niciunul din locurile în

care pot eu acum ajunge. Ei spun că-mi dau şansa să o găsesc, şansa s-o găsesc şi să-mi aduc aminte. Spun că pot avea zece vieţi ca să fiu iar cu ea, dar pe asta am irosit-o. Apoi trebuie să mă duc la ei pentru totdeauna.

— Viaţa asta de care nu-ţi aduci aminte, l-a îndemnat Hugh. Ai spus că e prima, nu? Cea care este de partea cealaltă a, ăăă, zidului ăstuia mai gros de întuneric? Viaţa pe care ei spun că deja ai irosit-o?

— Da, a spus Seth. Asta e prima. Cea pe care trebuie s-o uit.

— Dar ţi-o aminteşti, a spus Hugh. Deja îţi aminteşti părţi din ea, lucruri pe care nu ar trebui să ţi le aminteşti. Du-te de partea cealaltă a întunericului, înainte de înţelegere, înainte de moarte. Ce-ţi aminteşti?

— Nimic.

— Îţi aminteşti de vreo femeie? Gândeşte-te la înţelegere. La sufletul-pereche. Îţi aminteşti de ea?

Tăcerea lui Seth s-a prelungit la infinit.

— Ăăă… da. Oarecum. Îi simt lipsa, deşi atunci nu înţeleg.

— Te-ai întors deja? a întrebat Hugh. La prima viaţă?

— Da.

— Cum te numeşti?

— Kyriakos.

— Ştii unde eşti? Unde locuieşti?

— La sud de Pafos.

Numele ăla nu-i spunea nimic lui Hugh, dar pentru mine însemna totul. Am început să clatin uşor din cap şi Roman m-a prins iar de braţ. Nu ştiu ce se temea că am să fac. Părea o încercare de a mă împiedica să întrerup coşmarul ce se petrecea dinaintea ochilor mei, fie cu vorba, fie cu vreo mişcare. Nu era cazul să-şi facă griji. Restul corpului meu era îngheţat.

— Ştii ce an e? a întrebat Hugh.

— Nu, a spus Seth.

— Cu ce te ocupi? a întrebat Hugh. Ce meserie ai?

— Sunt muzician. Neoficial. Mai mult muncesc cu tata. E negustor.

— E vreo femeie în viaţa ta?

— Nu.

— Tocmai ai spus că da. Sufletul tău pereche.

Seth s-a gândit.

— Da… dar ea nu e acolo. A fost şi apoi n-a mai fost.

— Dacă a fost, atunci trebuie să poţi să-ţi aminteşti de ea. Cum o cheamă?

Seth a clătinat din cap.

— Nu pot. Nu trebuie să-mi amintesc de ea.

— Ba poţi. Deja îţi aminteşti. Povesteşte-mi despre ea.

— Nu-mi aduc aminte, a spus Seth, cu o uşoară frustrare în glas. Nu pot.

Hugh a schimbat tactica.

— Cum te simţi? Cum te simţi când te gândeşti la ea?

— Mă simt… minunat. Întreg. Mai fericit decât am crezut vreodată că este posibil. Şi totuşi… în acelaşi timp, simt disperare. Mă simt îngrozitor. Vreau să mor.

— De ce? De ce simţi şi fericire, şi disperare?

— Nu ştiu, a spus Seth. Nu-mi aduc aminte.

— Ba da. Îţi aduci aminte.

— Roman, am şoptit când în sfârşit mi-am regăsit glasul. Pune-i capăt.

A clătinat doar din cap, cu ochii ţintă la Seth. Corpul lui Roman deborda de tensiune şi tulburare, şi se străduia, nerăbdător, să culeagă ultimele frânturi de informaţie ca să-şi completeze teoria pe care o alcătuise.

— Ea… Am iubit-o. Era totul pentru mine. Dar m-a înşelat. M-a înşelat şi mi-a frânt inima.

— Spune-mi numele ei, a insistat Hugh, simţind ceva din entuziasmul lui Roman. Cum o cheamă?

— Nu-mi aduc aminte, a spus Seth, foindu-se incomod. E prea îngrozitor. M-au făcut să uit. *Vreau* să uit.

— Dar nu ai uitat, a spus Roman, ridicându-se brusc. Nu l-ai uitat. Care e? *Care e numele femeii?*

Seth a deschis ochii, fie din cauza freamătului interior, fie pentru că rupsese Roman tăcerea. Indiferent de situaţie, starea de relaxare se dusese. Pe faţa lui Seth se zugrăviseră sentimente extreme: şoc, durere, ură. Şi când a privit împrejur şi s-a readaptat la ce era în jurul său, ochii lui – şi toate sentimentele întunecate, cumplite – s-au concentrat asupra mea.

— Letha, a icnit. O cheamă Letha.

Capitolul 14

Seth a sărit de pe scaun, copleşit de suferinţă şi de furie. Era ireal. Pentru o clipă, a părut un necunoscut… dar în acelaşi timp toţi cei pe care îi cunoscusem vreodată. Toţi cei pe care îi iubisem. Toţi cei pe care îi rănisem.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? a exclamat, venind spre mine cu paşi mari. *Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?*

Nu-l auzisem niciodată pe Seth ţipând în felul ăsta. M-am făcut mică pe scaunul meu, prea uluită ca să reacţionez. Între timp, Hugh a părut să se trezească la viaţă. Reacţia lui Seth îl şocase la fel de tare ca pe mine, mai ales că el înţelegea şi mai puţin ce se petrecea. Era confuz încă, fără îndoială, dar din instinct a trecut la acţiune când l-a văzut pe Seth apropiindu-se. Nu credeam că Seth mi-ar fi făcut rău, dar în clipa aia era destul de înfricoşător. Hugh l-a prins pe Seth de braţ.

— Hei, hei, a spus Hugh. Uşurel. Să ne calmăm.

La fel, Roman a părut şi el să realizeze brusc că ceva era în neregulă. Fusese aşa de entuziasmat de ceea ce se petrecuse şi se luminase la faţă când toate teoriile lui se confirmaseră. Acum evenimentele evoluau într-o direcţie pe care n-o anticipase. S-a ridicat, imitând poziţia de luptă a lui Hugh. Numai că Roman o făcea defensiv şi s-a aşezat în faţa mea, în caz că Seth se elibera de strânsoarea lui Hugh. Nu părea posibil aşa ceva. Drăcuşorul era puternic.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? a repetat Seth, iar glasul încă îi bubuia de furie. Am avut încredere în tine! Am avut încredere în tine şi te-am iubit!

Fusesem martoră la toată această desfăşurare de evenimente, dar nu îndrăznisem să-mi permit să o accept cu adevărat. Văzusem imposibilul. Îl văzusem pe Seth retrăind vieţile bărbaţilor pe care nu-i cunoscuse – pe care *nu putea* să-i fi cunoscut – străbătând secolele lungii mele existenţe. O voce din adâncul meu tot spunea: *Nu, nu, nu se întâmplă cu adevărat. Nu poate fi adevărat. E un truc de-al iadului.* Mă străduiam să nu procesez ceea ce auzisem, pentru că să procesez informaţia însemna s-o accept. Dar cu acele ultime cuvinte, Seth pătrunsese în adâncul meu amorţit. Şi-a făcut loc, iar eu am izbucnit.

— Nu! Nu ţi-am făcut nimic! am strigat.

A trebuit să mă uit pe după Roman ca să-i văd ochii lui Seth, şi mai că mi-am dorit să nu-i fi văzut. Erau reci, aşa de reci şi de îndureraţi.

— M-ai înşelat, a spus Seth, luptându-se cu Hugh. M-ai înşela cu cel mai bun prieten al meu…

Totuşi, în timp ce vorbea, îl vedeam şovăind. Sentimentele lui Kyriakos erau adevărate, dar acum le analiza din perspectiva lui Seth Mortensen. Amestecul de realităţi îl nedumerea. Era de înţeles. Şi pe mine mă nedumereau.

— Seth, am spus disperată. Nu ţie ţi-am făcut asta. Gândeşte-te. Te iubesc. Te iubesc aşa de mult.

Seth a încetat să se mai zbată, deşi Hugh nu-şi slăbise strânsoarea. Pe faţa lui Seth încă se mai citeau durerea şi nedumerirea.

— Nu mie… lui. Dar eu sunt el. Sunt fiecare dintre ei.

Seth a închis ochii şi a inspirat adânc. Ceea ce sub hipnoză fusese logic şi limpede, devenea din ce în ce mai dificil de înţeles.

— Cum? Cum e posibil? a întrebat.

— Vieţile trecute, a spus Roman. Ai dreptate. Tu ai fost fiecare dintre ei. Ai trăit toate acele vieţi cu mult înainte să te naşti în forma asta.

— Reincarnare? E… e imposibil, a spus Seth.

— Oare? a întrebat Roman, recăpătându-şi ceva din încredere, acum că situaţia nu mai escalada. De unde ştii? Ştii tu exact cum funcţionează universul?

— Şi deci… staţi puţin… cu voi cum rămâne? a întrebat Seth. Nu sunt reale raiul şi iadul?

— Oh – a zis Hugh cu ironie –, sunt reale.

— *Toate* astea sunt reale, a spus Roman. Şi mult mai complexe decât poate înţelege orice sistem omenesc imperfect. S-a întors spre mine, cu o expresie mai blândă – cred că păream îngrozită. Ceea ce-a văzut Seth… ce-a trăit el. Tu i-ai cunoscut pe toţi, nu? Toate identităţile astea?

M-am concentrat asupra lui Roman, de teamă să nu-mi pierd cumpătul dacă mă uitam iar la Seth. Am dat din cap:

— Da… au fost cu toţii oameni… bărbaţi pe care i-am cunoscut în viaţa mea.

Hugh s-a încruntat.

— Cum e posibil? Pot accepta ideea de reincarnare. Am văzut destule încât să cred că e posibil. Dar faptul că el s-a născut mereu prin preajma ta? Că tu te-ai întâlnit cu el… de câte ori, de zece? Asta e imposibil statistic.

— Lucrurile cu care ne confruntăm noi nu sunt tocmai guvernate de statistică şi de probabilitate, a spus Roman. Aici sunt implicate alte forţe, forţe care i-au ghidat renaşterea. Asta era trecut în contractul lui, înţelegerea pe care ai făcut-o când erai Kyriakos. Ce poţi să ne spui despre asta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti… nu-mi amintesc… eu… Seth a clătinat din cap şi l-a apucat iar furia. Nu vreau să mai discut despre asta. Dă-mi drumul. Trebuie să plec de aici. Trebuie să scap de ea!

— Seth… am spus.

— Dar tu eşti cheia! a exclamat Roman. Cheia care descuie cufărul cu problemele Georginei. Contractul celălalt, cel despre care vorbea Erik, este al *tău.* Ai legătură cu ea, cu tot ceea ce i s-a întâmplat.

— Nu-mi pasă, a spus Seth. Părea că abia reuşeşte să-şi înfrâneze sentimentele. Nu-mi pasă de toate comploturile voastre! Aveţi idee ce am văzut eu adineauri? Prin ce-am trecut? Încă nici nu sunt sigur măcar că înţeleg ceva din toate astea! Nu înţeleg cine sunt! O ştiu doar pe ea şi ştiu ce mi-a făcut.

— Seth, am mai făcut eu o încercare – sau ar trebui să-i zic Kyriakos? Nu ştiam. Te rog… te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. A fost o greşeală… ce s-a întâmplat…

Seth mi-a aruncat o privire sumbră şi neîncrezătoare.

— Nu a părut deloc o greşeală când te-am prins.

— Nu am vrut să…

— Să-mi smulgi inima din piept? a strigat. Să-mi spulberi lumea? Viaţa?

— Roman, a intervenit Hugh cu grijă. Poate ar trebui să-i mai lăsăm ceva timp să proceseze informaţiile.

— Nu avem timp, a spus Roman. Iadul se poate mişca repede, mai ales dacă află ce ştim. Dacă vrem s-o salvăm pe Georgina…

— Nu-mi pasă! a strigat Seth din nou, de data asta mai vehement. Nu-mi pasă ce i se întâmplă nici unuia dintre voi şi categoric nu-mi pasă ce i se întâmplă *ei.* Probabil că e mai puţin decât merită.

— Nu ţi-a făcut nimic ţie, a spus Roman. Din câte am văzul eu, ţi-a fost o iubită destul de statornică.

— Seth, l-am implorat, conştientă că Roman încă nu înţelegea. Îmi… îmi pare rău. A trecut mult de atunci.

Vorbele mele erau teribil de nepotrivite, dar Seth aducea în discuţie lucruri pe care mă străduisem să le uit, pentru că erau prea dureroase.

— Poate pentru tine, a replicat Seth. S-a întâmplat acum câteva secole. Pentru tine a fost o viaţă. Dar pentru mine… din cauza hipnozei, e proaspăt. Toate vieţile astea… amintirile. Sunt în mintea mea în acelaşi timp. Pentru mine nu „a trecut mult de atunci”. E ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri! Toate sentimentele, durerea…

— O să treacă, a spus Hugh, dar nu părea prea sigur. Ce-ai retrăit este încă proaspăt şi nu te-am scos din transă cum trebuie. Mai lasă să treacă timpul. Sau… dacă vrei, pot să te adorm la loc şi să te fac să uiţi.

— Şi să uit de *ea?* a întrebat Seth. Ca să uit ce târfă perfida şi intrigantă a fost cu mine?

— Seth… Simţeam că mă podidesc lacrimile. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău. Dacă aş putea şterge trecutul, aş face-o.

— Care anume? a întrebat. Când ai dovedit că nu a însemnat nimic pentru tine căsnicia noastră? Sau multele dăţi în care ai minţit şi mi-ai frânt inima? Ai idee cum mă simt? Cum e să simţi *toate* astea în acelaşi timp? Poate că tu ai mers mai departe şi nu-ţi mai pasă, dar pentru mine este real!

— Şi pentru mine e. Te… te iubesc.

Au fost singurele cuvinte pe care am reuşit să le rostesc, dar tot nu erau de ajuns. Ce se alesese de tot farmecul meu natural? De capacitatea mea de a scăpa din orice situaţie mulţumită talentului meu oratoric? Încă mă înecau emoţiile, încă mi se învârtea capul, căci în timp ce priveam în ochii lui Seth, priveam de fapt în ochii fiecărui bărbat pe care îl iubisem vreodată. Voiam să-l conving cât de rău îmi părea şi să-i explic că faptul că avusesem o viaţă lungă nu ştersese ceea ce simţeam, în cel mai rău caz, avusesem mai mult timp în care sentimentele să mi se acutizeze, pedepsindu-mă. Voiam să-i explic cum mă simţisem când îl înşelasem şi că aceasta fusese o reacţie greşită la sentimentele pe care le avusesem eu, tânăra speriată, pe care nu ştiusem cum să le interpretez. Voiam să

explic că cele mai multe acţiuni ale mele de atunci încoace, mai ales atunci când respinsesem alţi iubiţi, fuseseră slabe încercări de a-i proteja.

Aş fi vrut să spun aşa de multe, dar nu-mi găseam cuvintele, nici curajul să rostesc ceva din toate astea. Aşa că nu am spus nimic şi din ochi mi se revărsau lacrimi.

Seth a inspirat adânc şi a insistat:

— Dă-mi drumul, Hugh. N-am să-i fac nimic. Nu vreau să mai am de-a face cu ea. Vreau numai să mă duc acasă. Simt nevoia să plec de aici.

— Nu, a spus Roman. Avem nevoie de el. Avem nevoie şi de alte răspunsuri, ca să înţelegem contractele.

— Hugh, dă-i drumul.

Abia mi-am recunoscut propria voce. Roman m-a privit fără să-i vină să creadă.

— Avem nevoie de el, a repetat.

— A făcut destule, am spus pe un ton neutru, în vreme ce cuvintele lui Seth îmi răsunau în minte: *Nu vreau să mai am de-a face cu ea.* I-am făcut destule. Când nimeni nu a reacţionat, l-am privit direct pe Hugh. Dă-i drumul.

Hugh şi-a mutat privirea de la mine la Roman şi apoi a luat o decizie. Ţinându-l încă pe Seth de braţ, Hugh l-a luat de lângă noi şi l-a condus la uşă. Roman a mai protestat şi a făcut câţiva paşi spre ei, dar eu am rămas împietrită pe loc. Nu m-am uitat înapoi nici când am auzit uşa trântindu-se. Hugh s-a întors, iar Roman s-a prăvălit pe scaun şi a oftat de frustrare.

— Bun, a zis el. Odată ce se calmează, îl aducem înapoi şi discutăm.

— Nu cred că o să se calmeze, am spus, privind în gol.

Nu vreau să mai am de-a face cu ea.

— E doar şocat, a spus Roman.

Nu am răspuns. Roman nu ştia. Roman nu ne înţelegea trecutul. Nu-i văzuse chipul lui Kyriakos după ce îl înşelasem, durerea care fusese aşa de profundă încât aproape că îl dusese la sinucidere. În parte, de-aia devenisem sucub, m-am folosit de sufletul meu ca să-i aduc lui liniştea, făcându-l să uite. Era singura cale prin care îl puteam salva. Dar dacă acum îşi amintea totul, dacă era cu adevărat Kyriakos renăscut… atunci, nu. Nu era „doar şocat”. Îi făcusem un lucru îngrozitor, iar furia lui nu era nejustificată.

M-a străbătut un fior în timp ce mă gândeam la atracţia instantanee pe care o simţisem faţă de Seth, sentimentul că-l cunoşteam dintotdeauna. Se datora faptului că într-adevăr îl cunoscusem dintotdeauna. O viaţă după alta. Simţisem mereu de parcă am fi fost legaţi de ceva care ne depăşea puterea de înţelegere… şi aşa şi era. Ceva uriaş şi cumplit.

Hugh şi-a tras un scaun şi s-a aşezat vizavi de mine, apoi m-a prins de-o mână.

— Dulceaţă, jur că habar n-am avut că aşa o să se întâmple.

L-am strâns şi eu fără prea mult entuziasm.

— Ce… ce ai crezut că o să se întâmple?

Hugh l-a privit pe Roman.

— M-a întrebat dacă pot să-l hipnotizez pe Seth şi să încerc o regresie temporală. Habar n-am avut care era scopul. La dracu', n-am bănuit că avea să dea cu adevărat rezultate, darămite să parcurgem nouă vieţi în care omului i-a fost distrusă viaţa. Zece, din moment ce acum se pare că i-am distrus-o şi pe asta.

Mă simţeam goală pe dinăuntru, goală şi îndureratã. M-am întors spre Roman, uluită că puteam purta o discuţie raţională când tocmai mi se prăbuşise lumea.

— De unde ai ştiut că are să se întâmple aşa? Cum de ţi-ai dat seama?

— Mi-am dat seama numai de anumite lucruri, a spus Roman. De fapt, prostia aia a ta cu Moş Crăciun m-a luminat. Cum că tipul ăla îşi făcea griji din cauza ubicuităţii Moşului. Roman s-a încruntat şi şi-a trecut o mână prin păr. Am început să mă gândesc la faptul că toată lumea spune că e în regulă contractul tău şi că Erik a pomenit ceva de un al doilea contract. Deja deduseserăm faptul că iadul voia să vă ţină despărţiţi pe tine şi pe Seth, dar din ce motiv? Şi m-am gândit dacă nu cumva era ca faza cu Moşul. Nu e nimic în neregulă cu contractul tău sau cu al lui Seth în sine, dar împreună, ceva nu merge.

— De unde ţi-ai dat seama în primul rând că Seth are contract? a întrebat Hugh.

— Asta e chestia. N-am ştiut. Şi întrucât Seth nu mai pomenise nimic de asta, părea să nu ştie nici el că ar avea unul. Şi cum ar fi fost posibil lucrul ăsta? M-am gândit că poate nu a făcut contractul în viaţa asta. M-am gândit că poate iadul avea de mult treburile aranjate şi că trecuseră multe vieţi de atunci, şi de aici ideea cu hipnoza.

— Iisuse Hristoase, a spus Hugh, clătinând din cap. Câte deducţii ai mai făcut şi tu.

— Şi s-au dovedit adevărate, a spus Roman. Şi Georgina, şi Seth au contract cu iadul. Iar contractele astea nu se potrivesc.

— De ce?

În ochii lui Roman a revenit licărul ăla de zel.

— Ce-am reuşit să deducem despre contractul lui Seth? Ce a primit?

Singurul lucru pe care eu îl dedusesem fusese acela că Seth nu avea să mai vorbească în viaţa lui cu mine. Când am refuzat să răspund, săritor, Hugh a adoptat rolul de elev al profesorului Roman.

— A primit zece vieţi în loc de una. Darul reincarnării.

— De ce? a întrebat Roman.

— Ca s-o găsească pe Georgina, a spus Hugh. A făcut o pauză şi am bănuit că îşi reamintea ceea ce descrisese Seth. Se pare că a murit în prima viaţă, iar când a venit vremea ca sufletul lui să meargă mai departe, şi-a dat seama că-i simte lipsa. Presupun că iadul nu ar fi primit sufletul lui atunci, aşa că au făcut înţelegerea de a-i mai acorda încă nouă şanse de a o găsi pe Georgina şi de a fi cu ea.

— Şi m-a găsit, am spus neutru. Iar şi iar.

Trădare după trădare.

— Da, a spus Roman. Şi te-ai simţit atrasă de el fără ca măcar să-ţi dai seama. De fiecare dată a părut să întruchipeze genul artistic, visător. Dar niciodată nu ai făcut lucrurile să meargă.

— Lucru la care probabil că spera şi iadul, a spus Hugh, scoţând la iveală drăcuşorul din el şi meditând la felul în care putea să fi fost conceput un astfel de contract. Iadul trebuie să fie corect, dar mereu vrea să aibă un avantaj. Aşa că probabil a acceptat înţelegerea, zicându-şi că un tip care speră să îndrepte lucrurile cu sufletul său pereche nu ar reuşi niciodată dacă ea ar fi sucub. Seth, sau mă rog, cu siguranţă nu a ştiut asta. El ştia numai că trebuia s-o uite. A mai meditat un pic. Dar nu e nimic în neregulă cu asta. Asta înseamnă doar că iadul a încercat numai să-şi reducă pierderile cu contractul tău. Nu e nicio încălcare.

— Ai dreptate, a spus Roman. Şi nu asta e problema, a spus, concentrându-se din nou asupra mea. Tu ce înţelegere ai avut? Ce prevedea contractul ca să devii sucub?

— Ştii deja, am spus obosită.

Mi se luase de stratageme şi de efecte secundare. Îmi venea să mă târăsc de-acolo, să mă ghemuiesc în patul meu şi să dorm timp de cinci secole. Voiam să-mi renegociez contractul şi să-mi fie curăţate memoria şi inima de toate durerile.

— Fă-mi pe plac, a spus. Mai spune-mi elementele de bază. Înţelegerea pe care ai făcut-o cu Niphon.

— Roman, las-o în pace, a spus Hugh.

Am dat indiferentă din mână.

— Bine. Mi-am vândut sufletul şi am devenit sucub pentru ca toţi muritorii pe care îi cunosc să mă uite.

Roman a părut aşa de satisfăcut şi de triumfător încât mi-a venit să-i dau un pumn chiar în clipa aia. A dat din cap spre Hugh:

— Şi mai zi-mi ce prevedea al lui Seth, din câte poţi tu să deduci.

— Să deduc? Trăieşte zece vieţi, în toate aproape de ea, primind şansa de a o găsi şi de a remedia situaţia. La capătul celei de-a zecea vieţi, iadul se alege cu sufletul lui.

— Şi de ce a făcut Seth înţelegerea? l-a îndemnat Roman, efectiv tremurând de entuziasm.

— Pentru că şi-a adus aminte că…

Hugh s-a oprit şi a făcut ochii mari.

— Exact, a spus Roman. Când a văzut că nu reacţionez imediat, m-a zgâlţâit entuziasmat. Nu înţelegi? Contractele voastre se bat cap în cap! De fapt, al lui Seth nu ar fi trebuit să existe! Şi-a *amintit* de tine. Ştia că nu mai existai în viaţa lui.

— Ştia că „sufletul lui pereche” nu mai exista, am spus cu amărăciune. Nu cred că şi-a adus aminte detaliile. Aţi văzut cât de tare s-a chinuit.

Roman a clătinat din cap.

— Nu contează. Presupun că în contractul tău se specifica faptul că trebuia să te uite definitiv. Dar şi-a adus aminte. Prin asta, iadul ţi-a încălcat contractul. Apoi a făcut un altul imposibil cu el, pretinzând că ar avea ocazia să fie din nou cu tine – ceea ce de asemenea implică faptul că îşi aminteşte.

— Nu ştim exact chestia asta, l-a avertizat Hugh. Nu am văzut contractul şi nu am scos de la el toate detaliile. Nu m-am prins dacă a primit ceva pentru că a îndreptat lucrurile cu ea sau nu.

— Ştim destule, a spus Roman. Seth voia să o regăsească şi

să remedieze situaţia. Ca să se întâmple lucrul ăsta, ar fi trebuit să încalce contractul Georginei în care se specifica faptul că trebuia s-o uite.

— Eu aş vrea să văd exact exprimarea, a spus Hugh. Nu vreau să te dezumflu, atât că ştiu cum funcţionează chestiile astea.

— Mi se pare corect, a spus Roman. Dar poţi nega că prin faptul că luna trecută Seth i-a zis Letha i s-a încălcat categoric contractul? *Şi-a adus aminte.* Nu conştient. Dar o parte din el, din adânc, şi-a adus aminte de ea.

Gândurile încă mi se mişcau greu, dar mi s-a aprins un beculeţ.

— Transferul… transferul a intervenit în dimineaţa de după ce i-am spus lui Jerome că Seth mi-a zis Letha.

— Da, a spus Roman. De-aia s-a stricat treaba. Îţi garantez eu că dragul meu tată a ştiut dintotdeauna despre contractele voastre şi le-a acceptat de voie, de nevoie, mai ales dacă vă tot întâlneaţi datorită contractului lui Seth. Dar când ai spus găştii de faza cu numele, Jerome a avut o problemă serioasă. A recunoscut încălcarea şi le-a spus şefilor cât de repede a putut, făcându-i să intre în panică şi să acţioneze rapid – prea rapid – ca să te ia de aici.

— Dar… se întâmplase deja. Seth şi-a adus aminte. Încălcarea avusese loc, am spus şi abia dacă îmi venea să cred.

— Era ca un copac într-o pădure, a observat Hugh. Se întâmpla numai dacă le atrăgeaţi atenţia de chestia asta. Nici tu, nici Seth nu aţi fi aflat de contracte sau de vreo încălcare. Habar n-aveaţi. Jerome voia ca lucrurile să rămână aşa, să vă separe şi să îndepărteze orice şansă ca voi să vă daţi seama ce se întâmplase.

— De aici postul de vis din Las Vegas, a spus Roman. E cum am mai vorbit. Dacă vă interziceau să fiţi împreună, ar fi atras prea tare atenţia. Însă un transfer tipic ar fi părut practica obişnuită, dacă n-ar fi dat-o în bară. Iadul era aşa de nerăbdător să pună treaba în mişcare, încât ţi-a trimis ţie înştiinţarea înainte ca Jerome să aibă şansa de a se întâlni cu tine. Îţi garantez că tot ce-ai văzut tu la Las Vegas a fost pregătit într-o zi.

Mi-am luat mâna dintr-a lui Hugh şi mi-am afundat faţa în palmă.

— Oh, Dumnezeule.

Roman m-a bătut pe umăr într-un fel care probabil se voia a-mi servi de alinare, dar m-a făcut mai degrabă să scrâşnesc din dinţi.

— Nu la Dumnezeu trebuie să apelezi pentru chestia asta. Îţi dai seama ce avem în mână, Georgina? Şansa unică de a învinge iadul! Poţi să-i provoci, să ceri analizarea contractului. *Şi* pe al lui Seth. Trebuie doar să stai de vorbă cu el, să afli exact detaliile...

Am sărit de pe scaun, cedând în sfârşit în faţa întregii dureri şi furii.

— Nu! N-ai văzut cum a reacţionat? Nu l-ai auzit? N-are să stea de vorbă cu mine! Nici acum şi niciodată în viaţa lui. Şi nu mai spune că e numai şocat, i-am pus în vedere lui Roman când l-am văzut că se pregătea să spună ceva. Tu nu ştii ce am făcut, cum i-a fost lui... pe vremea aia. De-aia l-am făcut să uite! N-o să mă ierte pentru asta. Niciodată. Nu m-a iertat atunci şi nu are să mă ierte nici acum. Of, Doamne. De ce a trebuit să facem treaba asta? De ce a trebuit să-l facem să-şi aducă aminte? Ar fi trebuit să-l lăsăm să uite... Totul era în regulă...

Umblam turbată prin living şi am ajuns la fereastră, unde am tras perdelele în lături. Acum se făcuse târziu, iar apusul colorase norii în portocaliu.

— În regulă? a întrebat Roman, care venise lângă mine. Iadul a recurs la trucuri elaborate ca să vă separe şi să dreagă busuiocul! Şi o omorau pe cumnata lui în scopul ăsta. Nu e deloc în regulă. Tu şi cu Seth n-aţi făcut decât să fiţi jucăria iadului atâtea secole la rând. Vă găsiţi şi vă pierdeţi întruna, vă ciorovăiţi şi vă certaţi şi daţi vina pe lipsa de încredere şi pe lipsa de comunicare. Ai de gând să laşi situaţia asta să continue? Mai ales că nici măcar nu ţi-au dat ce ţi-au promis?

Mi-am rezemat obrazul de geam, alinându-mă cu răcoarea lui, refuzând să ascult logica lui Roman.

— Dar Seth nu şi-a amintit până când nu l-am făcut *noi* să-şi aducă aminte, am spus.

— Nu e adevărat. Şi-a amintit înainte, m-a contrazis Roman. Singur, când ţi-a zis Letha. Aşa a început totul. Nimic din ce-am făcut noi nu a schimbat lucrurile.

— Mă urăşte, am spus, pe deplin conştientă că păream o plângăcioasă.

Roman nu a încercat să nege.

— Oamenii iartă, a replicat.

— Oare? am întrebat batjocoritoare.

— Da, a spus Hugh şi s-a aşezat şi el lângă mine. Seth trebuie să te fi iertat, sau cine o fi fost el înainte. Soţul tău. Altfel de ce ar mai fi făcut înţelegerea de a te găsi?

— Pentru că nu îşi aducea aminte ce făcusem, am spus şi l-am privit pe Hugh în ochi. Ştia numai că lipseam din viaţa lui.

— Ai răspuns singură la întrebare, dulceaţă. Dragostea lui faţă de tine era mai puternică decât ura dacă a reuşit să-şi amintească de una şi nu de cealaltă.

Voiam să-l contrazic, dar nu ştiam ce argumente să folosesc.

— Nu pot… nu pot să dau ochii cu el. Voi nu ştiţi cum e. E…

Frica mea dintotdeauna? Cel mai mare păcat al meu?

— Pur şi simplu nu pot, am încheiat.

— Trebuie să aflăm ce altceva mai prevede contractul lui, a spus Roman. Avem nevoie de toate detaliile dacă e să mergem până la capăt.

Hugh a pufnit.

— Tot vorbeşti de „noi”, dar parcă văd că n-o să fii tu ăla care începe procedura de contestare a contractului. Văzând că Roman nu răspunde, Hugh a adăugat: Pentru care, după cum apreciez eu, nu mai avem nevoie de informaţii de la Seth. Avem destule deja ca să punem în discuţie respectarea contractului ei.

— Să-i punem în discuţie respectarea? a exclamat Roman. Avem destule dovezi să-l facem praf.

Iar recurgea la metafora asta. Ce-i mai plăcea dramatismul lui Roman!

— Iadul nu şi-a ţinut partea lui de înţelegere, a continuat el. Ţi-a spus că o să-i facă pe toţi să uite. Este evident că nu s-a întâmplat aşa.

— Se poate să nu fie chiar aşa de simplu. Iadul are să conteste ceea ce tu numeşti dovezi, a spus Hugh.

— Dar e realizabil, nu? a întrebat Roman. Tu ştii cum să procedezi ca să depui actele necesare?

— De fapt, n-am mai făcut aşa ceva, a spus Hugh. Iisuse, nu cunosc pe nimeni care s-o fi făcut.

Mi-am smuls privirea de la fereastră.

— Nu, i-am spus lui Hugh. Nu merită. Nu ştii pe nimeni care s-o fi făcut pentru că niciun drăcuşor care îşi preţuieşte postul sau viaţa nu ar încerca să revoce un contract. Nu vreau să faci asta

pentru mine.

— Hugh, a spus Roman, privind peste mine de parcă nici măcar n-aş fi fost acolo. Tu ai putea-o elibera. I-ai putea recupera sufletul. Ai putea pune capăt vieţii ăsteia, veşniciei ăsteia în care trebuie să se culce cu necunoscuţi.

— Încetează, am izbucnit. Nu mai încerca să-l faci să se implice în chestia asta dintr-un sentiment de vinovăţie. Alegerea a fost *a mea.* Nu m-a păcălit nimeni ca să devin sucub. Mi s-a spus ce presupune şi ce aveam să primesc.

— Şi nu ai primit, a spus Hugh încet.

— Nu contează, am replicat.

Dacă nu-l aveam pe Seth, o formă a iadului era la fel de rea precum cealaltă.

— Pentru tine aş face-o, a spus Hugh. Aş depune actele. Poate că ai ştiut în ce te vârai, dar asta nu înseamnă că nu ai dreptul să te răzgândeşti, mai ales dacă şi-au bătut joc de tine. Dacă vrei, te ajut.

— De ce? am întrebat, amintindu-mi de toate dăţile în care Hugh se arătase neliniştit ori de câte ori venise vorba să conteste starea de fapt. De ce ai risca lucrul ăsta?

— Pentru că eşti prietena mea, a spus Hugh, iar buzele i s-au crispat într-un zâmbet amar. Iar lucrul ăsta încă înseamnă ceva pentru mine. În plus, acordă-i ceva credit şi amicului Hugh. Poate reuşesc să mă învârt în aşa fel încât să scap cu o pedeapsă minimă.

Am simţit ceva ciudat în piept, la început ca o strângere, dar apoi s-a relaxat. Ziua asta mă bombarda cu situaţii imposibile. Cine ştie cum, auzindu-l pe Hugh spunând asta, situaţia mi se părea şi mai reală. Eram aşa de obişnuită cu ideile şi visele lui Roman de a dejuca planurile iadului, încât uneori era simplu să le ignor. Dar să-l aud pe Hugh spunând că de fapt se putea să meargă…

Am înghiţit în sec, simţind cum alte lacrimi dădeau să-mi umple ochii.

— Nici măcar nu-mi pot închipui lucrul ăsta. O lume în care nu mai sunt în slujba iadului. Nu ştiu cum ar fi viaţa mea.

— Cum vrei tu să fie, a spus Hugh, îmbrăţişându-mă.

În spatele meu, l-am auzit pe Roman oftând.

— Hm. Eu m-aş mulţumi să văd un contract de-al iadului făcut bucăţi. Adică, Seth era oricum destinat iadului, nu? Cu sau fără

chestia asta.

M-am înfiorat. Era adevărat. Sufletul lui Seth, odată aşa de strălucitor şi de luminos, se întunecase când o înşelase pe Maddie cu mine. Iubirea îl adusese în braţele mele, dar încă se simţea vinovat din cauza a ceea ce făcuse. Păcatul îi pângărise sufletul destul încât, dacă era să moară acum, Seth s-ar fi dus în iad.

Hugh şi-a dres glasul şi mi-a dat drumul, stânjenit dintr-odată.

— Interesant că ai pomenit despre asta…

— De ce? am întrebat.

— Nu-l mai văzusem de ceva timp şi aproape că nu am remarcat… dar azi, când a fost aici, sufletul lui… Hugh a clătinat din cap. Nu ştiu ce a făcut, dar i s-a luminat. Nu mai este ca un reflector ca înainte, dar ceva s-a schimbat. Amprenta păcatului s-a şters îndeajuns încât acum nu cred că mai trebuie să meargă în iad.

— Tot o să meargă din cauza contractului, am realizat eu. Ăsta a fost preţul pentru toate vieţile alea. Nu contează cât de bun este.

Am simţit că mi se înmoaie iar picioarele şi a trebuit să fac un efort ca să stau dreaptă. Seth se izbăvise pentru păcatul lui. În ce fel? Probabil prin sacrificiile pe care le făcuse pentru familia lui. Pentru ei renunţase la lucrurile pe care le iubea cel mai tare – la scris şi chiar la mine. Era o mare reuşită, un lucru din care puţini oameni erau capabili să se recupereze. De regulă, cei care erau osândiţi aşa rămâneau.

Dar nu conta. Sufletul lui Seth putea străluci ca o supernovă şi tot avea să ajungă în iad, pentru că era acelaşi suflet pe care îl avusese când fusese Kyriakos şi acelaşi care făcuse înţelegerea de a mă găsi pe mine.

— Nu ştim sigur, am spus. Nu a spus clar dacă şi-a vândut sufletul sau dacă a făcut un rămăşag, ca de exemplu că şi-l păstrează dacă reuşeşte să remedieze situaţia cu mine.

— Lucru care nu prea pare posibil în momentul de faţă, a spus Roman. Aşa că indiferent de situaţie, e osândit.

— Asta dacă nu cumva putem anula şi contractul lui, am spus. Şi pentru asta avem nevoie de ajutorul lui.

Hugh m-a privit compătimitor.

— Vrei să încerc eu să stau de vorbă cu el?

Mă urâsem în toţi anii ăştia pentru ceea ce-i făcusem lui

Kyriakos, mă urâsem aşa de tare încât plătisem preţul suprem ca să-i fiu ştearsă din memorie. Şi după ce-l privisem în ochi pe Seth mai devreme… hm, sincer, dacă mi se oferea ocazia, puteam la fel de bine cere să fiu ştearsă din nou. Nu puteam suporta să văd ura şi dezamăgirea aia în ochii unui om pe care îl iubeam. Îl rănisem. Îl dezamăgisem. Aş fi vrut să mă ascund şi să nu mai dau niciodată ochii cu el pentru că, dacă îl vedeam, trebuia să-mi recunosc eşecurile.

Am realizat că asta fusese întotdeauna o problemă pentru mine. Uram confruntarea, mai ales când vina îmi aparţinea. Fugisem toată viaţa de aşa ceva.

M-am străduit să-i zâmbesc lui Hugh, care îmi oferea soluţia laşului. Nu, am hotărât. Dacă voiam să căpătăm ajutorul lui Seth, era mai bine să vină de la mine. Oare avea să vorbească cu mine? Nu ştiam, dar trebuia să încerc. Pentru nimic altceva nu aş fi riscat să mă confrunt din nou cu ura şi durerea aia… dar pentru sufletul lui Seth aş fi făcut-o.

— Mă duc eu la el, am spus.

Capitolul 15

Uşor de zis, greu de făcut, şi odată ce Hugh şi Roman m-au lăsat să respir, am realizat pe deplin ceea ce se întâmplase.

Seth era Kyriakos.

Kyriakos era Seth.

Chiar după povestea la care asistasem personal, probabil că nu aş fi crezut dacă ceva din adâncul meu… ceva instinctiv… nu mi-ar fi spus că e adevărat totul. Nu că aş fi bănuit vreodată ceva. Nu că aş fi visat vreodată la aşa ceva. Atracţia pe care o simţisem faţă de Seth fusese puternică, fără îndoială la fel ca aceea faţă de bărbaţii în care se reincarnase. Însă întotdeauna simţisem că Seth avea ceva special, şi acum mă întrebam ce anume ar fi putut face viaţa asta diferită de celelalte. Oare o parte din mine, sau o parte din el, îşi dăduse seama că era singura noastră şansă de a fi împreună? Oare de aici provenea sentimentul presant? Sau avea mai degrabă legătură cu trecerea timpului şi cu persoana care devenisem? În ultimii ani, gândul că eram sucub mă obosise din ce în ce mai tare, şi m-am

întrebat dacă nu cumva asta îl făcea pe el şi iubirea noastră aşa de preţioase în acest moment din viaţa mea.

Iubirea noastră, care tocmai îmi explodase în faţă.

A doua zi am sunat la muncă să spun că sunt bolnavă lucru care nu a fost primit chiar aşa de bine. Era ajunul Crăciunului, una din zilele cele mai aglomerate ale Moşului şi ale echipei lui de la mall, dar nu-mi păsa. Mi-era imposibil să fac faţă haosului ăluia după ceea ce se întâmplase cu Seth. Mi s-a spus tăios că, dacă nu mergeam la muncă, nu mă puteam aştepta să mai fiu angajată şi anul următor. Era să mă umfle râsul şi cu greu am reuşit să mă mai agăţ de o urmă de profesionalism pe când mi-am informat şeful cu seriozitate că aveam să-mi asum riscul ăsta. Crăciunul viitor aveam să fiu cel mai probabil în Las Vegas. Şi chiar dacă nu, eram sigură că mă puteam descurca fără salariul minim şi rochia din folie.

N-a fost treabă uşoară să dau de Seth. Nu mi-a răspuns la telefon şi când m-am dus la el acasă, nu a răspuns nimeni. Nici maşina lui, nici a lui Margaret nu era parcată în faţă, ceea ce m-a făcut să cred că fie făceau cumpărături de Crăciun de ultimă oră, fie erau în vizită la Terry şi Andrea. Dacă era valabilă prima variantă, nu avea să-mi fie simplu să dau de Seth. Dacă era cea din urmă, categoric nu aveam de gând să dau buzna în casa lui Terry şi să insist să stau de vorbă cu Seth. Poate că era o situaţie extremă, dar aveam şi eu limite.

Ar fi fost aşa de simplu să folosesc obstacolele astea ca pe un pretext pentru a evita să vorbesc cu Seth. În ciuda asigurărilor pe care li le dădusem lui Hugh şi lui Roman, chiar nu voiam să-l văd pe Seth. Mă rog, partea din mine care era îndrăgostită de el voia. Partea aceea agoniza în fiecare clipă în care nu eram împreună. Dar restul fiinţei mele nu voia să vadă din nou expresia aia, durerea cumplită de pe faţa lui. Nu voiam să mă confrunt cu realitatea a ceea ce eram.

Deşi fusesem de acord să vorbesc cu Seth, nu reuşisem cu adevărat să le spun lui Roman şi lui Hugh cât de dureros era să-mi accept păcatele. Atunci nu reuşisem să admit că făcusem un lucru rău, şi nici acum nu eram mai pregătită. Îmi vândusem sufletul, le ştersesem amintirile tuturor celor pe care îi iubisem... toate astea pentru că nu voiam să-mi asum responsabilitatea faptei mele cumplite. Ai fi zis că, după aproape un mileniu şi jumătate, s-ar fi schimbat ceva din frica şi

instinctul meu de conservare. Dar presupun că nu era aşa.

Sau poate că da. Faptul că încercam să dau de Seth acum era dovada că mă schimbasem un pic, suficient încât să încerc să am o discuţie cu el după ce mă respinsese aşa de ferm.

— Kincaid?

Mi-am aruncat ochii în spate. Stăteam la coadă într-o cafenea unde venea adesea Seth să scrie. Îmi încercasem şi eu norocul şi nu fusesem prea surprinsă să văd că nu era aici. Din câte ştiam eu, nu mai fusese aici de o grămadă de vreme, mai ales din cauza a ceea ce se petrecea în familia lui. Se pare că localul ăsta avea şi alţi clienţi despre care eu nu ştiusem.

— Doug, am spus surprinsă.

Am comandat repede o moca cu ciocolată albă şi apoi i-am făcut cu mâna lui Doug, care venea spre mine. Tocmai intrase, şi pe părul negru avea picături fine de apă.

— Tu ce vrei? am spus şi am făcut un gest spre barmaniţă.

Doug a părut puţin surprins, dar a ezitat numai o clipă înainte să comande o cană inuman de mare de cafea la filtru.

— Mersi, mi-a spus când i-am dat-o.

— Vrei să stăm un pic? am întrebat.

Iniţial, voisem să-mi iau moca şi să plec. Nu ştiam ce planuri avea Doug, dar o pornire perversă mă făcea să vreau să stau cu el o clipă.

— Sigur, a spus, un pic nesigur. Dar numai un minut. Peste o oră trebuie să fiu la muncă.

— Doamne fereşte să întârzii la muncă, i-am dat dreptate şi m-am aşezat la o masă mică ce ne oferea o vedere frumoasă spre lapoviţa de afară.

Seattle nu era renumit pentru Crăciunul cu zăpadă multă.

— Sunt atâţia cumpărători întârziaţi care încearcă să pună mâna pe seturi, am adăugat.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet firav.

— Ştii doar. Mă miră că nu eşti la muncă. E adevărat? Am auzit că, ăăă, lucrezi ca elf la un mall din Eastside.

Am făcut o grimasă.

— Din nefericire, e adevărat. Dar azi mi-am dat demisia.

A ridicat din sprâncene.

— În ajunul Crăciunului? Ce suflet de piatră, Kincaid. Gândeşte-te numai la copii.

— Da. Dar, mă rog, a intervenit ceva… am spus şi mi-am rotit

privirea, incapabilă să mă uit în ochii lui când toate sentimentele tulburi ameninţau să iasă la suprafaţă.

— Mda, îmi dau seama, a comentat.

Am îndrăznit să-l privesc din nou.

— Ce vrei să spui?

Doug a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Simt şi acum ce simţeam de regulă când erai în dispoziţie de inimă albastră. Te arătai veselă tuturor, dar când sufereai, se schimba ceva din energia ta. Iisuse, a spus şi a luat o înghiţitură mare de cafea. Vorbesc ca din porcăriile alea de cărţi New Age.

— Mă rog, orice ar fi, nu te înşeală instinctul. Apoi m-am mai gândit un pic şi am zis: Deşi „inimă albastră" e puţin spus. Mai degrabă bleumarin. Sau chiar neagră.

— Mortensen? a ghicit el.

Am scuturat din cap şi mi-am ferit iar privirea.

— Nu vrei să auzi povestea asta.

Deşi poate că într-un fel s-ar fi bucurat să afle că o terminasem cu Seth. S-ar fi simţit răzbunat după ceea ce-i făcuserăm lui Maddie.

— Pune-mă la încercare, a spus Doug. Când a văzut că nu răspund, a oftat. Kincaid, nu te urăsc. Nu mă bucur pentru ceea ce s-a întâmplat, dar, într-un fel ciudat, încă mai ţin la tine. Dacă s-a întâmplat ceva, poţi să-mi spui. Te-a făcut Mortensen să suferi?

— Nu, am spus. Apoi am continuat: De fapt, da, dar nu fără un motiv. Eu l-am făcut prima să sufere.

— Ah.

M-am uitat iar la Doug. Avea o privire întunecată şi serioasă, suferinţa mea nu-i cauza nicio urmă de bucurie.

— Am încercat să-l găsesc astăzi… să dau de el. Dar cred că mă evită. De fapt, ştiu sigu*r că* mă evită.

— O rezolvaţi voi, a spus Doug.

— Nu ştiu. De data asta, nu cred că mai putem.

— „De data asta", a spus el batjocoritor. Kincaid, prima oară când te-am văzut cu Mortensen, am simţit ceva. Nu ştiu cum să descriu chestia asta. Întotdeauna m-a uimit că nu sunteţi împreună. În schimb, am *fost* surprins când a început să iasă cu Maddie, deşi păreau destul de fericiţi până când… ştii tu. Până când şi-a dat seama că de fapt cu tine trebuie să fie. Doug a

făcut o pauză, se gândea. În orice caz, vorbesc mult despre dragoste în cântecele mele, dar de fapt, în viaţa reală, habar n-am de ea. Însă din ceea ce ştiu, am sentimentul că e nevoie de ceva mai mult decât de cearta asta să vă ţină pe voi departe unul de celălalt.

— Mersi, am spus. E drăguţ din partea ta… dar tu nu ştii. Am făcut un lucru nasol.

— Ce i-aţi făcut voi lui Maddie a fost un lucru nasol, a spus Doug. Dar v-am iertat.

— Da? am întrebat, surprinsă.

— Mda, a răspuns şi a părut un pic uimit că recunoscuse. Adică ajută şi faptul că săptămâna trecută a invitat-o în oraş un neurochirurg. Pot să iert multe dacă asta presupune să am un cumnat doctor. Dar acum, vorbind serios, ştiu că nu aţi vrut s-o faceţi să sufere, aşa cum nici tu nu ai vrut să-l faci să sufere pe Mortensen. Însă aţi dat-o în bară în materie de deschizăciune.

— Deschizăciune? am repetat.

A dat indiferent din mână.

— Nu contează. E un cuvânt. Dacă aţi fi fost cinstiţi cu voi înşivă şi cu ea, aţi fi putut scuti pe toată lumea de o suferinţă uriaşă. Nu uita chestia asta acum.

— Eşti un adevărat guru al relaţiilor, am spus, atrăgându-mi încă o mină batjocoritoare.

Totuşi, indiferent cât de înţelepte păreau cuvintele lui, eu tot nu credeam că era posibil să repar suferinţa asta veche de o mie de ani. Înainte să reuşesc să mai găsesc vreun comentăriu, mi-a sunat telefonul. Mi-am coborât uimită privirea spre ecran.

— E Seth.

— Atunci ai face bine să răspunzi, a spus Doug.

Şi asta am şi făcut, după ce am înghiţit în sec.

— Alo? Mda. Îhî… sigur. Bine… înţeleg. Bine. Pa.

Am închis şi Doug m-a privit întrebător.

— Nu a părut o discuţie prea caldă şi afectuoasă.

— Seth vrea să mă duc mâine la cina de Crăciun, am spus şi nu-mi venea să cred.

— Hm, ăsta e un semn bun, a comentat Doug.

Am clătinat din cap:

— Nu prea cred. A spus că nu vrea să le supere şi mai mult pe fete şi vrea să fiu acolo de dragul aparenţelor, ca să le facă fericite. A dat clar de înţeles că nu s-a schimbat nimic şi că nici

nu se aşteaptă să se schimbe.

— Presupun că e doar un semn bunicel, atunci, a spus Doug.

Am oftat şi Doug m-a prins delicat de bărbie.

— Fii veselă, Kincaid. Voiai să stai de vorbă cu el. Ţi s-a dat ocazia, indiferent ce-a spus. Nu o rata.

Am reuşit să schiţez un zâmbet.

— Cum de te-ai făcut aşa de înţelept, Doug?

Şi-a terminat cafeaua dintr-o înghiţitură.

— Să fiu al dracu' dacă ştiu.

Cuvintele lui Doug erau genul de care întâlneai în filme şi-n cărţi, genul care stimulează revenirea neaşteptată la care ne place tuturor să fim martori. Era singura mea şansă, şansa de a pătrunde dincolo de zidurile lui Seth şi de a surmonta problema de altfel insurmontabilă dintre noi.

Dar Seth a avut grijă să nu am ocazia asta.

Am ajuns singură, încărcată de cadouri, şi am fost imediat trimisă să le distrez pe fete. Seth mi-a cerut asta, întrucât el şi majoritatea celorlalţi adulţi (mai puţin Ian, care în orice caz cu greu putea fi încadrat la categoria adulţi) erau vârâţi în bucătărie, şi părea o cerere rezonabilă. În mod normal nu m-ar fi deranjat niciuna dintre situaţii, atât că aveam sentimentul că Seth ne ţinea special la distanţă unul de celălalt şi permanent înconjuraţi de ceilalţi.

Aşa că m-am jucat cu fetele şi ascultam numai pe jumătate în timp ce-mi povesteau entuziasmate ce primiseră de Crăciun. Singura dată în care gândurile mi-au fost smulse de la Seth a fost când Brandy a spus că azi de dimineaţă apăruseră sub brad mai multe cadouri inexplicabile.

— Nu recunoaşte nimeni că ar fi luat el unele dintre cadouri. Mama şi tata cred că unchiul Seth e autorul. Iar el crede că bunica, a spus Brandy cu glas domol, ca să nu audă cele mai mici.

— Ce fel de cadouri sunt? am întrebat.

— Jucării… a spus ea, ridicând din umeri. Dar o mulţime. Adică mama şi tata i-au luat lui Morgan nişte ponei prinţese. Dar de dimineaţă au apărut şi nişte ponei Power Prism.

Mi-am amintit vag că Morgan şi Carter discutaseră chiar despre poneii ăia.

— Poate a venit Moşul, am spus.

Brandy a dat neîncrezătoare ochii peste cap.

— Mai ştii?

Când a venit ora cinei, n-am avut cum să nu stau în apropierea lui Seth.

Toată lumea se aştepta să stăm unul lângă celălalt şi el nu putea cere să fie aşezat în altă parte. Dar repet, cu aşa de multă lume împrejur, nu conta. Nu aveam de gând să aduc în discuţie vreun subiect periculos chiar la cina de Crăciun, iar Seth ştia lucrul ăsta. Eram amândoi tăcuţi şi-i ascultam pur şi simplu pe ceilalţi care pălăvrăgeau entuziasmaţi despre ziua aia şi cât de bucuroşi erau că Andrea se simţea mai bine.

Când s-a terminat cina, Seth a fost primul care s-a ridicat şi a făcut mare caz că băieţii ar trebui să se ocupe de vase în seara asta, în vreme ce fetele din casă trebuiau să se retragă în living. Toată lumea era încântată de idee, mai puţin eu şi Ian.

— Ce problemă aveţi voi cu Crăciunul, oameni buni? a întrebat Andrea cu un aer conspirativ.

Stăteam cu ea pe canapeluţă şi mă uitam cum Kendall şi Morgan îşi mânuiau poneii într-o luptă de proporţii, pe viaţă şi pe moarte.

— Poftim? am întrebat, luându-mi privirea de la câmpul de bătălie.

— Tu şi Seth, a spus Andrea. Îmi amintesc că la Crăciunul trecut eraţi în aceeaşi situaţie. N-ar trebui să fie cea mai fericită zi din an?

Mi-am reprimat o grimasă. Crăciunul trecut aflasem Seth se culcase cu Maddie într-un efort de a „mă proteja” de o relaţie cu el. Mda. Nici aia nu fusese o sărbătoare prea plăcută.

— Nu avem nimic cu Crăciunul, am spus sumbru. Doar câteva probleme de rezolvat.

S-a încruntat.

— Are legătură cu turneul lui? Mă gândeam că ai fi de acord.

— Ce turneu?

— Editorul lui vrea să-l trimită într-un turneu chiar după Anul Nou. Iniţial, Seth refuzase din cauza… mă rog, a mea. Dar m-am simţit aşa de bine în ultima vreme încât i-am spus că n-ar trebui să rateze şansa.

Nu ştiusem de chestia asta. Mă întrebam dacă se întâmplase în ultima zi sau dacă pur şi simplu Seth nu-mi spusese mai dinainte. Turneul ar fi picat înainte de transferul meu la Las Vegas şi nu mi se părea exclus ca Seth să fi refuzat, ca să

petreacă mai mult timp cu mine. Hm, cel puţin înainte să se înrăutăţească situaţia.

— Nu e asta, am spus după câteva secunde, când am realizat că aştepta un răspuns de la mine. E... complicat.

— Aşa e întotdeauna, a spus cu înţelepciune.

M-am uitat pe lângă ea spre bucătărie, unde îi vedeam un pic pe bărbaţii din familia Mortensen fâţâindu-se pe acolo cu vasele.

— Deocamdată, m-aş mulţumi cu câteva clipe în care să fim singuri, am spus.

Nu a comentat nimic la asta, dar mai târziu, când s-au întors băieţii în living, a aruncat ca din întâmplare:

— Seth, poţi să mergi tu sus să-mi iei şi mie cardiganul ăla roşu? L-am lăsat pe capătul patului.

Seth se pregătea să se aşeze, departe de mine, desigur, dar a ţâşnit imediat în picioare când ea i-a cerut asta. Imediat ce a luat-o în sus pe scări, Andrea m-a împins cu umărul. M-am întors spre ea, speriată, şi a dat din cap spre scări.

„Du-te”, a dat din buze. Mi-am plimbat privirea împrejur, am văzut că nu se uita nimeni prea atent la mine şi am pornit iute după Seth.

L-am găsit în dormitor, privea curios împrejur după puloverul care cel mai probabil nu exista. Când m-a văzut în prag, a oftat din rărunchi, realizând că fusese tras pe sfoară.

— N-am timp de aşa ceva, a spus, încercând să treacă pe lângă mine.

Am întins braţul ca să blochez uşa.

— Seth, te rog. Ascultă-mă. Doar câteva minute.

A rămas în picioare, la numai câţiva centimetri distanţă, apoi s-a dat înapoi. Dat fiind că nu voia să treacă cu forţa şi să rişte să mă atingă, trebuie să fi decis că era mai bine să existe o distanţă între noi, chiar cu riscul de a se trezi captiv în cameră.

— Georgina, nu ai ce să-mi spui. Nimic care ar putea schimba ce s-a întâmplat între noi.

— Ştiu, am spus. Nici nu încerc.

M-a privit bănuitor.

— Nu?

Am înghiţit în sec, căci toate cuvintele şi gândurile mi s-au şters când l-am privit în ochi. Avea privirea aia, îndurerată şi distrusă pe care o avusese şi Kyriakos cu atâtea secole în urmă. Şi era îndreptată către mine prin ochii lui Seth.

Am dat din cap.

— Trebuie să aflăm despre contractul tău. Vrem să cunoaştem câteva detalii.

— Ca să te ajut? a întrebat.

— Ca să ne ajuţi pe amândoi. Din ce am reuşit să deducem, iadul mi-a încălcat contractul când l-a încheiat pe al tău. Şi astfel condiţiile contractului tău sunt contradictorii. E posibil să le putem invalida pe amândouă… dar trebuie să-l înţelegem mai bine pe al tău.

Seth s-a sprijinit de perete; ochii îi priveau absent înainte şi medita.

— Nici măcar eu nu înţeleg detaliile contractului meu. Abia dacă îmi aduc aminte… adică, da şi nu. Ce s-a întâmplat… cu hipnoza… e adevărat şi neadevărat în acelaşi timp.

Am dat să fac un pas înainte, dorindu-mi cu tărie să-l ating şi să-l alin, căci era evident mâhnit. Precauţia m-a făcut să mă reţin.

— Trebuie să încerci. Pentru că în momentul de faţă, dacă nu îţi aduci aminte, ai să mergi în iad când mori. Nu contează dacă devii sfânt până atunci. Contractul ăla ţi-a marcat sufletul… asta dacă nu… nu ştim dacă nu a existat vreo condiţie care zice că dacă suntem din nou împreună, atunci vei fi liber. Asta trebuie să aflăm.

— Contează? a întrebat. Dat fiind că se pare că n-o să fie aşa, că niciodată nu a fost menit să se întâmple aşa, dacă e să ne luăm după toate vieţile alea.

— Ăăă, ba da… contează prin faptul că dacă avem mai multe informaţii, cazul nostru devine mai solid.

— Nu poţi să-l pui pe Hugh să-l caute?

Am scuturat din cap.

— Nu fără să trezim atenţia. Ar fi mai bine dacă am scoate de la tine detaliile.

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc mai mult decât ţi-am spus. Şi sincer, nu-mi pasă.

— Cum se poate să nu-ţi pese? Am întrebat neîncrezătoare. La mijloc e sufletul tău!

— Îmi asum riscul, a spus.

O scânteie de mânie mi s-a strecurat prin durerea care se agăţase de mine în ultimele câteva zile.

— Despre ce risc vorbeşti? Treaba e bătută în cuie. Sufletul

tău îi aparţine iadului. Nimic n-o să schimbe lucrurile.

— Chiar contează? Tu ţi-ai vândut sufletul iadului.

— Pentru tine! am strigat. Pentru tine am făcut-o. Ca să te salvez. Şi aş mai face-o de o sută de ori dacă ar trebui.

— Puteai să *nu* mă înşeli acea singură dată, a spus Seth batjocoritor.

— Eram mică şi proastă, am spus, uimită de indiferenţa cu care puteam accepta lucrul ăsta. Mi-era frică şi simţeam că eşti aşa de departe de mine. Simţeam că nu mai sunt o prioritate pentru tine. Pentru tine nu existau decât munca şi muzica.

— Şi nu ţi-a dat prin cap să discuţi cu mine despre chestia asta mai întâi? Ştii că poţi să discuţi orice cu mine.

Am oftat.

— Cu *tine,* poate. Dar nu şi cu Kyriakos. El… tu… poate că aveai intenţii bune, dar nu mi-era întotdeauna uşor să ajung la tine.

— Da, dar eu sunt el, m-a contrazis Seth, deşi părea un pic nesigur. Mă rog, am fost.

— Da şi nu, am spus. Uite ce, nu sunt eu expertă în reincarnare, dar din câte ştiu, chiar dacă sufletul şi unele părţi din caracter rămân neschimbate, încă mai are loc… o evoluţie. Te maturizezi şi te schimbi. Asta e ideea reincarnării. Eşti acelaşi om şi totuşi nu eşti acelaşi. Nu erai perfect pe vremea aia. La naiba, nici acum nu eşti. Poate că tu, Seth, poţi să porţi o discuţie pe tema asta… poate după zece vieţi te-ai maturizat destul în materie de relaţii. Dar pe vremea aia? Nu sunt prea sigură. Şi, evident, nici eu nu eram matură.

— Evident, a repetat.

Mi-a susţinut privirea mult timp, iar de data asta nu-mi dădeam seama ce simţea. Cel puţin nu se citea o ură clară sau ceva de genul. Fie asta, fie pur şi simplu învăţase s-o ascundă. Într-un târziu, a spus:

— Vorbesc serios. Nu-mi amintesc detaliile contractului. Doar că mi se dădea voie să te tot întâlnesc.

— Atâta tot? am întrebat. Nimic altceva? Dacă mai e ceva… Seth, miza este uriaşă. Ştiu că ai spus că-ţi asumi riscul, dar nu uita că atunci când vorbim despre sufletul tău, vorbim despre ceva ce depăşeşte nivelul unei singure vieţi umane. Vorbim despre o eternitate.

— O luăm de la capăt, a spus cu un zâmbet uşor, plin de

regret. Vorbeşti despre sfinţenia sufletului, un suflet la care tu ai renunţat.

— Şi ţi-am mai spus că aş mai face-o oricând.

— Ca să nu trebuiască să vii în faţa mea şi să mă priveşti în ochi după ceea ce-ai făcut.

— Într-un fel, am spus. Dar şi ca să-ţi salvez viaţa. Ca să-ţi dau o şansă la fericire. Pentru că în momentul ăla… lucrul ăsta era mai important decât veşnicia mea.

Lui Seth i-a luat mult timp până să răspundă, şi mi-am dorit din nou să ştiu ce se petrecea dincolo de ochii ăia căprui. Ale cui gânduri clocoteau acolo? Ale lui sau ale lui Kyriakos? Sau ale vreunuia dintre ceilalţi bărbaţi cu care avusesem aventuri amoroase furtunoase?

— Pe vremea aia nu ai vrut să dai ochii cu mine, a spus într-un final. Dar acum o faci. Care e motivul? Ca să-ţi salvezi propriul suflet?

— Ca să ne salvez amândurora sufletul, am spus.

Seth s-a îndreptat şi a pornit spre uşă.

— Nu pot să te ajut. Serios. Nu-mi mai amintesc nimic altceva. Acum, ţi-aş fi recunoscător dacă ai inventa o scuză faţă de ceilalţi şi ai pleca.

S-a aşezat în faţa mea în pragul uşii şi pentru o clipă timpul a stat în loc în timp ce ne studiam unul pe celălalt de la o distanţă de numai câţiva centimetri. Mă frământau o mie de sentimente, intensificate de vieţi cât pentru o mie de ani. Am cedat cu o încuviinţare uşoară din cap şi l-am lăsat să treacă pe lângă mine.

Nu a privit înapoi.

Capitolul 16

Săptămâna următoare a fost una dintre cele mai lungi din viaţa mea. Fiecare clipă care a trecut era una fără Seth şi o ocazie în plus să-mi amintesc că-mi pierdusem marea iubire.

Chiar dacă nu mi-aş fi dat demisia din postul de ajutor al Moşului, oricum mi-aş fi terminat treaba, aşa că zilele îmi erau şi mai lungi prin faptul că erau pustii. Hugh a stat mult timp pe la mine în săptămâna aia, şi uneori el şi Roman încercau să mă

bine dispună sau cel puţin să mă distragă. În mare parte a timpului stăteau împreună şi lucrau la recursul meu adresat iadului. Ocazional mă mai consultau şi pe mine, dar Hugh avea cea mai mare parte a informaţiilor care îi trebuiau şi pur şi simplu urma să le combine la modul adecvat. Ei doi mai discutau şi alte lucruri, majoritatea legate de sistemul juridic al iadului. Nu înţelegeam pe deplin care era motivul, dar Roman era foarte dornic să afle totul în cel mai mic detaliu. Ziceai că se pregăteşte să intre în barou.

Am încercat să-mi ocup mintea cu pregătirile pentru Las Vegas. În ciuda solicitării adresate iadului, nu puteam miza pe faptul că ceva avea să se schimbe în statutul meu de slujbaş al iadului. Aşa că trebuia să-mi văd de viaţă ca şi cum Vegasul era categoric viitorul care mă aştepta. Însă bagajele în sine necesitau destul de puţină atenţie, aşa încât activitatea asta nu mă distrăgea destul, ci mai degrabă îmi oferea şi mai mult timp să meditez şi să sufăr că eram departe de Seth.

De asemenea, bagajele erau şi ele o sursă de neplăceri, pentru că tot dădeam peste lucruri care îmi aminteau de el. Cel mai rău a fost când am scos o cutie cu amintiri strânse de-a lungul secolelor. Cel mai recent element era un inel pe care mi-l dăduse Seth Crăciunul trecut, chiar înainte să ne despărţim. Era o abordare modernă a unei verighete în stil bizantin, împodobită cu delfini şi safire. Chiar şi când ne împăcaserăm, o lăsasem în cutie. Nu ştia că în aceeaşi cutie mai aveam şi verigheta propriu-zisă din secolul al V-lea. Trecuseră anii peste ea, dar nu-şi pierduse întru totul strălucirea. Le priveam pe amândouă şi pentru o clipă m-am simţit ciudat, dezorientată, în timp ce încercam să conştientizez că teoretic mi le dăduse aceeaşi persoană.

În săptămâna aia am primit şi o grămadă de e-mailuri de la gaşca din Las Vegas. Phoebe, Bastien şi Luis şi chiar şi Matthias păstraseră legătura cu mine de la vizita mea şi cu toţii păreau şi mai entuziasmaţi de mutarea care se anunţa. Erau mesaje care acum o săptămână mi s-ar fi părut aşa de spirituale şi de înduioşătoare, dar care acum îmi lăsau un gust amar, întrucât ştiam adevărul despre transfer. Luis pur şi simplu ajuta la punerea în practică a marelui plan al iadului de a ne ţine pe mine şi pe Seth departe unul de celălalt, şi nu credeam nici măcar un cuvânt din ceea ce-mi spunea. Totuşi, era demon şi te

puteai aştepta la ceva lipsă de sinceritate din partea lui. Însă atitudinea lui Phoebe şi a lui Bastien durea mai tare, pentru că se presupunea că o făceau din prietenie. Nu mă îndoiam că Bastien încă îmi era prieten, dar tot ce-mi trimitea părea forţat, întrucât venea ca urmare a ordinelor şefilor lui.

Matthias era un mister. Nu ştiam ce rol juca el, dacă era numai un muritor pe care îl găsiseră să mă angajeze sau dacă era mână în mână cu iadul. Din câte ştiam eu, era cazul multor muritori, oameni care sperau ca într-o bună zi să primească răsplăţi importante. După mine, putea la fel de bine să fie nevinovat, doar un tip normal care crezuse că avusese norocul de a găsi o dansatoare. Întrucât nu puteam spune cu certitudine, nici e-mailurile lui nu mă bucurau.

Cine lipsea din corespondenţa mea cu gaşca din Las Vegas era Jamie. De la el nu primisem deloc mesaje prietenoase cu: „Abia aştept să te văd!", ceea ce bănuiam că era tot un rezultat al ordinelor iadului. Nu voiau să rişte revenirea în discuţie a subiectului „Milton". Când le-am pomenit despre asta lui Roman şi lui Hugh, mi-au spus că s-ar mira ca Jamie să mai fie măcar în Las Vegas. Dacă iadul vedea în el un călcâi al lui Ahile care ar putea, fără să realizeze, să dea în vileag zăpăceala cu cele două contracte, Hugh avea sentimentul că erau mari şanse să-l fi scos din peisaj pentru ca eu să nu dau de el. Dacă era aşa, speram că era pur şi simplu o chestiune de transfer şi că drăcuşorul nu fusese pedepsit pentru că, la beţie, dezvăluise informaţii care nu realizase că sunt periculoase.

De Revelion, Hugh şi Roman mi-au spus că petiţia mea era gata. Mi-au arătat-o, un teanc uriaş de hârtii în limbaj avocăţesc, şi mi-au arătat unde să semnez. Aveau un aer grav şi mândru, de parcă tocmai ar fi creat, cu sudoarea frunţii, o capodoperă. Dată fiind raritatea evenimentelor de genul ăsta, poate că nu era chiar incorectă afirmaţia.

I-am dat înapoi lui Hugh teancul de hârtii odată ce am semnat cam de cinşpe ori.

— Şi acum ce urmează? am întrebat.

— Acum eu i-o duc lui Mei şi-i spun că mi-ai dat-o tu ca să o depun. De asemenea, mă prefac că nu ştiu despre ce e vorba, dar faptul că a ajuns prin intermediul meu îi dă de gândit că există un martor. Nu că ar fi în stare s-o „piardă" sau ceva de genul, dar… mă rog, cu demonii e mai bine să umbli cu grijă.

— Şi ei or să creadă că eşti un biet mesager? am întrebat.

Hugh a zâmbit strâmb şi a făcut un semn spre hârţoage.

— Cu siguranţă n-or să creadă că ai făcut-o singură. Dar nu au cum să dovedească implicarea mea, şi, în orice caz, teoretic n-am făcut nimic rău. Sunt drăcuşor. Mă ocup de treburile iadului. Şi exact asta fac.

Multele zile de emoţii reţinute m-au copleşit şi l-am îmbrăţişat pe Hugh.

— Mersi, am spus. Mersi mult de tot.

Era cam complicată situaţia, întrucât încerca să jongleze cu hârtiile, dar tot a reuşit să mă bată pe spate.

— Pentru puţin, dulceaţă, a spus, părând un pic agitat. Sper doar să iasă ceva de aici.

M-am dat înapoi şi am încercat să mă controlez.

— Şi dacă iese, de unde o să aflăm?

— Te cheamă în iad, a spus.

— Oh, am făcut, şi mi s-a strâns inima de frică. Chiar… chiar trebuie să mă duc acolo?

Roman s-a sprijinit de zid şi şi-a încrucişat braţele.

— Cum altfel crezi că are să se rezolve?

— Sperasem să-mi trimită o scrisoare, am spus. Ştii, ca atunci când eşti admis la facultate.

— Mă tem că n-o să fie aşa, a pufnit Hugh. Dacă îţi răspund, au să te convoace în iad şi au să organizeze o înfăţişare în care să-ţi examineze contractul, plângerile şi probele pe care le poate strânge fiecare dintre părţi.

M-am cuprins cu braţele şi am încercat să-mi imaginez cum avea să fie înfăţişarea aia.

— N-am mai fost niciodată în iad. Voi aţi mai fost?

Au clătinat din cap, lucru care nu m-a surprins. Nemuritorii de rang inferior erau recrutaţi pe Pământ, unde apoi îşi desfăşurau activitatea. Noi nu aveam niciun motiv să vizităm ţinutul şefilor noştri, nici măcar un drăcuşor ca Hugh. Roman, fiind nephilim, era pe lista neagră şi a raiului, şi a iadului. În cazul lui, să te duci în iad era ca şi când te-ai fi prezentat în cuşca leului pe un platou.

— Mereu mi-am închipuit că iadul e ceva între statul la coadă la DMV[8] şi un maraton de episoade din *Vărul din străinătate,* a

8 Serviciu guvernamental american care se ocupă de emiterea permiselor de conducere şi de înregistrarea vehiculelor.

spus Hugh.

Roman i-a aruncat o privire tăioasă.

— Ce problemă ai cu serialul ăsta?

Copleşită, l-am îmbrăţişat iar pe Hugh, şi apoi pe Roman.

— Mersi, băieţi. Vorbesc serios. Vă datorez... mai mult decât v-aş putea da vreodată.

— Tu câştigă, a spus Roman cu ferocitate. E toată răsplata de care am nevoie.

Hugh a pus hârtiile în servietă şi şi-a luat pe el haina.

— Plec să-i dau astea lui Mei, apoi mă duc la o petrecere şi să înec în alcool amintirile legate de limbajul ăsta juridic.

— Mergi la Peter? am întrebat.

Deloc surprinzător, prietenul nostru vampir dădea o petrecere de Anul Nou.

— Nţ, a făcut Hugh. Acolo nu sunt mari şanse să mă aleg cu vreo partidă de sex. Mă duc la o petrecere pe care o dă una dintre asistentele mele.

I-am urat un An Nou fericit şi ne-am luat rămas-bun de la el. Imediat ce a plecat, Roman s-a întors spre mine.

— Şi tu ce ai de gând? m-a întrebat. Te duci la Peter?

Ştiam că Peter miza pe chestia asta, dar nu reuşeam să capăt o dispoziţie sărbătorească.

— Nu, n-am chef. În plus, nu vreau să risc să dau nas în nas cu Jerome, mai ales că sunt convinsă că Mei o să-i spună de recursul meu. O să-mi văd în continuare de bagaje.

— Nu se poate, a spus Roman. Nu poţi sta acasă în seara asta. Începe un nou an, cu noi posibilităţi. Poate chiar cu şansa de a scăpa de iad.

Am dat din cap, deşi încă îmi era greu să-mi imaginez cum avea să fie să „scap” de iad. Tot vorbeam despre chestia asta, dar încă nu-mi dădeam seama cum ar fi. Şi chiar dacă vorbisem serios cu Seth cum că integritatea sufletului şi eternitatea erau mult mai importante decât orice alte preocupări lumeşti, totul părea fad dacă el nu era în viaţa mea.

— Ştiu, i-am spus lui Roman. Dar orice tentativă de a sărbători ar fi forţată. Dacă o să fiu nefericită, aş prefera să mă aflu într-un loc în care mă simt comod.

Şi-a aruncat privirea la ceas.

— Hai măcar să mergem să luăm cina. Îmbracă-te frumos şi hai să mâncăm ceva bun. Apoi ne întoarcem şi ne uităm la toate

emisiunile de Revelion.

Nu aveam cine ştie ce poftă, dar am bănuit că dacă refuzam, Roman s-ar fi supus la aceeaşi izolare autoimpusă ca mine. Nu voiam să-şi strice seara din cauza mea, mai ales după tot ce făcuse săptămâna asta. Însă a apărut o problemă.

— E aproape cinci, am spus. N-o să facem rost de locuri nicăieri aşa, din scurt. Asta dacă nu vrem să ne gătim să mergem la Taco Bell. Lucru care de fapt nu-mi displace.

Roman deja se întindea după telefonul mobil.

— Ştiu un bucătar de la un restaurant italian din Green Lake. Facem rost de masă.

Bineînţeles. A dat un telefon misterios şi o oră mai târziu eram în drum spre acolo. Nu aveam chef de chestii elaborate, aşa că pur şi simplu mi-am tras pe mine, prin schimbarea aspectului, nişte haine frumoase potrivite pentru Revelion, o rochie din satin cu umerii goi, şi nişte bucle perfecte. Roman mă avertizase să nu mă îmbrac în negru, aşa că rochia era mov-închis, ceea ce tot mi se părea pe potriva dispoziţiei mele. Am asortat-o cu un colier strălucitor din aur alb cu ametiste, cadoul de Moş Crăciun secret pe care mi-l făcusem. Ce gusturi extraordinare aveam!

— Ai făcut ceva aranjamente să scoţi apartamentul la vânzare? a întrebat Roman în timp ce conducea prin oraş. Ai luat legătura cu vreun agent imobiliar?

Am privit afară la luminile orbitoare ale centrului ce se profilau la orizont. În acest moment al anului se lăsa devreme întunericul.

— Nu. Trebuie să mă ocup de treaba asta. Asta dacă nu... am spus şi l-am privit. Vrei să stai în continuare acolo? Îl păstrez şi-l închiriez dacă vrei.

A clătinat din cap şi pe buze i se vedea un zâmbet ironic.

— Nu. N-ar mai fi la fel fără tine şi ghemele alea două de blană. O să-mi caut în altă parte. Vinde-l sau închiriază-l altcuiva.

— E mai simplu să-l vând, am meditat. Hm, teoretic. Dar nu mă interesează profitul, şi asta mă scuteşte de verificări şi de contactul cu... M-am oprit când m-a trăsnit un gând surprinzător. Auzi, avem timp pentru, hm, o oprire de cincisprezece minute? Oare o să dea prietenul tău masa?

— Dacă-l sun, nu. Unde trebuie să te duci?

— În U District. La Seth acasă. Stai liniştit, am spus când i-am zărit privirea alarmată. N-am să fac nicio prostie. Nici măcar n-am să-l văd pe Seth. Te rog. Doar o oprire scurtă.

Roman a fost de acord, deşi, judecând după expresia lui, credea că nu e bine ce face. Eram gata să-i spun că temerile lui sunt nefondate, pentru că aveam să opresc numai dacă Margaret era acasă şi Seth nu. Şansele păreau mici, mai ales la ce noroc aveam eu.

Se pare că universul îmi era dator, pentru că atunci când am ajuns acasă la Seth, am văzut maşina ei dar nu şi pe a lui. Lumina dinăuntru mi-a dat speranţă că nu plecaseră împreună cu maşina lui.

— Vrei să vin şi eu cu tine? a întrebat Roman în timp ce parca în locul meu de parcare.

— Nu, mersi. Mă întorc imediat.

Am ieşit din maşină şi m-am dus sus la uşa lui Seth, cu speranţa că nu aveam să mă trezesc faţă în faţă cu el printr-o ciudată întâmplare. Nu că nu mi-ar fi plăcut să-l văd. Doamne, mi-era aşa de dor de el, aşa de dor. Dar ştiam că nu putea ieşi nimic bun dintr-o întâlnire. Am sunat la uşă şi am aşteptat cu nerăbdare. Câteva clipe mai târziu a deschis Margaret.

— Georgina, a spus, evident surprinsă. Ce faci aici? M-a privit. Trebuie să te întâlneşti cu Seth?

— Nu… pot să intru o clipă? Nu te reţin mult, promit.

Avea pe ea haina, ceea ce mă făcea să cred că se pregătea să plece. Fie asta, fie încerca să-i reducă lui Seth cheltuielile cu factura de încălzire.

Mi-a făcut un semn să intru şi a închis uşa.

— Mă pregăteam să merg la Terry. Seth e deja acolo.

Nu m-am deranjat să întreb unde era Ian. Probabil că el sărbătorea Revelionul pe 3 ianuarie sau ceva de genul ăsta, doar ca să fie el Gică Contra.

— N-ai mai venit de ceva timp.

M-am întrebat ce-i spusese Seth familiei lui despre noi, asta dacă le spusese ceva. Poate că nu avea de gând să spună nimic până când cineva nu remarca absenţa mea.

— Mda, am răspuns. E o neînţelegere între mine şi Seth.

A ţâţâit dezaprobator.

— Atunci trebuie să o rezolvaţi.

Ce n-aş fi dat să fie aşa de simplu. M-am străduit să zâmbesc

neutru.

— Vom vedea, am spus. Problema este că... se poate să mă mut. Nu, de fapt mă mut sigur. *Am* un post nou... şi mă întrebam dacă vrei să stai în apartamentul meu când plec. Îmi aduc aminte că ai spus că nu vrei să-i invadezi spaţiul lui Seth, dacă ai vrea să stai mai mult şi să dai o mână de ajutor. Uite, acum poţi. Poţi avea o locuinţă proprie. Pe a mea.

— Da, dar nu-mi permit să-mi păstrez locuinţa din Chicago şi să plătesc chirie în altă parte, a spus tristă. Asta e problema.

— Nu trebuie să plăteşti chirie, am răspuns. Poţi sta gratis.

M-a privit curioasă.

— Cum ai să-ţi permiţi ipoteca?

Da, într-adevăr, cum îşi putea permite o fată ca mine, care lucra în comerţul cu amănuntul, să se învârtă de aşa ceva?

— E plătit apartamentul, am explicat, lăsând-o să creadă că îl moştenisem din familie sau ceva de genul. Iar în postul celălalt sunt bine plătită. Serios, nu mă deranjează să stai acolo. Pentru mine merită dacă ştiu că fetele te au pe aproape să le ajuţi. În fond, or să aibă nevoie de o femeie puternică în preajmă, nu?

Lui Margaret i-a luat câteva clipe până să răspundă.

— Da. Eu speram ca tu să fii femeia aceea.

— Soarta are alte planuri, am spus.

Şi era al naibii de adevărat.

— De-aia aveţi probleme tu şi Seth? Pentru că te muţi? Mă mir că nu merge şi el cu tine...

— Nu, nu e asta, am asigurat-o. E... complicat. Dacă era ceva aşa de simplu precum mutatul, ar fi făcut-o când ar fi putut... înţelegi, când Andrea are să se simtă mai bine. Am ezitat, temându-mă de răspunsul la următoarea întrebare, dar trebuia să ştiu. Dat fiind că nu mai păstrasem legătura cu Seth, nu ştiam ce se mai întâmpla cu familia Mortensen. Cum se simte Andrea? Încă e bine?

— Da, se simte minunat. N-o să ştim exact detaliile până nu merge la doctor peste câteva săptămâni, dar, aparent, lucrurile se prezintă extraordinar. Ne rugăm cu toţii.

Am zâmbit, pentru că nu puteam să-mi reţin bucuria şi uşurarea. De Crăciun, Andrea arătase bine, dar îmi făcusem griji ca nu cumva demonul care o făcuse să se simtă mai rău să se întoarcă zilele astea. Răspunsul final tot medicul îl avea, dar am luat observaţia lui Margaret drept un semn bun.

— Mulţumesc, am spus. Nici nu ştii cât mă bucur. Chiar aveam nevoie de veşti bune.

— Îţi mulţumesc pentru propunerea cu locuinţa. Pot să-ţi dau răspunsul mai târziu?

— Desigur, am spus.

I-am dorit un An Nou fericit şi i-am urat noapte bună. Apoi am plecat în grabă înainte să cedez şi să-i cer să-i transmită vreun mesaj siropos lui Seth. Îmi plăcea compania lui Roman, dar tot nu puteam scăpa de sentimentul că era aiurea că eram cu el în noaptea asta, nu cu Seth. După Revelionul nefericit de anul trecut, sperasem că ăsta avea să fie mai bun.

— Ai făcut un gest drăguţ, a spus Roman când i-am explicat ce am discutat cu Margaret.

— Pentru mine este un gest mărunt care poate ajuta mulţi oameni, am spus. N-aveam niciun motiv să n-o fac.

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nici măcar n-ar trebui să ai nevoie de o chichiţă pentru a te elibera din ghearele iadului. Ar trebui să te concedieze din principiu.

Restaurantul era micuţ, dar elegant şi plin ochi. Mă îndoiam că pila lui Roman ar fi putut să ne strecoare înăuntru, dar, parcă rod al unei magii, însoţitoarea ne-a făcut semn, ne-a condus prin mulţime şi ne-a dus într-un colţ drăguţ, luminat cu lumânări. Acolo era o masă acoperită cu o faţă de masă demodată din dantelă, cu cristaluri şi farfurii de porţelan pentru trei persoane.

Am privit-o surprinsă.

— Dar suntem numai…

— Hei, sper că n-am întârziat.

Carter a apărut brusc din mulţime, cu eternele lui haine ponosite. Însoţitoarea nici măcar n-a clipit. Când a văzut că eram pe cale să ne aşezăm, el a zâmbit.

— Presupun că nu, a spus.

— Ce faci aici? am întrebat.

L-am privit pe Roman, care părea la fel de perplex ca mine.

— Nu i-am dat detalii. A sunat cât erai tu la Seth ca să vadă dacă mergem la Peter şi i-am spus că mergem să luăm cina. Atâta tot.

Carter a dat indiferent din mână.

— Mi-a fost suficient, ca un far călăuzitor. Ador localul ăsta. Luaţi vin, nu?

Nu că nu m-aş fi bucurat să-l văd pe Carter, dar când apărea el, de regulă exista un motiv.

— Deci ai auzit? am spus imediat ce am comandat şi am terminat cu pălăvrăgeala.

Carter şi-a agitat vinul în pahar. Comandaserăm un vin vechi superior pe care probabil el avea să-l irosească dat fiind ritmul în care bea.

— Ce? Că sari petrecerea lui Peter? Mda, am auzit. Doamne, ce-o să se mai supere.

Am dat ochii peste cap.

— Nu la asta mă refer. Ai venit din cauză că am făcut recurs?

— Eu am venit să iau cina cu nişte prieteni, a spus Carter serios. Dar dacă tot ai adus vorba…

— Ce repede circulă veştile, nu? am remarcat eu.

Acum câteva ore îl văzuserăm pe Hugh, timp mai mult decât suficient ca să-i dea documentaţia lui Mei şi ca ea să-i spună lui Jerome.

— Ah, de la el am aflat, a spus Carter şi a dat din cap spre Roman.

— M-a întrebat când m-a sunat mai devreme, a explicat Roman. Ştia că lucram la chestia asta.

— De unde? am întrebat speriată.

— Hugh şi cu mine a trebuit să-l consultăm săptămâna asta în legătură cu câteva chestii, a spus Roman. Desigur, nimic care să presupună o încălcare a regulilor – şi la asta, Carter a ridicat paharul într-o parodie de toast. Dar destul cât să clarificăm câteva lucruri în legătură cu sistemul juridic ăsta sucit al iadului.

M-am întrebat în legătură cu ce trebuiseră să-l consulte pe Carter, dar mă îndoiam că mi-ar fi spus. De asemenea, m-am mirat că săptămâna asta fusesem aşa de absentă încât nici măcar nu aflasem că echipa mea de avocaţi luase legătura cu îngerul. Nu, dacă mă gândeam mai bine, nu mă miram chiar aşa de tare. Nefericirea mă absorbise pe deplin.

— Şi ia zi, ce şanse crezi că avem? am întrebat.

Carter a clătinat din cap.

— Nu-ţi pot răspunde.

— Pentru că încalci vreo regulă?

— Pentru că sunt prea tentat să fac o glumă despre şansele de supravieţuire ale unui bulgăre de zăpadă în iad.

Am oftat.

— Nu prea mă încurajezi.

— Eşti îngrozitor de neîncrezătoare în privinţa asta, a spus Carter. M-aş fi gândit că o să văd mai mult entuziasm din partea cuiva care încearcă să-şi răscumpere sufletul.

— Nu înseamnă mare lucru fără Seth, am răspuns.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Roman şi s-a întins după sticla de vin. Eşti gata-gata să-ţi recuperezi sufletul şi viaţa… şi încă îţi condiţionează el fericirea? Nu ai nevoie de o relaţie ca să fii fericită, Georgina.

— Nu, i-am dat dreptate. Dar cu Seth nu am o relaţie ca oricare alta. Sufletul lui e legat de al meu. El m-a găsit în lumea viselor. Ne-am regăsit, o viaţă după cealaltă. Nu sunt ca fetele alea care au nevoie de un tip în preajma lor. Seth şi cu mine suntem legaţi unul de altul. Fiecare dintre noi i-a făcut lucruri cumplite celuilalt… dar în acelaşi timp am făcut mari sacrificii pentru celălalt. Mi s-ar părea numai pe jumătate o victorie dacă mi-aş recupera sufletul fără să fiu apoi cu persoana care mi l-a marcat aşa de tare.

Roman m-a surprins încuviinţând la argumentul meu.

— Da, îţi înţeleg atitudinea.

— Şi – a adăugat Carter delicat – trebuie să-ţi reaminteşti propriile cuvinte. Tu şi Seth v-aţi tot regăsit, viaţă după viaţă. Ce te face să crezi că n-o să se întâmple iar?

— Păi, de exemplu, evenimentele din ultima vreme, am spus cu amărăciune. Şi… nu ştiu, pur şi simplu expresia lui.

— Lui Seth i-aţi aruncat în spate o mare povară dintr-odată. A cui a fost ideea cu hipnoza?

— A mea, a spus Roman. Şi termină cu tonul ăsta acuzator. A fost calea cea mai rapidă şi mai uşoară de a afla informaţiile de care aveam nevoie.

— Poate, a spus Carter. Dar există un motiv pentru care muritorii renăscuţi îşi uită vieţile anterioare. Sunt multe informaţii de prelucrat, iar genul ăsta de regresie readuce prea multe şi prea repede în memorie.

— Ceva de genul ăsta a zis şi Hugh, am remarcat.

Carter a dat din cap şi în ochii lui cenuşii se citea bunătatea.

— Încă nu renunţa la Seth. Cred că se poate să-ţi facă o surpriză odată ce s-a liniştit. Te-a iubit destul încât să se întoarcă mereu la tine. Te-a iubit destul încât să-şi aducă aminte de tine, chiar şi când iadul a încercat să i te şteargă din

memorie. Asta nu e puţin lucru, fiică a lui Lilith.

Era adevărat, şi deodată m-am întrebat cât de raţional abordasem situaţia. Vechile mele temeri mă împiedicaseră să lupt cu adevărat pentru Seth. De asemenea, nici nu încercasem serios să-mi închipui cum trebuie să fie pentru el să aibă conştiinţa a zece oameni.

— Se poate să dureze ceva, am spus, incapabilă să-l privesc pe Carter în ochi. Vreau să spun, până îşi revine el. Şi ar putea să dureze ceva până să-mi răspundă iadul la recurs, nu?

Amândoi bărbaţii au dat din cap.

— Şi atunci ce fac? am întrebat. Eu ce fac în tot timpul ăsta?

— Trăieşti, a spus Carter. Continuă-ţi viaţa pe care o ai, cu şansele pe care le ai. Vrei să-ţi recuperezi sufletul. Îl vrei pe Seth. Dacă îţi stă în puteri să realizezi lucrurile astea, fă-o. Dacă nu, acceptă realitatea şi gândeşte-te ce altceva îţi doreşti.

Am meditat nedumerită la cuvintele lui.

— O parte din viaţa din viitorul apropiat mi-a fost stabilită. Trebuie să mă duc la Las Vegas.

— Ce vrei să faci acolo? m-a îndemnat Carter.

— Să fiu fericită… dacă e posibil. Ştiam că dramatizam, dar nu mă puteam abţine. Dacă trebuie să mă duc acolo, mi-ar plăcea să am şansa la o viaţă fericită rod al muncii mele, nu una falsă pe care mi-a plăsmuit-o iadul. Am mai meditat un pic la lucrul ăsta. Aş vrea să aflu dacă Bastien este în primul rând prietenul meu şi în al doilea rând slujbaşul iadului.

— Vezi? a spus Carter. Începe de aici. Concentrează-te asupra lucrurilor pe care le poţi controla.

— Aş mai vrea să ajut familia lui Seth, am adăugat, pentru că mă pornisem. Încerc deja să fac ceva pentru mama lui, dar înainte să plec, vreau să fac tot ce pot. Chiar dacă iadul o lasă în pace pe Andrea, nu ştim cum au să evolueze lucrurile. Şi chiar dacă Seth decide să nu mai dea niciodată ochii cu mine, eu tot ţin la ei. Şi încă au nevoie de ajutor.

— Aşa e. Colecţia de ponei nu e completă încă, a meditat Carter.

Când am îndrăznit să-l privesc iar, am văzut că îngerul îmi zâmbea.

— Vezi? a spus el. Nu eşti pierdută. Indiferent ce ţi se întâmplă, ai un plan. Încă mai există o speranţă.

— Mi-ai spus lucrul ăsta odată… că indiferent de situaţie,

întotdeauna există speranţă. Chiar mai crezi chestia asta? am întrebat.

Carter ne-a mai turnat tuturor în pahare.

— Sunt înger, Georgina. N-aş fi spus aşa ceva dacă n-aş fi crezut.

— Şi chiar dacă pui umărul la planuri pentru situaţii de urgenţă din poziţia de sfătuitor, tu încă mai crezi că pot s-o scot la capăt, nu? am insistat. Ce ştii tu şi nu ştiu eu?

— În momentul ăsta, nu mai mult decât tine, a recunoscut. Singura diferenţă este că eu cred că am mai multă încredere în tine decât ai tu însăţi.

— Tu eşti înger, am subliniat, repetându-i propriile cuvinte. Nu trebuie să ai încredere în toată lumea?

— Ai fi surprinsă să afli, a spus el şi a chicotit. În unii am mai multă decât în alţii. Cât despre tine, am fost dintotdeauna unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi. Să crezi cu tărie lucrul ăsta, chiar dacă îţi pierzi credinţa în toate.

— Hai, a spus Roman şi a ridicat paharul. Să bem în cinstea încrederii şi a unui an nou.

Am ciocnit cu ei şi i-am surprins privirea lui Carter. Mi-a făcut cu ochiul. Oare era de ajuns? Încrederea lui? Mai remarcasem înainte că nu era puţin lucru dacă îi ajuta el pe cei din familia Mortensen. Să-ţi spună un înger că avea încredere în line era un lucru la fel de important. Dar eu nu mă luptam cu un adversar obişnuit. Mă luptam cu iadul, singura forţă care se putea pune cu raiul.

Am fost dintotdeauna unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi.

Aveam să aflu curând dacă era de ajuns. Deocamdată mi-am băut paharul şi am încercat să am încredere.

Capitolul 17

În ciuda durerii cauzate de situaţia cu Seth, încă eram pregătită pentru furtună. La vremea aia nu realizasem, dar când m-am trezit pe 1 ianuarie cu o durere de cap cauzată de vin, am acceptat adevărul cutremurător: provocam iadul.

Cine făcea aşa ceva? Nimeni. Prietenii mei făcuseră aluzie la

chestia asta şi cunoşteam destule mituri şi poveşti din popor care să-mi spună cât de inutil era visul oamenilor de a se opune voinţei iadului. Şi mai aveam şi propria experienţă. Îmi vândusem sufletul pentru eternitate. Nu prea aveam loc de întors. Şi totuşi, în ciuda a tot ceea ce văzusem şi a tuturor oamenilor pe care îi distrusese iadul, iată-mă, îndrăzneam să spun că iadul nu avea dreptul nici asupra sufletului meu, nici asupra celui al lui Seth.

Mă aşteptam să primesc imediat veşti. Mă aşteptam la o rumoare uriaşă şi ca Jerome să vină în apartamentul meu în toată splendoarea lui de pucioasă, proferând ameninţări pentru impertinenţa de care dădusem dovadă. Sau măcar mă aşteptam la o scrisoare de confirmare din partea iadului, ceva de genul: „Mulţumim pentru solicitarea dumneavoastră. Vă vom trimite un răspuns în 4-6 săptămâni.”

Dar nimic. Ziua de 1 ianuarie a trecut în linişte. La fel şi următoarea. Am continuat cu bagajele şi cu pregătirile pentru Las Vegas, în tot timpul ăsta aşteptând cu sufletul la gură ce avea să se întâmple.

M-am gândit că ceva avea să se întâmple cu siguranţă o săptămână mai târziu, când a venit mult aşteptatul turneu de bowling. Jerome şi Nanette dăduseră cu banul şi câştigase el, ceea ce însemna că meciul avea să se ţină aici, în Seattle. Asta ne-a scutit de un drum până în Portland, dar, ca să fie treaba cinstită, Nanette a ales salonul de bowling. În loc de bomba noastră de la Burt’s, a ales un loc de nivel mai înalt, nu foarte departe de mall-ul la care lucrasem eu.

Nu-l mai văzusem pe Jerome de când făcusem recurs, iar acum eram pregătită să mă confrunt cu mânia lui. Nu ştiam dacă nemuritorii de rang inferior ai lui Nanette erau la curent cu solicitarea mea, dar eram sigură că ea ştia deja. Poate că ea şi Jerome erau rivali întrucâtva, dar în definitiv amândoi voiau ca iadul să câştige. Eu voiam să-i dejoc planurile, şi nu m-aş fi mirat să aflu că îi împărtăşea mânia lui Jerome.

— Succes, mi-a urat Roman în timp ce mă pregăteam să plec din apartament. Nu uita să ai grijă la picioare.

Am oftat.

— Ce n-aş da să vii şi tu cu mine.

Mi-a zâmbit abia schiţat.

— Şi eu. Am muncit atât şi nici măcar nu apuc să-mi văd elevii

la examenul final.

Roman îşi putea disimula amprenta de nephilim în faţa nemuritorilor de rang înalt, dar, ţinând seama de felul în care erau vânaţi semenii lui, căzuserăm de acord că era mai bine să se ţină departe de Nanette cât era ea în oraş. Faptul că Jerome îi permisese lui Roman să rămână aici fusese extrem de neobişnuit şi de periculos în acelaşi timp. Dacă descoperea adevărul un alt arhidemon, şi Roman, şi Jerome ar fi dat de un mare bucluc.

— Mi-e teamă de atitudinea lui Jerome, am spus.

— Nu-ţi fie teamă. Roman s-a apropiat şi mi-a pus mâna pe umăr. Nu faci nimic rău. Ei, în schimb, da. Eşti puternică, Georgina. Mai puternică decât ei, mai puternică decât iadul.

Mi-am rezemat capul pe el.

— De ce eşti aşa de drăguţ cu mine?

— Deoarece Carter nu este singurul tău admirator.

Când mi-am ridicat iar privirea, am văzut că ochii verzi ai lui Roman erau ucigător de serioşi.

— Eşti o femeie remarcabilă prin simpla ta natură. Eşti inteligentă. Amuzantă. Plină de compasiune. Dar cu adevărat minunat este faptul că eşti uşor de subestimat. Ştii, eu te-am subestimat când ne-am cunoscut. Şi asta face şi iadul acum. Indiferent cum are să reacţioneze la recursul tău, îţi garantez că majoritatea se îndoieşte că ai avea vreo şansă. Tu ai să le dovedeşti că se înşeală. O să faci o breşă în zidul impenetrabil. Iar eu am să te ajut, cât de mult pot.

— Ai făcut destul, i-am spus. Mai mult de-atât chiar. Mai mult decât ţi-aş fi putut cere vreodată. Acum ai ocazia să le relaxezi şi să mă laşi pe mine să fac… mă rog, ce am eu de făcut acum.

— Georgina, trebuie să-ţi spun ceva… a zis şi chipul i s-a tulburat.

— Ce e? am întrebat. Oh, Doamne, n-oi fi aflat tu ceva de la Jerome şi eu nu ştiu.

— Ăăă… Şi-a muşcat buzele, apoi a clătinat din cap şi trăsăturile i s-au relaxat. Lasă. Te-aş face doar să te îngrijorezi degeaba. În seara asta concentrează-te asupra partidei de bowling. Arată-le ălora din Portland că… la naiba, habar n-am. Că pe pista de bowling eşti o forţă de care trebuie să ţină seama.

Am râs şi l-am strâns iute în braţe.

— Să văd ce pot face. Vorbim când mă întorc, da? Bem ceva.

Ştiam că-mi ascundea un lucru important, deşi încercase să-l trateze ca pe o bagatelă.

— Mi-ar plăcea. Succes.

Când am ajuns la sala de bowling, Peter a răsuflat de uşurare când m-a văzut. Cred că se temuse să nu apar fără cămaşa cu Rostogolitorii infernali. Cine ştie prin ce mijloace aflate la dispoziţia iadului, toţi ceilalţi clienţi din sală jucau pe o parte, cealaltă jumătate era goală, cu excepţia a doua piste ocupate de colegii mei. Am ajuns ultima şi m-am apropiat cu inima bătându-mi, nesigură dacă aveam să fiu bine primită.

Jerome era împrăştiat comod pe un scaun şi, deşi acesta era într-o stare mai bună decât cele de la Burt's, nu sunt prea sigură că era tocmai un tron, cum ai fi zis judecând după faţa lui. Nanette stătea vizavi de el, cu un aer la fel de princiar. Avea părul blond pal elegant coafat, ceea ce o făcea să semene cu Grace Kelly. Purta o rochie simplă şi largă bleu şi peste ea avea un cardigan gri-închis, iar aerul inocent se bătea cap în cap cu ochelarii de soare de vampă deloc necesari pe care îi purta.

— Ah, Georgie, a spus Jerome. Ai venit chiar la ţanc şi în echipamentul echipei. Apoi i-a acordat lui Nanette un zâmbet leneş. Sunteţi pregătiţi să simţiţi umilinţă?

— A voastră? l-a întrebat ea. Întotdeauna.

Niciunul dintre ei nu mi-a acordat mai multă atenţie decât merită membrul de umplutură al echipei. Nu a pomenit nimeni nimic de contract, nici de recurs. Mi-am plimbat privirea primprejur şi i-am trecut în revistă pe toţi cei prezenţi, prilej cu care am văzut că venise şi Mei să asiste la spectacol. Demoniţa era îmbrăcată în negru, specific corporatiştilor, în ton cu părul brunet tuns drept şi cu creionul dermatograf aplicat cu generozitate. Numai buzele date cu ruj roşu mai aduceau ceva culoarea la paleta asta monocromatică. Cu siguranţă îmi cunoştea situaţia, dar, asemenea şefilor ei, abia dacă a aruncat o privire înspre mine.

Carter era şi el acolo, lucru la care nu mă aşteptasem. Pe Nanette şi pe amicii ei îi stânjenea vizibil lucrul ăsta. Deşi toţi nemuritorii de rang superior, fie ei îngeri sau demoni, împărtăşeau plictisul faţă de nemurire şi de Marele Joc, puţini reuşeau să fie aşa de apropiaţi cum erau Carter şi Jerome. Relaţia lor era unică, iar Nanette categoric nu simţea

camaraderie faţă de înger. În vreme ce pe mine mă ignora pur şi simplu pentru că eram o fiinţă inferioară, pe Carter îl ignora de parcă nici n-ar fi existat.

Carter mi-a zâmbit uşor în timp ce mă aşezam, iar în ochii lui cenuşii se observa amuzamentul. Stătea cu prietenii mei, perfect relaxat, în vreme ce echipa lui Nanette îl privea cu precauţie. Am sperat că poate prezenţa lui avea să-i distragă de la joc. Erau patru, la fel ca noi, deşi ei îl luaseră în echipă şi pe locotenentul lui Nanette, pe demonul Malachi. Echipa era completată de un sucub pe nume Tiara, un drăcuşor Roger şi un vampir pe nume V.

— De la ce vine V? am întrebat.

Însă m-a privit numai, cu o faţă împietrită.

Erau o gaşcă impresionantă, cu cămăşi de bowling roşu-închis, pe care aveau brodat pe spate, cu negru cu sclipiri, JOCUL CU DIAVOLUL.

— Ăsta nici măcar nu e un nume de echipă adevărat, mi-a şoptit Peter dezaprobator. Iar sclipiciul ăla e de prost gust.

La fel ca ale noastre, cămăşile lor erau clasice, încheiate în nasturi, cu numele lor trecut pe piept. Numai a lui Malachi era diferită şi îl indica drept Căpitan. Cred că simţea nevoia ca statutul lui să fie precizat, să se diferenţieze de nemuritorii de rang inferior. Părea slăbănog şi sinistru, iar eu, cu albastrul nostru ca de bebeluş, mă simţeam de-a dreptul drăguţă şi bună de strâns la piept.

A apărut o chelneriţă cu băuturi şi, odată ce Jerome a avut un pahar cu scotch în mână, a socotit că puteam începe.

Pe de o parte, n-aş fi zis nu la un cocteil, două, dar nu credeam că alcoolul era cea mai bună alegere în momentul de faţă. Nu avea nimic de-a face cu solidaritatea echipei sau cu afectarea prestaţiei mele. Când erai înconjurat de nemuritori necunoscuţi şi posibil nedemni de încredere, era întotdeauna o idee bună să ai mintea limpede. Iar când era posibil să te afli pe radarul iadului pentru că aveai o neînţelegere cu acesta, era o idee excelentă.

Spre norocul meu, cum era regula, eu am fost prima. Preocupată fiind din cauza lui Seth şi a contractelor, nu eram tocmai concentrată la toate bunele învăţături ale lui Roman, dar totuşi m-am străduit să-mi aduc aminte ce mă învăţase. Până la urmă am lovit şapte şi apoi două popice. Nu era cea mai bună

aruncare, dar nici cea mai rea. Colegii de echipă m-au întâmpinat cu urale entuziaste – şi pentru că Peter ne trimisese mai devreme tuturor un e-mail lung despre „îmbărbătare”, şi pentru că, date fiind performanţele noastre anterioare, nouă nu era prea rău.

După mine i-a venit rândul Tiarei şi, în timp ce-şi recupera bila, Cody mi-a şoptit că mai devreme avusese o ceartă cu conducerea pentru că ea voise să poarte tocuri cui pe pistă. Se pare că până la urmă acceptase să poarte pantofi adecvaţi pentru bowling, dar în cazul în care nu interveniseră schimbări semnificative în domeniu, recursese la puterea de a-şi schimba aspectul ca să adapteze pantofii la gusturile ei. Erau aurii şi împodobiţi cu pietre preţioase.

Totuşi, nu pantofii erau lucrul cel mai rău din costumaţia ei, ci cămaşa cu „Jocul cu diavolul”, care eram destul de sigură că intrase la apă preţ de trei mărimi de când ajunsesem eu acolo. Nasturii care încă mai stăteau închişi arătau gata să pocnească. Am tresărit când tot decolteul ăla a trecut pe lângă mine şi mi-a venit să-mi duc mâna la ochi când a ajuns la pistă şi s-a aplecat inutil de mult, ca să-i vadă toată lumea fundul. Trebuie spus că avea blugii la fel de mulaţi precum cămaşa.

— Asta nu este o poziţie regulamentară, a spus Peter. A studiat-o cu un ochi critic pentru câteva clipe. Cred că încearcă să ne distragă.

— Zici tu? am întrebat batjocoritoare.

— Hei! a spus Peter, dându-le cu cotul lui Cody şi lui Hugh, care, judecând după gura căscată, nu sesizaseră la fel de repede ca noi ceilalţi trucul Tiarei. Concentraţi-vă. Nu uitaţi care e miza: bunăvoinţa lui Jerome.

— Nu facem nimic rău dacă ne uităm, a spus Hugh. În plus, nu poate să lovească nimic cu…

Vorbele i-au fost curmate când Tiara a aruncat. Bila a izbit popicele şi le-a doborât pe toate zece. Cu un mic rânjet superior şi cu o mişcare amplă din şolduri, s-a dus ţanţoş înapoi la scaunul ei.

— Rahat, a exclamat Hugh.

— Acum sunteţi gata să vă concentraţi? a întrebat Peter.

Drăcuşorul a clătinat din cap, uluit încă.

— Nu cred că o să conteze dacă toţi aruncă aşa.

— Nu se poate să arunce *toţi* aşa, l-a contrazis Cody, dar nu

părea chiar atât de sigur.

Când ne-a observat consternarea, Tiara ne-a învrednicit cu un zâmbet lucios, bogat în gloss de buze.

— Putem să o să lăsăm aşa dacă vreţi şi mergem la hotelul meu să dăm o petrecere. Şi-a dat pe un umăr coama de bucle şi privirea i s-a oprit la mine. În plus, pot să-ţi dau ceva sfaturi legate de stil dacă vrei.

— Of, Doamne, am mormăit.

De-aia urăsc sucubii. Aproape că aş fi lăudat iadul că mi-l găsise pe singurul agreabil din Vegas, chiar dacă asta ţinea de o stratagemă mai complicată.

Curând, Tiara a devenit ultima noastră grijă pe când colegii ei trăgeau. Doborau fie din prima, fie din a doua lovitură şi curând au depăşit amestecul nostru de doborâri ciudate din a doua lovitură… şi chestia aia pe care o făcea Peter. Pe măsură ce avansa partida, i-am aruncat o privire lui Jerome şi am văzut că zâmbetul îi pierise, la fel şi buna-dispoziţie aia a lui arogantă. Cel puţin eram încrezătoare că nu avea nimic de-a face cu contractul meu.

V s-a dovedit a fi cel mai neobişnuit dintre jucători. Ori de câte ori îi venea rândul, mergea cu pas sigur, nici măcar nu se oprea şi nici nu ţintea şi de fiecare dată le dobora pe toate. De fiecare dată. De asemenea, nu scotea niciun sunet.

— Cum de reuşeşte? a exclamat Cody. S-a uitat la Carter, care privea totul în tăcere, amuzat. Foloseşte vreun fel de putere?

— Nimic incorect, a spus Carter. Doar talentele de la Dumnezeu… mă rog, de la Satana.

Eu nu-mi făcusem griji că echipa cealaltă ar putea trişa sau că ar ajuta-o Nanette. Ştiam că Jerome avea să fie cu ochii pe ea, iar prezenţa lui Carter era un fel de garanţie că nu avea să se întâmple nimic necurat. Dar cuvintele lui au făcut să mi se aprindă un beculeţ.

— Sigur, am şoptit. Foloseşte doar ce are la dispoziţie: reflexele şi simţurile superioare. E vampir. Fizic, e mai bun în orice domeniu. Nu mă mai miram că nu fusese nevoie să ţintească; probabil că o făcea, doar că foarte, foarte repede. M-am întors spre Cody şi Peter. Cum de voi nu puteţi, băieţi?

Am fost întâmpinată de linişte.

— Cody e cel mai bun jucător al nostru, a subliniat Hugh.

— E adevărat, am recunoscut.

Cody învăţase foarte repede, şi am bănuit că diferenţa dintre abilităţile lui şi ale lui V era logică, doar pentru că V juca de mai demult.

— Dar cum vă explicaţi lipsa performanţelor lui Peter?

Nimeni nu avea un răspuns, cu atât mai puţin Peter.

Cody a părut chiar să se inspire de la V şi să realizeze că faptul că era vampir ar trebui să presupună o abilitate naturală. Rezultatele deja bune ale lui Cody s-au îmbunătăţit curând şi mi-am dorit să-l fi văzut Roman. Totuşi, asta nu a fost de ajuns să ne salveze în acea primă partidă. Am pierdut destul de nasol. Întrucât Jerome şi Nanette căzuseră de acord asupra celei mai bune partide din trei, asta însemna că mai aveam două şanse să ne spălăm păcatele. Nu prea ştiam eu ce să cred despre treaba asta. Jerome se întuneca din ce în ce mai tare la faţă, aşa că mă mai alina gândul că am putea reuşi să-i evităm mânia.

Pe de altă parte, nu m-ar fi deranjat să pun capăt situaţiei ăsteia cât mai repede posibil. Poate că diavolului nu-i păsa[9], dar eu eram din ce în ce mai sătulă de echipa cealaltă. Eram sigură că hainele Tiarei se mulau tot mai tare şi lăsau mai multe la vedere. Deşi V nu vorbea niciodată, expresia lui arogantă trăda un grad de condescendenţă pe care cuvintele nu ar fi avut niciodată şansa s-o poată exprima.

Şi totuşi, niciunul dintre ei nu era aşa de îngrozitor ca Roger, drăcuşorul. Ori de câte ori dărâma toate popicele din prima sau din a doua lovitură, îşi trâmbiţa reuşita cu o expresie legată de bani, precum: „Jackpot!” sau „Bobiţă cu bobiţă se umple sacul!” Uneori, nici nu se potriveau în situaţia respectivă, ca atunci când a spus: „E ca şi când ai arunca mărgăritare înaintea porcilor.” Când, în mod inexplicabil, la începutul celei de-a doua partide a început să citeze versuri din *Can’t Buy Me Love,* am zis că mă urc pe pereţi.

Cody mi-a făcut semn cu cotul.

— Oboseşte. La fel şi Tiara.

Mi-am ridicat privirea spre tabela de marcaj. Intervenise o uşoară schimbare, dar cei doi le doborâseră de mai puţine ori fie toate din prima decât din a doua şi uneori nici din a doua.

---

9 în limba engleză, numele echipei lui Nanette este *The Devii May Care,* literal „Poate că diavolului îi pasă", titlul unui roman de Sebastien Faulks, care în limba română a fost tradus ca *Jocul cu diavolul*

Malachi a rămas la fel de bun, iar V de neoprit. În echipa noastră, Peter şi cu mine eram neschimbaţi, dar Cody insistase – şi reuşea – în încercarea de a-şi dovedi aptitudinile de vampir.

Hugh era şi el un pic mai bun, fenomen care se întâmplase uneori şi cu Roman. Aveai senzaţia că drăcuşorul avea nevoie de încălzire ca să evite ca braţul lui să traseze curbe.

Am făcut schimb de priviri cu Cody.

— Nu ştiu dacă e de ajuns.

— La antrenamente te-ai descurcat mai bine, mi-a spus cu blândeţe. Ştiu că ţi se întâmplă multe, dar încearcă să te gândeşti că Roman e aici. La ce ar spune el. Apoi uită-te la Jerome şi spune-mi că nu vrei să ieşim primii.

Nu prea îmi păsa ca mândria lui Jerome să rămână neşifonată în faţa lui Nanette, dar chiar mă preocupa binele prietenilor mei. Ştiam că fericirea lor era direct influenţată de nefericirea lui Jerome. Am oftat, i-am răspuns lui Cody dând hotărâtă din cap şi am încercat să-mi îmbunătăţesc jocul, scormonindu-mi creierii după toate vorbele înţelepte pe care mi le servise Roman în ultimele câteva săptămâni. Recunosc, nu fusesem întotdeauna atât de atentă cum ar fi trebuit.

Totuşi ceva s-a schimbat. Eram departe de a ajunge prea curând la profesionişti, dar cu ajutorul meu, al lui Cody şi al lui Hugh, am început uşor-uşor să ţinem pasul cu echipa lui Nanette. Era aşa de subtilă şi de treptată trecerea, încât atunci când i-am depăşit cu două puncte, abia dacă ne venea să credem tuturor, inclusiv mie şi coechipierilor mei. Priveam cu toţii tăcuţi şi uluiţi tabela de marcaj. Numai Carter a reuşit spună ceva.

— Vrabia din mână departe ajunge, i-a spus el exuberant lui Roger.

— E complet ilogic ce spui tu acolo, a sesizat Roger.

— Şi ce se vede pe tabelă e ilogic, dar poftim de vezi, a spus Carter, arătând spre tabela de marcaj.

Stăpânirea de sine a lui Nanette dispăruse. Nu ştiu dacă era chiar aşa de important pentru ea să-l bată pe Jerome, sau dacă pur şi simplu cei din Portland chiar luau bowlingul în serios, dar imediat a cerut o pauză de cinci minute. Ne-am uitat la ea cum îşi trage echipa în partea îndepărtată a sălii şi îi ţine o prelegere. Judecând după fluturările sălbatice de mână şi ocazionalele înjurături, nu părea o discuţie prea încurajatoare. M-am uitat la

Jerome, care încă arăta neîncrezător.

— Ai ceva mostre de înţelepciune pentru noi, şefu'? am întrebat.

S-a gândit un pic şi a spus:

— Da. Nu pierdeţi.

Cody se agăţase deja de braţul lui Peter.

— Trebuie să ne ajuţi şi tu. Abia i-am depăşit adineauri şi ştii că acum le bagă frica în oase. Numai asta şi o să le îmbunătăţească oarecum performanţele. Dacă ai putea... nu ştiu. Să laşi mai puţine goluri între popice. Fă ceva. Putem să câştigăm, dar avem nevoie de tine.

Peter a agitat din mâini.

— Nu crezi că aş face-o dacă aş fi în stare?

Când Nanette şi prietenii s-au întors, ne-au dovedit că adăugau o nouă strategie la repertoriu: huiduielile. Ori de câte ori unul din Rostogolitorii infernali se ducea să arunce, eram copleşiţi de insulte legate de tot, de la aspect şi abilităţi până la cămăşile de bowling. Ultima chiar l-a enervat pe Peter, iar Tiara imediat a sesizat.

— Ai luat-o de la mâna a doua? Oh, stai un pic că mai întâi fac şi ei o selecţie. Nu ar accepta niciodată un rahat de genul ăsta.

— Şi ce e cu culoarea aia? Zici că e trusoul unui băieţel nou-născut.

— Dacă pe cămăşile voastre de rahat scrie Rostogolitorii infernali, n-ar trebui ca măcar să rostogoliţi şi voi ca lumea bila aia? Mai degrabă zici că aruncaţi cu prăjina[10].

Peter a înghiţit totul în linişte, dar vedeam că era din ce în ce mai agitat. Hugh a făcut o grimasă şi s-a aplecat spre mine.

— Nu e chiar aşa de amuzantă. Mă aşteptam la ceva mai mult de la un sucub.

— Măcar Peter nu se descurcă mai rău, am spus. Doar că a descoperit noi feluri interesante de a lăsa spaţii între popice.

— Dar care n-au să ne salveze, a spus Cody posomorât.

Era adevărat. Eram la egalitate cu ei, dar cu greu ne menţineam. Şi când am ajuns pe la jumătatea jocului, a devenit limpede că pierdeam. Jerome era din nou ofticat, iar Nanette îşi recăpătase încrederea.

— Haideţi, băieţi, a spus Carter, de la care nu mă aşteptasem

---

10 în orig. *caber toss,* sport tradiţional scoţian în care concurenţii trebuie să arunce o prăjină lungă.

să ia rolul majoretei. Hai că voi puteţi. Sunteţi mai buni decât ei.

Însă nu entuziasmul îngerului a fost cel care a schimbai cursul partidei. Ci momentul în care V a deschis în sfârşii gura. Peter tocmai lansase bila şi, ca prin minune, doborâse patru popice, ceea ce lăsase trei cărări printre popice cum nu crezusem că ar fi vreodată posibil. Eram cu toţii uluiţi.

— Eşti cel mai slab vampir pe care l-am văzut în viaţa mea, a spus V, privind popicele cu ochii căscaţi.

Nu ştiu cum de-au reuşit cuvintele alea acolo unde au dai greş încurajările noastre şi aluziile la lipsa de bun gust vestimentar ale Tiarei. Dar deodată Peter a devenit vampir. Şi nu un vampir oarecare, ci unul care se pricepea la bowling.

Din momentul ăla le-a doborât pe toate din prima aruncare. Şi cam ca V, Peter nici măcar nu se gândea. Pur şi simplu mergea şi arunca, lăsându-şi reflexele de vampir să-şi facă treaba. Curând, ne-a depăşit pe toţi din echipă cu priceperea lui, chiar şi pe Cody. Singurul care era pe potriva lui de fapt era V.

Dar era de ajuns şi, cine ştie cum, în ciuda previziunilor am câştigat a treia partidă. Hugh, Cody şi cu mine am izbucnit în urale şi am bătut palma cu Carter. Însă Peter şi-a păstrat stoicismul şi a privit cu răceală echipa cealaltă.

— Nu vinde pielea ursului din pădure, i-a spus lui Roger. Iar Tiarei: Cu nuanţa asta de roşu zici că ai icter. A făcut o pauză şi a continuat: Şi arăţi ca o târfă.

Lui V nu i-a spus nimic.

Curând, Nanette şi Jerome s-au luat la ceartă, şi în mare avea legătură cu remarcile ei deplasate cum că era necinstit să ai doi vampiri într-o echipă şi că o partidă din cinci ar *fi* fost cu adevărat hotărâtoare. Jerome o lua peste picior plin de veselie. Era aşa de mândru de victoria noastră, de-ai fi zis că el ar fi lansat fiecare bilă. S-o vadă pe Nanette consternată era pentru el cireaşa de pe tort.

— Păi – a spus el la un moment dat – am mai putea face două partide, dar echipa ta pare teribil de epuizată. Poate după ceva timp în care să se refacă mental şi fizic, am putea…

Jerome s-a oprit şi a înclinat capul, de parcă ar fi auzit numai el o muzică anume. Pe faţă i s-a aşternut un aer ciudat.

— Rahat, a făcut el.

— Ce e? a întrebat Nanette.

A părut să realizeze că îi reţinuse atenţia altceva în afară de

bowling. Lângă mine, Carter stătea perfect nemişcat.

— Trebuie să plec, a spus Jerome.

Şi a plecat. Pur şi simplu demonul a dispărut. M-am uitat repede împrejur, dar niciun om nu părea să fi remarcat, în mare parte datorită faptului că zona noastră din sala de bowling era pustie. Totuşi, faptul că se teleportase pur şi simplu într-un loc public era ceva destul de neobişnuit la un nemuritor de rang înalt. Până şi demonii ireverenţioşi erau destul de înţelepţi încât să fie discreţi când se aflau printre oameni.

— Mă rog, a spus Nanette. Presupun că lumea nu ştie să piardă. Fairplay-ul este de domeniul trecutului.

M-am gândit că era o exagerare venind din partea ei, mai ales după injuriile aruncate de echipa pe care o păstorea. De fapt, în curând au început să se certe între ei, şi fiecare îi spunea lui Nanette că altcineva era de vină că pierduseră.

— Georgina, a spus Carter, reţinându-mi atenţia, şi zâmbetul pe care i-l smulsese victoria noastră se risipise. Cred că ar fi bine să te duci acasă.

— De ce? am întrebat. Ar trebui să sărbătorim. Pentru prima oară de la faza cu Seth, chiar aveam chef să mă distrez cu prietenii mei. Trebuie să-l sunăm şi pe Roman, am spus.

— Hai la mine, a spus Peter. Pregătesc numaidecât un platou cu aperitive.

— Bine, bine, a spus Carter, aruncându-şi ochii spre Mei, care era încă la locul ei şi încerca să fie atentă la toate discuţiile în acelaşi timp. Hai să plecăm. Vă teleportez eu când ajungem în parcare.

Am dat să protestez, dar Carter insista prea tare să ne scoată pur şi simplu pe toţi de acolo. Câteva minute mai târziu, colegii mei de echipă şi cu mine am pornit spre parcare, jubilând încă din pricina victoriei şi proclamându-l pe Peter eroul de netăgăduit al serii.

— Georgina?

M-am oprit. Lângă maşina mea era Seth. Chiar şi în lumina aspră a felinarelor din parcare, avea un aer blând şi ademenitor. Părul ăla ciufulit. Felul în care stătea cu mâinile în buzunare. Tricoul cu The Flock of Seagulls pe care i-l întrezăream pe sub haina de flanelă.

— Ce faci aici? am întrebat şi am înaintat câţiva paşi.

Prietenii mei se opriseră nesiguri în spatele meu. Cunoşteau

situaţia mea problematică cu Seth şi mă priveau neliniştiţi.

Seth mi-a studiat ariergarda şi apoi pe mine.

— Voiam… voiam să vorbesc cu tine.

— Nu asta ai spus ultima oară când ne-am întâlnit, i-am reamintit.

Cuvintele dure mi-au ieşit înainte să apuc să le reţin. Ştiam că ar fi trebuit să profit de şansa de a sta de vorbă atunci când în sfârşit Seth era dornic să vorbim… dar prima care a reacţionat a fost partea rănită din mine.

— Ştiu, a spus Seth. Probabil că nu merit. Dar… am meditat la multe lucruri, şi apoi se mai întâmplă şi tot felul de ciudăţenii pe care nu le prea înţeleg… ca de exemplu că mama se mută la tine. Şi ai tu idee de ce tot apar nişte ponei în faţa uşii lui Terry?

— Ce-ar fi să vii la noi şi să discutaţi acolo? a intervenit Peter. O să decurgă mai bine cu humus şi vin.

L-am privit pe Seth şi am simţit că mi se strânge inima de durere. Era posibil să fie cum spusese Carter de Revelion, cum că eu şi Seth încă reuşeam să ne întoarcem unul la celălalt. Am înghiţit în sec, deopotrivă speriată şi neliniştită.

— Cred că ar fi mai bine să ne vedem mai târziu, băieţi, am spus. Mai întâi Seth şi cu mine mergem undeva să stăm de vorbă.

— Georgina – a spus Carter neliniştit – trebuia neapărat să…

Maşina parcă apăruse din senin şi, dacă ne gândim la felul în care mergeau lucrurile în lumea mea, chiar era posibil să se fi întâmplat aşa la propriu. Tot ce ştiu e că acum stăteam cu toţii în cerc în parcare, şi în clipa următoare o maşină venea în viteză spre noi. Sau mai precis spre mine. Nu reuşeam să disting vreo marcă sau vreun model şi cu atât mai puţin şoferul. Şi aşa probabil că nu l-aş fi cunoscut. Am văzut numai nişte faruri care se apropiau rapid, se îndreptau spre locul în care eu stăteam singură, afară, între prietenii mei şi Seth.

Când m-a lovit maşina, o clipă am simţit o durere intensă care mi-a radiat în tot corpul. Apoi n-am mai simţit nimic. Imaginea s-a schimbat şi am avut sentimentul ireal că îmi privesc de sus corpul împrăştiat, în timp ce prietenii mei dădeau fuga la mine, iar maşina se îndepărta în viteză. Unii încercau să vorbească cu mine, alţii sunau la urgenţe, alţii vorbeau între ei.

Scena a început să se descompună înaintea ochilor mei, înnegrindu-se. Şi nu numai scena, ci şi eu. Mă risipeam. Îmi

pierdeam substanţa, mă reduceam la nimic.

Dar în timp ce mă risipeam, în timp ce lumea se risipea, am auzit câteva ultime cuvinte din partea prietenilor mei înainte ca vocile lor să se risipească şi ele.

— Georgina! Georgina!

Ăsta era Seth, îmi rostea numele ca pe o rugăciune.

— Nu respiră, a spus Cody. Şi nu are puls. Hugh! Fă ceva. Eşti doctor.

— Nu pot, a spus Hugh uşor. Mă depăşeşte. Sufletul ei… sufletul ei s-a dus.

— Ba nu! a spus Cody. Sufletul rămâne cu nemuritorul.

— Nu şi în cazul ăsta, a spus Hugh.

— Ce tot îndrugi acolo? a exclamat Seth, cu glasul răguşit. Carter! Tu poţi s-o rezolvi. Tu poţi să rezolvi orice. Trebuie s-o salvezi.

— Şi pe mine mă depăşeşte, a explicat Carter. Îmi pare rău.

— Mai poţi face un lucru, a spus Hugh. Un lucru pe care trebuie să-l faci.

— Da, i-a dat Carter dreptate, cu glasul năpădit de durere. Mă duc după Roman…

Şi atunci au dispărut cu toţii.

Eu am dispărut.

Capitolul 18

Bezna a început să se risipească, lăsând locul unor vârtejuri de culoare, culori care într-un final s-au transformat în dungi şi forme în jurul meu. M-am uitat împrejur în timp ce lumea se alcătuia şi curând am simţit teren solid sub picioare. Corpul meu recăpăta substanţă, iar senzaţia de imponderabilitate şi pustietate dispărea. Am început din nou să simt şi să mă pot mişca şi, pentru o clipă, am crezut că tot ce se întâmplase în parcare fusese rodul imaginaţiei mele.

Apoi m-a copleşit brusc un sentiment că *ceva nu era în regulă.*

Întâi, în timp ce clipeam ca să văd lumea mai limpede, mi-a fost clar că nu mai eram la sala de bowling, ci într-o cameră cu tavanul boltit şi fără ferestre. Părea a fi o sală de judecată, cu

boxa juraţilor şi estrada judecătorului. Totul era negru: marmură neagră cu vinişoare roşii pe pereţi şi pe podea, ornamente din lemn negru, scaune din piele neagră. Totul era elegant şi modern, curat şi steril.

Următorul lucru pe care l-am remarcat a fost că nu mai aveam corpul pe care îl purtasem adineauri. Vedeam lumea de la o înălţime mai mare. Îmi simţeam diferit şi greutatea membrelor şi a muşchilor, şi purtam o rochie simplă de in în loc de cămaşa mea cu Rostogolitorii infernali. Deşi nu am reuşit să mă văd imediat, ştiam foarte bine ce corp purtam: pe primul, pe cel de muritoare, cel cu care mă născusem.

Totuşi, nu corpul şi nici încăperea necunoscută mie erau cele care îmi dădeau sentimentul că ceva nu era în regulă. Mă surprindeau, ce-i drept, dar nu-mi era imposibil să mă adaptez la ele. Sentimentul că ceva nu era în regulă mi se trăgea de la ceva intangibil. Era mai degrabă ceva din aer, o senzaţie care îmi intra în fiecare por. În ciuda tavanului boltit, încăperea îmi părea sufocantă şi strâmtă, de parcă n-ar fi circulat deloc aerul. Şi deşi nu mirosea a nimic, mintea tot îmi zbura la stătut şi la putrefacţie. Mi se strângea pielea pe mine. Simţeam că mă sufoc cu aerul fierbinte şi umed, dar în acelaşi timp simţeam frigul până în oase.

Eram în iad.

Nu mai fusesem niciodată aici, dar nu trebuia să mai fi fost ca să îţi dai seama.

Stăteam la o masă pe latura stângă a încăperii, cu faţa spre banca judecătorului. În spatele meu, separaţi de o balustradă, erau cei din sală. M-am sucit împrejur ca să-i privesc. Chiar înaintea ochilor mei, oamenii au început să se materializeze pe scaune. Erau foarte diferiţi după aspect: bărbaţi şi femei, de toate rasele, cu vestimentaţii variate. Unii erau aranjaţi şi îngrijiţi precum sala de judecată în care ne aflam. Pentru unii păruse să fi fost un chin să se dea jos din pat. Aveau un aspect eterogen. Nici măcar nu simţeam aure de nemuritori ca să-mi ofere o pistă, dar aş fi pus pariu pe orice că erau demoni cu toţii.

Murmurul conversaţiilor a început să umple sala în timp ce demonii discutau între ei, un zumzet aproape mai înspăimântător decât liniştea cu care mă confruntasem iniţial. Nimeni nu mi-a vorbit, deşi o mulţime de perechi de ochi mă studiau dezaprobator. Încă nu recunoşteam pe nimeni de aici şi

mă simţeam vulnerabilă şi înfricoşată. Era un loc gol lângă mine, şi m-am întrebat dacă avea să mi se alăture şi mie cineva.

Oare aveam dreptul la avocat la... chestia asta? Prezenta toate elementele unei curţi normale de judecată, dar nu mă puteam aştepta din partea iadului să fie rezonabil sau previzibil. Sincer, habar n-aveam ce urma să se întâmple. Ştiam că trebuia să aibă legătură cu contractul meu, dar Hugh nu-mi dăduse prea multe detalii când spusese că avea să fie „analizat” cazul meu.

Pe latura dreaptă a sălii de judecată era o masă, asemănătoare cu a mea în ce priveşte mărimea şi amplasarea. La ea s-a aşezat un bărbat cu părul de un cenuşiu metalic şi cu mustăţi răsucite, şi şi-a pus servieta pe tăblia mesei. Purta un costum negru, inclusiv cămaşa era neagră, şi semăna mai degrabă cu un antreprenor de pompe funebre decât cu un procuror, ce am presupus eu că era. Simţindu-mi parcă privirea scrutătoare, s-a uitat la mine cu ochii lui aşa de negri, încât nu-mi dădeam seama unde se termina pupila şi unde începea irisul. M-au cuprins fiorii şi i-am schimbat încadrarea. Antreprenor de pompe funebre? Mai degrabă călău.

Odată ce sala aproape s-a umplut de spectatori, s-a deschis o uşă laterală aflată aproape de partea din faţă. Doisprezece oameni au pornit în şir spre boxa juraţilor, şi mi-am ţinut respiraţia. Încă nu simţeam aure de nemuritori în sală. Poate că în iad nu era necesar sau poate că erau prea mulţi nemuritori ca atmosfera să fie tihnită. Oricum, la fel cum îmi fusese clar că toţi spectatorii erau demoni, aşa îmi dădeam seama şi că jumătate dintre juraţi erau îngeri. Li se citea asta în ochi şi în atitudine. Aveau o postură care îi făcea diferiţi de ceilalţi, deşi îngerii nu erau îmbrăcaţi altfel. De asemenea, îngerii păreau conştienţi şi ei, ca şi mine, că ceva era în neregulă. Se tot uitau împrejur, iar pe faţă li se zărea un uşor dezgust. La început, faptul că îngerii erau în iad a părut o idee năstruşnică, dar apoi am realizat că, spre deosebire de rai, aici nu existau porţi sau bariere ca să nu pătrundă nimeni. Şi, spre deosebire de muritori, îngerii puteau pleca de aici când voiau. Presupun că aşa era simplu să faci vizite de afaceri. Totuşi, prezenţa îngerilor mă făcea să mai prind curaj. Dacă aveau să se implice în decizia luată în cazul meu, atunci sigur aveau să fie înţelegători.

— Nu conta pe ajutorul lor.

Era demonul procuror cu ochii negri, se aplecase peste masă

şi îmi vorbise pe un ton scăzut.

— Poftim? am spus.

A aplecat capul spre juraţi.

— Mă refer la îngeri. Au ei un puternic simţ al dreptăţii, dar pe de altă parte nu sunt prea miloşi cu cei care şi-au vândut sufletul. Cum îţi aşterni, aşa dormi, zic ei. Sunt cu toţii nişte netrebnici şi nişte înţepaţi.

M-am întors iar spre juraţi şi am simţit un gol în stomac. Unii dintre îngeri se uitau la mine şi, deşi nu li se observa dispreţul făţiş, ca în cazul demonilor, tot simţeam ici-colo condescendenţă şi dispreţ. Iar compătimire pe nicăieri.

La câtă rumoare era în sala de acum înţesată, era greu de închipuit că aş fi putut distinge un glas anume, dar am reuşit. Poate din cauză că mă familiarizasem cu el în ultimii zece ani şi mă obişnuisem să tresar ori de câte ori îl auzeam. Mi-am smuls privirea de la juraţi şi m-am uitat primprejur până am descoperit stăpânul glasului.

Desigur, Jerome tocmai intrase în sala de judecată. Până şi în iad purta corpul care îl făcea să-i semene lui John Cusack. Mei era cu el şi murmurul discuţiei lor fusese cel care îmi reţinuse atenţia. Au pornit spre nişte locuri mai din faţă, pe partea opusă celei în care mă aflam eu, care am presupus că fuseseră lăsate libere pentru ei. M-a cuprins uşurarea. În sfârşit, vedeam şi eu chipuri cunoscute. Am deschis gura să vorbesc, să-l strig pe Jerome… tocmai când ochii i-au poposit pe mine. S-a oprit din mers şi m-a fixat cu o privire care m-a pătruns până în inimă. Apoi, fără să fi dat semne că mă cunoaşte, şi-a întors capul şi şi-a continuat discuţia cu Mei în timp ce mergeau spre locurile lor. Cuvintele mi-au împietrit pe buze. Răceala din privirea lui spunea foarte clar că atitudinea relaxată de la sala de bowling fusese o înşelătorie.

Jerome nu era de partea mea.

Şi, dacă puteam trage vreo concluzie din faptul că masa mea era goală, nu aveam pe nimeni de partea mea.

Un tip cu un costum mult mai vesel decât cel al procurorului s-a dus în faţa sălii şi a cerut linişte. A anunţat intrarea judecătorului Hannibal, care în alte împrejurări ar fi fost un nume ilar şi absurd. Toată lumea s-a ridicat în picioare, iar eu le-am urmat exemplul. M-a cam surprins dovada aia de respect, însă nu şi respectarea procedurii.

Judecătorul Hannibal a intrat pe o uşă opusă celei a juraţilor. În prima clipă, mi-am spus: *E aşa de tânăr.* Apoi mi-am amintit că gândesc ca un om. Nimeni din încăperea asta, cu excepţia mea, nu avea forma lui reală. Erau cu toţii fiinţe de o vârstă incalculabilă, iar aspectul de surfer blond, de douăzeci de ani, al judecătorului Hannibal era doar de ochii lumii.

Le-a zâmbit larg tuturor, iar dinţii albi perfecţi făceau contrast cu pielea bronzată. A răsfoit nişte hârtii de dinaintea lui.

— Bun, a spus. Deci… avem o dispută pe un contract cu un sucub? Letha? A privit împrejur, de parcă persoana mea ar fi fost vreun mister, apoi privirea i-a aterizat pe mine şi a dat din cap pentru sine. Cine e procurorul? Tu? Marcel?

— Da, domnule judecător, a spus demonul cu costumul negru.

Judecătorul Hannibal a chicotit.

— E şi mai nedrept decât era deja. S-a uitat iar la mine. Ai avocat, dragă?

Am înghiţit în sec.

— Ăăă, nu. Nu cred. Ar trebui? Mi se… mi se dă unul din oficiu?

A ridicat din umeri.

— Am putea să-ţi facem rost de un drăcuşor dacă nu vrei să te aperi singură. Sau putem invoca pe cineva, dacă te gândeşti la cineva anume.

Când a pomenit de drăcuşor, imediat mi-a venit în minte numele lui Hugh. Nici nu mi-ar fi păsat de partea cu apărarea. Pur şi simplu voiam să văd şi eu un chip prietenos. Oare să fi fost aşa de simplu? Puteam numai să cer, şi l-ar fi adus pe Hugh aici… în iad? Imediat ce mi-a încolţit gândul ăsta în cap, l-am alungat. Hugh riscase deja aşa de mult pentru mine. Cum i-aş fi putut cere să li se opună şefilor noştri, să mă apere de toţi ochii ăia reci şi săgetători? Şi ce putea ieşi bun din asta? Probabil că ar fi dat de un bucluc şi mai mare dacă aş fi câştigat, ceea ce nu prea părea posibil, judecând după comentariile de mai devreme ale lui Hannibal.

Eram gata-gata să-i spun că aveam să mă apăr singură, când s-a pornit o explozie de lumină pe culoarul de lângă mine. Am sărit în picioare de frică, şi nu am fost singura care a făcut chestia asta. Un ciclon de lumină argintie şi albă a căpătat curând o formă familiară şi bine-venită: Carter. Ca în cazul tuturor celorlalţi, prezenţa la tribunal nu părea să influenţeze

prea tare felul în care se îmbrăcase, atât că purta fesul de caşmir pe care i-l luasem Crăciunul trecut. Carter s-a uitat la judecător, şi-a scos fesul şi l-a ţinut în mână într-o tentativă de respect. Mie îmi venea să mă arunc scâncind în braţele lui.

— Ce-i asta? a întrebat judecătorul Hannibal.

Cei care se speriaseră s-au lăsat din nou discret pe scaunele lor.

— Scuze, a spus Carter prietenos. Aş fi venit cum se face în mod normal, dar nu ştiam cum altfel să-i aduc avocatul.

Oare Carter avea să fie avocatul meu? M-a cuprins din nou speranţa, până când lângă el a izbucnit o altă lumină... şi a apărut Roman.

Atunci s-a iscat un alt fel de haos şi deodată am trecut pe plan secund. Pe feţele îngerilor şi demonilor deopotrivă s-a zugrăvit revolta. Jumătate din sală era în picioare. Nu reuşisem să simt aure de nemuritori, dar simţeam puterea care ţâşnea din fiecare individ pe când înaintau spre Roman.

— Un nephilim!

— Distrugeţi-l!

Eram în pragul unui linşaj în bună regulă când Hannibal a lovit cu ciocănelul în masă. A lovit tare şi acesta a scos un sunet ca de fulger. Radia un val de putere palpabilă din el şi aproape că a dărâmat câţiva oameni. Talazul de magie din sală s-a risipit.

— Staţi jos, a izbucnit. Nu e nici momentul, nici locul s-o facem pe eroii.

— E un nephilim în sală! a protestat cineva din spate.

— Da, da, mulţumesc că m-ai luminat, a spus judecătorul Hannibal. Şi aş spune că vreo sută dintre noi îl putem nimici dacă depăşeşte limitele. Nu asta e problema, ci motivul pentru care se află aici şi de ce nu ar trebui distrus pe dată.

Lui Carter i se adresase.

— E avocatul ei, a spus Carter.

Hannibal a ridicat din sprâncene, sincer surprins, iar aroganţa de mai devreme se dusese.

— Un nephilim?

— Nu există nicio regulă care să interzică aşa ceva, a spus Carter cu blândeţe. Orice nemuritor poate să se implice, nu?

Hannibal s-a uitat neliniştit la o femeie care stătea la un birou dintr-un colţ şi scria permanent ceva la un laptop. Crezusem că era grefierul, dar se pare că era şi un soi de consultant. Femeia

s-a strâmbat.

— Teoretic, poate să se implice, a spus ea. Legile noastre nu specifică.

— În schimb, specifică faptul că cel pe care îl alege inculpatul nu poate fi pedepsit, a spus Carter, precaut ca orice avocat.

Pe buzele femeii s-a înfiripat un zâmbet crud.

— Cel care este convocat să fie avocat nu poate fi pedepsit în timpul procesului şi nici după aceea, când se întoarce la munca sa obişnuită. Presupun că... fiinţa asta nu este pe lista noastră de personal.

Când vine vorba de iad, diavolul chiar se leagă de detalii. Hugh mă avertizase întotdeauna să am grijă la cele mai mici nuanţe, pentru că iadul avea să se folosească de ele în avantaj propriu. Mi-a luat o clipă să înţeleg pe deplin de ce era ea aşa de încântată. Orice nemuritor putea fi avocat într-un caz de genul ăsta, pare-se. Şi dacă era să mă iau după ceea ce spusese la început, nimeni nu-i putea face nimic lui Roman cât timp era avocatul meu, în ciuda reacţiei normale a nemuritorilor de a-i distruge imediat pe toţi nephilimii. Nu avea să existe niciun linşaj în sală. Însă în partea a doua a mesajului ei era trucul. Se presupunea că cei aleşi să fie avocaţi nu puteau fi pedepsiţi pentru procesul la care participau când se întorceau la treaba lor obişnuită, lucru pe care mi-ar fi prins bine să-l ştiu când mă gândeam să-l convoc pe Hugh (deşi ştiam că existau un milion de moduri subtile la care un demon nemulţumit putea recurge ca să se răzbune pe cineva, pe ascuns.)

Dar Roman nu era în slujba iadului, în afară de înţelegerea neoficială pe care o avea cu Jerome, despre care nu aveam îndoieli că arhidemonul meu ar fi spus imediat că nu are cunoştinţă. Roman nu mai putea fi protejat când „se întorcea la muncă” pentru că nu muncea pentru iad. În clipa în care procesul se termina şi ieşea din rolul de avocat, era la cheremul iadului.

— Ei bine, a spus Hannibal şi s-a uitat la mine. Cel puţin cazul o să fie mai interesant. Da, mă rog. Vrei să-ţi fie nephilimul avocat?

Aş fi vrut să refuz. O parte din mine spera oarecum că, dacă refuzam şi Roman nu era avocatul meu, avea să scape de pedeapsa care îl aştepta după aia, că putea pur şi simplu să scape acum. Dar o teribilă certitudine m-a copleşit când mi-am

plimbat privirile de la el la Carter. Nu conta dacă Roman era sau nu avocatul meu. Nu mai ieşea de aici. Lucrul ăsta s-a citit în ochii lui Roman când s-a uitat la mine. Când îl adusese aici, Carter îl adusese într-o călătorie doar dus. Dacă nu acceptam să-mi fie avocat, nu făceam decât să-i grăbesc sfârşitul.

Am încuviinţat din cap şi inima mi s-a strâns când am realizat că îi pecetluisem soarta.

— Ăăă, da. Da, domnule judecător. Aş vrea să fie el avocatul meu.

S-au stârnit murmure dezaprobatoare în întreaga sală de judecată. Carter l-a bătut încurajator pe spate pe Roman şi apoi s-a dus să ia loc în sală. Roman s-a aşezat pe scaunul gol de lângă mine. Diferenţa dintre el şi Marcel era ca de la cer la pământ. Roman nu avea servietă, nici măcar o hârtie, şi încă purta hainele de mai devreme, blugi şi un pulover.

— Ce faci? am şuierat, recunoscătoare că ne acopereau celelalte glasuri. Asta e sinucidere curată!

— Doar nu ţi-ai închipuit că am să te las singură în faţa lor? m-a întrebat. Şi cine îţi cunoaşte cazul mai bine decât mine?

— Or să te omoare când se termină, indiferent că pierd sau câştig.

Roman mi-a zâmbit strâmb.

— E un lucru cu mult mai bun…

— Gura, am spus, de teamă să nu mă umfle plânsul. Eşti un idiot. N-ar fi trebuit să vii aici.

— Mai ţii minte discuţia noastră despre scop şi însemnătate? m-a întrebat şi zâmbetul i s-a topit. Ei bine, eu cred că ăsta este al meu. Cred că asta am fost menit să fac, Georgina.

— Roman…

Dar nu a mai fost timp de discuţii. Judecătorul Hannibal a lovit cu ciocănelul, de data asta fără să mai amintească de sunetul unui fulger, încercând să calmeze spiritele. Încă îi preocupa pe toţi ideea că printre ei un nephilim umbla nestingherit.

— De ajuns, de ajuns, a spus Hannibal. Ştiu că suntem cu toţii şocaţi şi uluiţi, dar reveniţi-vă. Ne ocupăm mai târziu de el. Dacă am terminat cu dramele, vă deranjează dacă începem?

Şi-a plimbat privirea între cei doi avocaţi.

— Eu sunt gata, domnule judecător, a spus Marcel.

Roman a încuviinţat din cap.

— Hai să-i dăm drumul.

Capitolul 19

Şi uite aşa a început procesul meu.

În ciuda faptului că Hannibal a cerut linişte în sală, era evident că toată lumea era încă fixată pe prezenţa lui Roman. Ştiam că nephilimii erau dispreţuiţi de nemuritorii de rang înalt, dar abia astăzi realizam în ce măsură. Asta mă lămurea mai mult de ce Roman şi cei asemenea lui erau deseori aşa de obsedaţi să se răzbune pe deţinătorii puterii. M-am întrebat dacă era bine că atenţia fusese abătută de la mine sau dacă nu cumva mă îngropasem şi mai tare prin asocierea cu el.

— Bun, a spus judecătorul Hannibal. Deci ai o plângere în legătură cu contractul tău. Bun venit în club.

Spectatorii demoni au chicotit uşor în întreaga sală.

Roman şi-a dres glasul, curmând chicotele.

— Domnule judecător, la noi este mai mult decât o „plângere”. Avem probe că iadul nu numai că i-a încălcat contractul, dar a mai şi întocmit un altul prin înşelăciune.

— Este absurd, a intervenit Marcel. Nu putem verifica contractul fiecărui individ din lume. Dacă mai are cineva o problemă, poate avea parte de propriul proces.

— Celălalt îi aparţine unui om care încă mai trăieşte, a spus Roman. Nu este în măsură să facă recurs, iar contractul lui are legătură cu documentaţia care a făcut obiectul procesului ei.

Hannibal a dat indiferent din mână.

— Nici n-am dovedit măcar că e ceva în neregulă cu al ei, aşa că hai s-o rezolvăm pe asta înainte să le facem altora favoruri.

— Putem să-i vedem contractul? a întrebat Roman.

— Doris?

Hannibal s-a uitat la femeia cu laptopul. Aceasta a scos de sub birou o cutie grea de metal, una cu cifru, pare-se. După ce şi-a consultat mai întâi laptopul, a introdus un şir lung de numere. Pe marginile cutiei s-a văzut un firişor de fum. O clipă mai târziu, a deschis-o şi a scos un pergament lung şi cu ornamente. L-a privit pe judecător.

— Copii?

— Da, te rog, i-a spus acesta.

Doris a repetat procedura de câteva ori, iar eu m-am aplecat spre Roman.

— Cum merge chestia asta? Am şoptit. Nu e vreun soi de ordine? Prima nu ia cuvântul acuzarea?

— Poate în sălile de judecată americane, mi-a şoptit şi el. Aici toată lumea îşi spune punctul de vedere când prinde ocazia şi judecătorul hotărăşte dacă păstrează ordinea.

M-a surprins chestia asta. Dată fiind obsesia faţă de detalii din lumea asta, m-aş fi aşteptat la vreun soi de procedură împovărătoare. Pe de altă parte, regula că cel mai puternic supravieţuieşte aplicată în sala de judecată la prezentarea cazului nu era diferită de ideologia iadului.

Au apărut pergamente pentru judecător şi avocaţi. Deşi era o copie, tot mi s-a făcut frică atunci când Roman a desfăşurat pergamentul înaintea noastră, pe masă. Asta era contractul prin care îmi vândusem sufletul etern. O mică decizie ale cărei consecinţe se întinseseră pe durata a secole. Era în engleză şi am presupus că traducerea trebuie să fi fost făcută de cutia magică a lui Doris cu pergamente întrucât originalul fusese în greacă.

— V-aş putea atrage atenţia asupra paragrafului 3A? a spus Roman cu glas tare. Cu un glas mai blând, a adăugat spre mine: Restul e în limbajul standard avocăţesc specific iadului.

Era adevărat. Pergamentul era aşa de mare încât nu l-am putut derula în totalitate. Din câte vedeam, în mare măsură conţinea descrieri dureros de detaliate despre ceea ce presupunea să fii sucub şi să-ţi vinzi sufletul iadului. Trebuie să recunosc că nu omiseseră prea multe. Nu citisem în totalitate contractul la vremea aia. Niphon îmi făcuse un rezumat al punctelor importante, dar era imposibil să pretinzi că nu ţi-au spus ce te aşteaptă. Din fericire, nu detaliile astea tehnice erau preocuparea noastră astăzi.

Roman a citit cu glas tare:

— „În schimbul cedării proprietăţii asupra sufletului mai sus menţionat (a se vedea paragrafele 1B, 4A, 5B partea 1, 5B partea 2 şi anexa 574.3) şi serviciilor detaliate mai jos (a se vedea paragrafele 3A, 3B, 6A-F, 12 C) la care se obligă contractanta (de aici înainte numită „Osândită”), atotputernicul Regat al Iadului şi reprezentanţii săi se obligă la următoarele:

1. Să-i acorde Osânditei puterile de sucub descrise în

paragrafele 7.1A şi 7.3 A.

2. Tuturor muritorilor care au cunoscut-o pe Osândită în timpul vieţii de om le va fi ştearsă din memorie şi niciodată nu-şi vor mai aduce aminte de ea, în concordanţă cu procedurile standard legate de pierderea memoriei (a se vedea anexa 23)."

Roman s-a uitat la judecător când a terminat de citit.

— Şi acum, a spus Roman. Pot să citesc anexa 23 dacă doriţi, dar ideea este că iadul nu şi-a respectat partea lui de înţelegere. Cineva care o cunoştea când era muritoare, un muritor şi el, şi-a amintit de ea.

— De ce nu a fost ridicată chestiunea asta atunci? a întrebat Hannibal.

— Pentru că s-a întâmplat acum câteva luni, a spus Roman. Persoana în chestiune este un om care avea un contract de reincarnare, trăia la vremea aia şi încă mai trăieşte.

— Dacă omul ăsta s-a reincarnat, atunci observaţia este irelevantă, a spus Marcel. Şi aşa, teoretic, nu mai este aceeaşi persoană. Prin urmare, contractul rămâne valabil.

— Nu şi conform actului adiţional 764 din *Tratat despre umanitate,* a spus Roman. Potrivit acestuia, toţi indivizii, oameni şi nemuritori de grad inferior, sunt definiţi de suflet. Nu contează ce formă împrumută fiinţa respectivă, sufletul lor este neschimbat, la fel şi identitatea individului. Sunt convins că Doris ne poate face rost de o copie dacă este nevoie.

Doris l-a privit pe Hannibal.

— Nu-ţi bate capul, a spus el. Cunosc *Tratatul.* Bun. Plecând de la premisa că sufletele sunt permanente şi că indivizii sunt definiţi de suflet, ce dovadă avem noi că individul care s-a reincarnat şi-a adus aminte de reclamantă?

Aşteptam ca Roman să spună ceva şi apoi am realizat că mă aştepta pe mine. Mie încă nu-mi venea să cred că toată lumea vorbea când avea chef.

— Mi-a zis pe nume, domnule judecător, am spus. Pe primul meu nume de muritoare din secolul al V-lea. Aşa cum mă ştia el pe vremea aceea.

— Îl mai auzise vreodată în viaţa asta? m-a îndemnat Roman.

— Nu, am spus.

— Au existat martori? a întrebat Marcel.

— Nu, am răspuns.

— Înţeleg, a spus el, şi cuvântul ăla a reuşit să mă facă să mă

simt foarte măruntă.

Tonul lui sugera că era un miracol faptul că ajunseserăm până aici cu dovezi aşa de subţiri.

— Nu-i nimic, a spus Roman. Pentru că mai avem şi altele. Acelaşi reincarnat a dezvăluit sub hipnoză că îşi aduce aminte de ea din mai multe vieţi.

— La asta există martori? a întrebat Hannibal.

— Amândoi am fost martori, a spus Roman. De asemenea, un drăcuşor care lucrează în Seattle. Hugh Mitchell. De fapt, el a fost cel care a condus şedinţa de hipnoză, dacă vreţi să-l convocaţi.

M-am crispat. Cu siguranţă că Hugh era un martor solid, dat fiind că el nu era reclamant în proces şi nicio fiinţă dispreţuită şi de rai, şi de iad, dar iar mi s-a făcut frică pentru el. Nu ştiam dacă putea avea de suferit în cazul în care furniza dovezi esenţiale.

— Nu avem nevoie de el, a spus Marcel. Aţi fost amândoi martori la acelaşi lucru?

Am dat din cap.

Marcel s-a uitat la juraţi.

— Vă daţi seama dacă minte. Spune adevărul?

Şase capete au încuviinţat. Mă surprindea că nu mă gândisem la asta mai devreme. Îngerii îşi dădeau seama dacă muritorii şi nemuritorii de rang inferior spuneau adevărul. Chestia asta era foarte utilă la un proces de genul ăsta. De asemenea, mă uimea faptul că Marcel mă ajuta aşa.

— Iată, a spus el. Crede că l-a auzit pe subiect vorbind sub hipnoză şi dând semne că îşi aduce aminte. Putem presupune că acest drăcuşor ar crede şi el acelaşi lucru.

— Hei, am intervenit. Nu crede, chiar şi-a adus aminte.

— Dacă aşa zici tu, a spus Marcel şi a ridicat din umeri. Nu ne putem baza decât pe spusele tale şi pe ceea ce crezi tu că ai auzit. Nu există probe obiective care să demonstreze că şi-a adus aminte, astfel încât să facă să planeze suspiciunile asupra părţii noastre de înţelegere.

— Ba putem găsi probe, a spus Roman. Subiectul în chestiune are şi el contract. Şi însăşi natura contractului său îl contrazice pe al ei. Poţi să-l cauţi, Doris?

Hannibal a dat din cap, iar ea s-a întors la laptopul ei.

— Numele?

— Kyriakos, am spus şi am încercat să nu mă bâlbâi. Cel puţin aşa se numea în secolul al V-lea. În Cipru. Astăzi se numeşte Seth Mortensen.

Judecătorul a ridicat din sprâncene.

— Îmi plac romanele lui. Nu am realizat că e unul de-ai noştri.

— Nu e, încă, am mormăit.

Între timp, Doris scria la laptop, introducând criteriile adecvate. Trebuie să fi găsit căsuţa cu numărul, pentru că în curând s-a întors la cutia metalică fumegândă şi a mai scos încă trei pergamente. Copiile au fost împărţite şi m-a luat cu fiori când l-a derulat Roman, mai rău decât atunci când îl văzuserăm pe al meu. Iată-l. Contractul lui Seth. Contractul lui Kyriakos. Nu ştiusem de existenţa lui în toţi anii ăştia, dar îmi influenţase discret viaţa. Fusese încheiat din cauza mea. Roman a sărit din nou la paragraful 2, care se pare că le era comun tuturor contractelor în privinţa a ceea ce primea Osânditul.

— „Osânditul va primi zece vieţi în total, dintre care una s-a derulat deja. Următoarele nouă reincarnări se vor desfăşura în perioade şi locuri în aşa fel încât să se afle în apropierea iubitei sale despre care el crede că lipseşte din prima sa viaţă, în speranţa împăcării. La încheierea celei de-a zecea vieţi, sufletul Osânditului va deveni proprietatea iadului, potrivit paragrafelor 8D, 9A şi 9B.”

Roman a amuţit şi era încruntat. Şi eu mă simţeam demoralizată, dar nu cred că aveam aceleaşi motive. Dat fiind că Seth nu ne confirmase nimic, nu ştiam sigur dacă sufletul lui era osândit, indiferent dacă mă găsea sau nu. Mai că sperasem că iadul îi propusese o provocare demnă de o poveste cu zâne, că dacă mă găsea şi eram împreună, avea să-şi recapete sufletul. Se pare că nu era adevărat. Iadul îi oferise numai şansa de a fi cu mine. Nimic mai mult. Fie că repara greşeala, fie că nu, sufletul lui îi aparţinea iadului. Povestea noastră de amor nu conta. M-am întrebat dacă mai negociase ceva, sau fusese aşa de disperat şi de recunoscător că i se dădea şansa de a fi cu mine din nou încât nici măcar nu ceruse mai mult de atât.

— Eu nu văd să fie pomenită pe undeva Letha, a spus Marcel zâmbind. Nu i s-au încălcat termenii contractuali.

— Dar este evident că cineva ştia, a spus Roman. Trebuie să aveţi o situaţie cu toate vieţile lui. S-a întâlnit cu ea în fiecare dintre ele. Aşa că cineva s-a asigurat că acea parte din contract

a fost respectată, regăsirea „iubitei” absente din prima sa viaţă. Ea. Pe care ar fi trebuit s-o uite, conform cu termenii din contractul ei. Se contrazic unul pe celălalt.

Roman vorbise cu siguranţă, expunându-şi raţional argumentele, dar simţeam că era neliniştit. Ştiam care era aspectul neclar, acelaşi pe care îl atacase imediat şi Marcel. Aici nu-mi apărea numele. Trebuia să figureze pe undeva lucrul ăsta dacă iadul reuşise să-i permită lui Seth să renască de fiecare dată în apropierea mea, dar nu ştiam unde anume. Categoric iadul nu avea să ne ajute să găsim documentul respectiv.

— Ar putea fi o coincidenţă, a spus Marcel. Poate a cunoscut pe altcineva în prima lui viaţă, o persoană de care s-a îndrăgostit, pe care a pierdut-o din tinereţe şi pe care a continuat s-o caute în secolele care au urmat.

— O persoană care era şi ea nemuritoare şi care urma să trăiască încă o mie cinci sute de ani? a întrebat Roman. E cam mare coincidenţa.

Marcel avea un aer arogant.

— Chiar şi aşa, Letha nu apare nicăieri în contractul lui. Toate probele sunt în cel mai bun caz indirecte şi nu există nicio dovadă că iadul l-a încheiat prin înşelăciune.

Deodată, mi-a trecut ceva prin cap şi am încercat să derulez pergamentul, în căutarea unei informaţii anume. Însă erau aşa de multe paragrafe, subparagrafe, articole şi clauze încât nu reuşeam să pricep nimic.

— Cine l-a întocmit? l-am întrebat pe Roman. N-ar trebui să apară numele celui care a mijlocit tranzacţia?

— Paragraful 27E, a spus Roman automat.

M-am oprit şi l-am privit neîncrezătoare.

— De unde ştii chestia asta?

— Tu ce crezi că am făcut săptămâna trecută? a întrebat în chip de răspuns.

M-a ajutat să dau de paragraful respectiv şi am răsuflat uşurată când am văzut numele la care sperasem. Doar ca să fiu sigură, am căutat şi paragraful cu pricina din contractul meu. Roman, cu ochii la ce făcusem eu, imediat a preluat pista.

— Domnule judecător, contractele astea au fost întocmite de acelaşi drăcuşor. Niphon. El trebuie să fi ştiut că erau în contradicţie. El trebuie să fi ştiut că Letha era iubita pe care o căuta Kyriakos.

— Ba nu „trebuie să fi ştiut” nimic, l-a contrazis Marcel. Ar putea fi o coincidenţă.

— Păi hai să-l aducem aici ca să aflăm, a spus Roman.

Hannibal a meditat la chestia asta preţ de câteva secunde.

Am avut impresia clară că în niciun caz nu voia să-l convoace pe Niphon, dar unii dintre îngerii-juraţi îl priveau nerăbdători. Dacă era cu adevărat un proces echitabil, cu probe clar prezentate, atunci nu exista niciun motiv să nu aducă un martor-cheie precum Niphon.

— Prea bine, a spus Hannibal. L-a privit pe tipul cu costumul frumos, cel care iniţiase procedurile şi pe care eu îl luasem drept un aprod elegant. Du-te după el. Luăm o pauză de zece minute între timp.

Hannibal a lovit cu ciocănelul, iar discuţiile au început, zumzăitoare, în timp ce aprodul ieşea grăbit din încăpere.

M-am aplecat spre Roman şi i-am spus:

— Niphon ştie. Trebuie să ştie. Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat anul trecut când a venit în vizită?

Roman auzise o parte din poveste, dar era dornic de o recapitulare, şi am început să i-o spun din nou. Niphon apăruse, chipurile s-o aducă pe Tawny, cel mai proaspăt sucub al nostru. Însă în timpul şederii lui, ne crease o mulţime de necazuri mie şi lui Seth. Încercase să ne separe şi, într-adevăr, o parte din acţiunile lui fuseseră cele care îl făcuseră pe Seth să creadă că, pe termen lung, cel mai bine era să ne despărţim. De asemenea, Niphon încercase să facă o înţelegere cu Seth, ca să putem fi împreună fără să intervină efectele sucubice dăunătoare ce se declanşau în timp ce făceam sex. Preţul ar fi fost, desigur, sufletul lui Seth.

Am făcut o pauză, şi meditam la chestia asta.

— Înţeleg restul… faptul că el voia să ne ţină departe unul de celălalt. Hugh spusese că era semn că un drăcuşor încerca să-şi repare o greşeală, iar asta este una gogonată. E logic că voia să ne despartă ca să evite să fie descoperit conflictul. Dar de ce să se deranjeze să facă o altă înţelegere dacă sufletul lui Seth figura deja într-un contract?

Roman medita cu un licăr în ochi.

— Pentru că ar fi putut adăuga un amendament la contractul mai vechi, înlăturând contradicţia. Astfel, sufletul lui Seth ar fi fost recuperat.

N-am avut timp să mai analizăm chestiunea, pentru că în curând s-a terminat pauza. Hannibal a restabilit ordinea şi s-a întors aprodul, cu Niphon.

Când l-am văzut, mi s-a strâns stomacul, la fel ca ultima oară. Niphon mă ducea întotdeauna cu gândul la o nevăstuică. Purta un costum gri şi avea un aer afaceristic, la fel ca toţi drăcuşorii, dar avea părul dat din belşug cu pomadă, lipit de cap, ceea ce-i ştirbea ceva din credibilitate. Avea buzele subţiri, ochi mici şi piele măslinie. De asemenea, dădea impresia că, dacă i se oferea ocazia, ar fi tulit-o ca din puşcă. Eroarea pe care încercase s-o cosmetizeze era acum expusă în văzul lumii. Însoţitorul său l-a dus în boxa martorilor, lângă banca judecătorului. Niphon s-a aşezat grijuliu, asudând vizibil. Îmi făcusem griji ca Hugh să nu fie atras cu forţa în povestea asta, temându-mă de consecinţele cu care ar fi trebuit să se confrunte. Probabil că Niphon se temea de acelaşi lucru, ca nu cumva să fie pedepsit pentru că mărturia sa îmi ajuta cazul. Diferenţa era că Hugh măcar ar fi avut o satisfacţie pentru că mă ajuta. Niphon, în schimb, nu câştiga nimic din asta.

— Spune-ţi numele, te rog, a zis Hannibal.

Drăcuşorul şi-a umezit buzele.

— Niphon, domnule judecător. Sluga dumneavoastră.

— Tu ai încheiat cele două contracte? a întrebat Hannibal şi a arătat spre pergamentele pe care Doris tocmai le pusese pe boxa martorilor.

Niphon le-a studiat cu gesturi teatrale.

— Presupun că da, domnule judecător. Numele meu apare pe ele, dar a trecut atât de mult timp de atunci. E simplu să uiţi.

— Anul trecut păreai să-ţi aminteşti când te chinuiai să dregi busuiocul, am spus batjocoritoare.

— Haideţi să ne menţinem într-o notă civilizată şi corectă, a spus Hannibal cu blândeţe.

Asta-i bună! Eu eram certată că nu eram civilizată şi corectă?

— Când ai întocmit contractul lui Kyriakos, ai ştiut că Letha era cea pe care o căuta? a întrebat Roman. Când a văzut că Niphon se face mic, Roman a adăugat: Şi ai grijă când spui „nu-mi aduc aminte”. Îngerii din preastimatul juriu îşi vor da seama că minţi.

Niphon a înghiţit în sec şi a aruncat o privire neliniştită spre boxa juraţilor, după care l-a privit din nou pe Roman.

— Da… da. Ştiam.

— Şi din moment ce ai redactat contractul Lethei, ştiai că termenii prevăd că trebuie s-o uite toţi cei care o cunoscuseră ca fiinţă umană. Faptul că o căuta era semn că îi fusese încălcat contractul. Nu ai reuşit să-l faci să uite.

Niphon s-a strâmbat.

— Nu i-a pomenit numele. Şi-a amintit numai că lipseşte din viaţa lui.

Roman mi-a izbit contractul cu mâna.

— Contractul nu specifică în ce grad trebuie să fie uitată, doar să fie uitată. Punct.

De pe Niphon se prelingeau găleţi întregi de năduşeală. A tras spre el unul dintre pergamente şi s-a uitat la el neliniştit.

— „Tuturor muritorilor care au cunoscut-o pe Osândită în timpul vieţii de om le va fi ştearsă din memorie. Şi-a ridicat privirea. Asta e o traducere. Cred că originalul în greacă specifica în mod clar că numai cei din viaţa ei de om trebuie s-o uite. De aceea, dacă şi-a amintit de ea pe urmă, atunci contractul nu a fost încălcat. Am putea face rost de o copie în greacă?

— Nu ar conta, a spus Roman. Chiar dacă spune asta. Am stabilit deja că sufletul defineşte identitatea unui om de-a lungul vieţilor. Chiar şi acum, el încă este cineva din viaţa ei de om, şi şi-a amintit. Nu ai reuşit să respecţi contractul.

— Nu e vina mea! a exclamat Niphon, şi acum nu era clar dacă vorbea cu Roman şi cu mine sau cu şefii lui din public. Am făcut aranjamentele pentru procedura standard de pierdere a memoriei odată cu întocmirea contractului ei. Nu ştiu de ce nu a mers. Da, ştiam că este soţul ei când am întocmit contractul ăsta, dar nu m-am gândit că asta ar însemna încălcarea contractului. Nu făceam decât să mai procur încă un suflet.

Marcel s-a adresat juraţilor:

— Spune adevărul? A făcut al doilea contract din ignoranţă şi nu cu intenţii rele? Adică nu mai rele decât se impune în astfel de situaţii?

Unii dintre îngeri au dat din cap, dar cam fără chef.

— Nu contează dacă a făcut-o din ignoranţă, a intervenit Roman. Asta nu e niciodată o scuză ca să încalci legea. Ai dat chix şi astfel ai invalidat ambele contracte.

— Hai să fim serioşi, a spus Marcel. Nu se poate spune că

vreunuia dintre Osândiţi i s-a creat un prejudiciu aşa de mare. În afară de acest mic aspect tehnic, chiar a fost ştearsă din memoria tuturor acelora pe care îi cunoştea. Iar el a mai primit încă nouă vieţi. Încă nouă vieţi! Ştim cu toţii cât de rare sunt înţelegerile privitoare la reincarnare. El a primit exact ceea ce a cerut. Ba chiar a şi regăsit-o. Iadul a respectat aceste contracte cât de bine posibil, şi nu poţi face pe toată lumea răspunzătoare pentru eroarea unei fiinţe inferioare, eroare despre care nici măcar nu a mai ştiut nimeni.

— Oh, a făcut Roman, cu o notă rapace în glas. Ba eu cred că mai ştiau şi alţii despre această eroare. Alţii cu o poziţie mult mai înaltă. Domnule judecător, pot chema un alt martor?

— Pe cine? a întrebat Hannibal.

— Pe tatăl meu, a spus Roman. Jerome, Arhidemon de Seattle.

S-a auzit un icnet colectiv, dar nu puteam spune dacă i se datora faptului că Roman recunoştea că Jerome este tatăl lui, sau pur şi simplu pentru că era chemat să depună mărturie un martor aşa de important. Hannibal a încuviinţat din cap.

— Ţi se acordă permisiunea. Niphon, poţi să pleci. Jerome, te rog să ni te alături.

Lui Niphon îi sfârâiau călcâiele şi efectiv s-a lovit de Jerome când s-au întâlnit pe coridor. Jerome, în schimb, mergea cu dezinvoltură, de parcă toate astea ar fi fost mai prejos de el şi ne făcea o mare concesie că venise. S-a aşezat, şi-a încrucişat frumos mâinile în faţă şi şi-a luat un aer plictisit.

— Jerome, a spus Roman. Nu este adevărat că ştiai de legătura dintre Seth şi Georgina? Adică dintre Kyriakos şi Letha?

Jerome a ridicat dintr-un umăr.

— Ştiam că sufletele amândurora făceau obiectul unui contract.

Era un răspuns demn de un înger. Spunea o parte de adevăr, dar nu tot adevărul. Mai că speram ca vreun înger să-i atragă atenţia asupra chestiei ăsteia, până când mi-a trecut prin cap un lucru neplăcut. Demonii puteau minţi fără să fie depistaţi. Era imposibil să dovedeşti dacă spunea adevărul sau nu.

— Cunoşteai termenii contractului ei? a întrebat Roman.

— Desigur, a spus Jerome. Cunosc termenii contractelor tuturor subordonaţilor mei.

— Deci ştiai că prin contract i se permitea să fie ştearsă din

memoria tuturor acelora care o cunoscuseră cât timp fusese om.

— Da, a spus Jerome.

— Şi ştiai că Seth fusese mai demult soţul ei şi avea un contract care o implica pe ea.

— Nu, a spus Jerome netulburat. Categoric nu.

Minte, minte, am gândit. Dar nu se putea dovedi.

— Dacă este aşa – a spus Roman – de ce te-ai folosit de Seth Mortensen ca să te ajute la recuperarea Georginei când a fost capturată de Oneiroi anul trecut?

— Nu-mi amintesc detaliile acelui incident, a spus Jerome cu delicateţe.

— Ei bine – a spus Roman –, dacă ai nevoie de reîmprospătarea memoriei, este aici un înger care a fost martor şi care ne poate face un rezumat. Unul pe care sunt sigur că juraţii nu au să-l conteste.

Trăsăturile lui Jerome erau perfect netulburate pe când capcana lui Roman se deschidea în jurul lui. Poate că îngerii nu puteau sesiza dacă Jerome minţea, dar tot ceea ce jura Carter că îl văzuse pe Jerome făcând sau că ştia avea să fie literă de lege. Carter nu putea minţi. Dacă el spunea că Jerome se folosise de Seth ca să mă salveze, atunci toată lumea avea să creadă, chiar dacă Jerome continua să nege. Văzând că este inutil să mai pretindă că a uitat, Jerome a recunoscut.

— Ah, despre Oneiroii ăia vorbeşti, a spus el.

— Ai recurs la un mediu uman ca s-o recuperezi, a spus Roman. El avea puterea şi cunoştinţele oculte necesare, dar era imposibil s-o găsească în vidul în care o ţineau Oneiroii. Ai sugerat folosirea lui Seth ca să-i găseşti sufletul, şi a mers. De ce? De unde ai ştiut?

Jerome a ridicat din umeri.

— Întotdeauna tânjeau unul după celălalt. Mi-am închipuit că dacă e să dau crezare prostiei ăleia cu dragostea adevărată, atunci puteam recurge la ea ca să ne ajute.

— Mei a spus altceva, am intervenit. Am profitat de faptul că procesul decurgea sub forma unei conversaţii şi mi-a revenit în memorie o amintire de mult pierdută. Mei a spus că şansele erau zero şi că indiferent cât de îndrăgostiţi am fi fost, n-ar fi trebuit să meargă.

Ochii negri ai lui Jerome au ţâşnit spre ceva din spatele meu şi

am presupus că Mei se bucura de întreaga tăioşenie a privirii lui.

— Georgina era prizonieră în vasta lume a viselor, a adăugat Roman. Era un suflet rătăcit printre vise. Pentru ca să ajungă la ea cineva şi s-o readucă era nevoie de o legătură incredibilă, de două suflete care au fost legate de-a lungul timpului.

— Termină cu sentimentalismele, te rog, a spus Jerome. Mi se face greaţă.

Roman a clătinat din cap.

— Redau doar faptele. Toţi cei prezenţi ştiu că e adevărat. Sufletele lor trebuie să fi fost legate pentru ca el să ajungă la ea, iar tu ştiai asta, motiv pentru care ai sugerat să vă folosiţi de Seth. Ştiai povestea cu contractele şi trecutul lor. Asta nu a fost o mică eroare de-a unui inferior neîndemânatic. Ştiai despre asta. Şi ştiai că e o problemă.

— Motiv pentru care ai aranjat uciderea lui Erik şi ai iniţiat transferul! am exclamat.

Când l-am văzut pe Jerome stând acolo aşa de relaxat şi de indiferent, am înţeles mai bine. Ştiuse în tot timpul ăsta ce se întâmpla cu mine şi cu Seth şi ce însemna lucrul ăsta. Nu crezusem niciodată că eu şi Jerome eram prieteni, dar mă înspăimânta să accept cât de mult lucrase împotriva mea ca să protejeze interesele iadului.

— Of, Georgie, a spus el. Tu întotdeauna eşti aşa de melodramatică.

— Ba nu! Putem să aducem probe…

Roman mi-a acoperit mâna cu a lui.

— Nu e simplu, a şoptit el. Nu există documente în sensul ăsta, îţi garantez eu. Şi nu este relevant în cazul ăsta.

M-am gândit la bunul şi generosul de Erik, care sângerase până se prăpădise în faţa ochilor mei.

— Pentru mine este relevant.

Jerome a oftat din rărunchi.

— Mai doriţi şi altceva? Pot să mă întorc la locul meu, vă rog?

Judecătorul şi-a plimbat privirea între Roman şi Marcel. Amândoi au clătinat din cap.

Când Jerome a plecat, Roman a trecut la concluzii.

— Domnule judecător, stimaţi juraţi… am prezentat dovezi mai mult decât suficiente pentru a demonstra că nu i s-a respectat contractul. Prin cine ştie ce eroare, cei din viaţa ei de muritoare nu au uitat-o. În virtutea articolului 7.51.2 din

Cron*icile sufletului,* contractul Georginei este invalidat. Are dreptul să-şi recapete sufletul şi restul acestei vieţi, în care nu mai este în slujba iadului, în virtutea paragrafului privitor la daune şi despăgubiri din articolul 8.2.0. De asemenea, contractul lui Seth Mortensen este şi el invalidat, deoarece a fost rod al unei înşelăciuni. Drăcuşorul care l-a încheiat ştia că îl încalcă pe al ei şi ştia că termenii prevăzuţi în contractul lui Seth – aceia de a o găsi şi de a îndrepta situaţia – presupuneau că îşi aminteşte într-o oarecare măsură. Al lui nu poate exista fără să-l contrazică pe al ei. Prin urmare, are şi el dreptul să-şi recapete sufletul.

— Domnule judecător… a dat să spună Marcel.

Judecătorul Hannibal a ridicat o mână.

— Linişte. Îţi propun o înţelegere.

În sala de judecată, cei prezenţi au început să se foiască neliniştiţi şi s-a simţit şi un val mai firav de entuziasm. Ce le mai plăceau demonilor înţelegerile şi aranjamentele.

— Ascult, a spus Roman.

— Sunt dispus să închid cazul fără votul juraţilor şi să accept că nu a fost onorat contractul Lethei. Sunt dispus să accept restituirea a tot ceea ce este stipulat în articolul 8.2.0.

Împrejurul nostru au izbucnit icnete. Am făcut ochii mari şi m-am întors nedumerită spre Roman. Oare să fie aşa de simplu? Nu cunoşteam toate detaliile din 8.2.0, dar, din câte înţelegeam eu, dacă îmi era invalidat contractul, mă puteam întoarce pe pământ şi să-mi trăiesc restul zilelor ca muritoare. *În posesia sufletului meu.* Părea prea frumos să fie adevărat.

— Însă – a continuat Hannibal – nu văd destule probe care să justifice eliberarea celui de-al doilea suflet. Argumentele îţi vor fi respinse pe motiv că sunt neîntemeiate.

— Nu e adevărat! am strigat.

— Şi dacă nu acceptăm, ce se întâmplă? a întrebat Roman.

Hannibal a ridicat din umeri.

— Atunci pot vota juraţii în legătură cu cele două contracte.

Roman a dat gânditor din cap.

— Pot să mă consult cu, ăăă, clienta mea?

— Sigur, a spus Hannibal, lovind cu ciocănelul. Pauză cinci minute.

Spectatorii nu au aşteptat să li se spună de două ori. Povestea asta era trăsnet. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un suflet să fie

eliberat şi nici să se ofere o înţelegere.

— Care e trucul? l-am întrebat încet pe Roman.

A mijit ochii.

— Hm, cred că Hannibal simte că e în pericol să piardă două suflete şi încearcă să reducă din pierderi. Ai dovezi destul de solide. La fel sunt şi ale lui Seth, deşi nu chiar aşa de solide, mai ales că el nu e aici. Totuşi, Hannibal ar prefera să te lase pe tine să scapi uşor şi să se asigure că tot se alege cu un suflet din harababura asta.

— Păi atunci, dacă avem dovezi, ar trebui să ne lăsăm pe mâna juraţilor. Tocmai ai spus că şi ale lui Seth sunt solide.

— Aşa e, mi-a dat Roman dreptate. Dar uite ce mi-a spus Hugh despre juraţi. Toate disputele legate de contracte sunt judecate de îngeri şi de demoni în număr egal, de dragul corectitudinii. Îngerii vor vota sincer cum cred ei că este corect. Dacă dovezile ar fi subţiri, ar vota împotriva ta. Ei nu cred că merită să elibereze un suflet dacă nu sunt onorabile condiţiile.

Demonii însă nu au asemenea principii morale. Chiar dacă Jerome şi Niphon ar mărturisi pe faţă că a fost intenţionată chestia cu contractele care se bat cap în cap, demonii din rândul juraţilor tot ar vota împotriva ta.

— Nu e corect, am protestat.

— Georgina, a spus el simplu. Suntem în iad.

— Şi ce se întâmplă dacă e jumătate-jumătate? Respectă aceleaşi proceduri ca în cazul neajungerii la un verdict majoritar pe care le ştim cu toţii?

— Atunci are loc un vot de departajare. Un al treisprezecelea înger sau demon este chemat la întâmplare şi acesta dă votul decisiv. Dacă se ajunge la asta, atunci şansele tale se reduc la 50-50, la noroc.

— De-aia ne-a propus şi înţelegerea, am şoptit. Dacă renunţ la sufletul lui Seth, mi se garantează libertatea.

Roman a dat din cap.

— Iar dacă nu, se poate să deveniţi amândoi proprietatea iadului.

Capitolul 20

Am meditat preţ de o fracţiune de secundă, şi chiar şi asta a fost prea lungă. Nu exista îndoială care avea să fie decizia mea. Seth şi cu mine eram legaţi unul de celălalt. Chiar dacă îi convenise lui Jerome aranjamentul ăsta, Seth îmi găsise sufletul prin incredibil de uriaşa lume a viselor. Seth şi cu mine ne regăsiserăm viaţă după viaţă şi ne îndrăgostiserăm întruna unul de celălalt. Chiar dacă nu ne aminteam de celălalt, o parte ascunsă din noi ne unise. Mi-am adus aminte de cuvintele lui Roman: *Vă găsiţi şi vă pierdeţi întruna, vă ciorovăiţi şi vă certaţi şi daţi vina pe lipsa de încredere şi pe lipsa de comunicare. Ai de gând să laşi situaţia asta să continue?*

Nu, ciclul ăsta avea să se întrerupă. În condiţiile alese de mine. Vieţile pe care le trăiserăm... suferinţa pe care o înduraserăm... Nu aveau să fie inutile. Nu conta dacă Seth mă ura şi nu voia să mă mai vadă niciodată. Nu aveam să-l părăsesc nici acum, nici altă dată.

— Nu facem înţelegerea, i-am spus lui Roman. Eu şi Seth suntem implicaţi amândoi în chestia asta, fie că ştie, fie că nu.

Roman nu a încercat să mă convingă să renunţ. A spus pur şi simplu:

— Înţelegi care e miza?

— Da.

Dacă nu câştigam, nu-mi pierdeam numai eu sufletul. În acelaşi timp mă aştepta o eternitate în slujba iadului, cu şefi nu prea încântaţi că zguduisem sistemul. Nu mă îndoiam că exista pe undeva un articol sau o clauză care spunea că nu puteam fi penalizată pentru chestia asta, dar, după cum am mai remarcat, iadul avea o mulţime de mijloace să pedepsească oamenii, neoficial. Probabil că postul din Las Vegas nu mai există, obligându-mă să mă mut într-un loc cu adevărat îngrozitor.

Hannibal a făcut din nou linişte în sală, iar Roman a anunţat care era decizia mea.

Hannibal a plescăit dezaprobator.

— Pariezi totul pe maşina cea nouă, nu? Ei bine, doamnelor şi domnilor juraţi, acum stă în mâinile Domniilor Voastre. V-au fost

expuse probele şi lipsa acestora. Credeţi că există destule „dovezi” care să susţină cazul reclamantei? Ar trebui ca ambele contracte – pe care aceşti oameni le-au semnat de bunăvoie – să fie invalidate?

Şi lumea vorbeşte că justiţia e oarbă.

Juraţii au trecut la votul secret, lucru care mi s-a părut interesant. Asta era o mică urmă de imparţialitate, şi teoretic le oferea protecţie celor care votau împotriva intereselor taberei lor. Vedeam şi eu în rândul îngerilor ceea ce-mi spuseseră şi Roman, şi Marcel. Dar oare se întâmpla şi cu demonii? Chiar dacă puteau aprecia binele sau răul într-o situaţie, scopul lor suprem era să facă rost de suflete în beneficiul iadului. Oare l-ar fi emoţionat pe vreunul dintre ei suficient un caz încât să-şi asculte conştiinţa? Era oare posibil ca vreo scânteie de bunătate să supravieţuiască în întunecimea locului în care ne aflam? Judecând după modul grăbit în care îşi scriau răspunsurile, nu prea s-ar fi spus. Nu şovăiau. Expresia demonilor îi arăta aroganţi şi siguri pe ei. Îngerii şi demonii aveau origine comună, dar mi se spusese că odată ce petrec suficient timp în iad, natura angelică li se eroda. Niciunul dintre demonii ăştia nu avea să petreacă nopţi albe din cauza sorţii ce-mi aştepta sufletul.

Aprodul a strâns voturile. Le-a aranjat în două movile suspect de asemănătoare şi i le-a dat judecătorului. Hannibal a făcut o numărătoare rapidă şi a dat din cap către sine înainte să ni se adreseze nouă. În sală s-a instalat iar nemişcarea.

— Ţine-te bine, a şoptit Roman.

— Juraţii şi-au dat verdictul, a spus Hannibal. Şase la şase. Avem egalitate.

Toată lumea din sală a răsuflat, iar apoi tensiunea a crescut din nou pe când cu toţii aşteptau următorul pas. N-ar fi trebuit să mă surprindă egalitatea, dar sperasem că poate-poate vreun demon rebel ar fi votat în favoarea mea. Primisem răspunsul. Nu era nicio scânteie de bunătate aici. Nu puteam supravieţui în iad.

— În concordanţă cu articolul… mă rog, nu mai ştiu care e… x sau y, trecem la votul de departajare, a spus Hannibal.

Aprodul a revenit cu un vas bogat împodobit, pe care i l-a dat judecătorului. Hannibal a răsturnat conţinutul, lăsând la vedere o bilă albă şi una neagră.

— În cazul ăsta este chiar aşa de simplu, albă sau neagră. Dacă iese bila neagră, votul decisiv îl dă un demon. Dacă iese cea albă, îl dă un înger. S-a oprit, şi avea un aer meditativ. Ce stereotip. Presupun că nu putem schimba culorile, nu? Măcar de data asta? Nu? Bine, hai să-i dăm drumul. A cercetat juraţii şi a arătat spre un înger-femeie cu părul roşcat şi ondulat, şi cu ochi albaştri cu gene lungi. Tu, tu tragi bila.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a apropiat graţioasă de banca judecătorului. Încă o tentativă de dreptate. Dacă ar fi tras Hannibal bila, aş fi avut dubii în privinţa rezultatului. Corectitudinea chestiunii a fost sporită când a pus-o să jure că o să tragă cinstit, fără să profite de puterile ei.

— Jur, a spus ea şi a pus bilele în vas.

Le-a amestecat şi a dus mâna înăuntru, aruncându-mi o privire scurtă şi, dacă nu cumva mă înşelam eu, compătimitoare. A scos mâna pumn. Când a deschis-o, nu a văzut nimeni bila imediat, dar pe faţa ei se putea citi rezultatul.

— Rahat, a exclamat Roman.

În palma îngerului a apărut o bilă neagră. I-a dat-o judecătorului, care nici nu s-a deranjat să-şi ascundă bucuria. I-a mulţumit în timp ce ea se întorcea la locul ei şi apoi a ridicat bila, s-o vadă toată lumea. Printre demoni s-a stârnit un val de entuziasm, încântaţi să fi câştigat jocul de noroc pe care ni-l oferise.

O clipă m-a încercat regretul, dar numai o clipă. Aş fi putut pleca de aici cu sufletul şi cu viaţa intacte. Aş fi putut să nu aduc niciodată chestia asta în discuţie şi să-mi fi continuat netulburată viaţa de sucub, profitând de viaţa de vis din Las Vegas. În loc de asta, riscasem totul pentru şansa de a mă elibera şi pe mine, şi pe Seth. Şi pierdusem în cazul amândurora.

Meritase?

Da.

— „Soarta” s-a pronunţat, a spus Hannibal, admirând încă bila. Conform regulilor, acum decizia este lăsată în seama unui al treisprezecelea jurat, care va fi ales la întâmplare din rândul iluştrilor slujbaşi ai iadului. Doris?

Doris a început să apese pe tastele laptopului. După câteva momente, a dat din cap spre aprod. Acesta s-a dus spre ieşirea din spate, ca să îl aducă pe al treisprezecelea jurat, după cum

am presupus eu.

Îmi simţeam inima grea, ca de plumb, şi am tresărit când Roman şi-a pus din nou mâna pe a mea.

— Îmi pare rău, a spus pe un ton scăzut. Ar fi trebuit să mă lupt mai mult. Sau să insist să accepţi înţelegerea…

L-am strâns de mână.

— Nu. Ai fost perfect. Singurul lucru pe care nu ar fi trebuit să-l faci este să te implici în zăpăceala asta.

Era imposibil de crezut, dar, indiferent ce soartă mă aştepta după ce pierdeam procesul, nu avea să fie nici pe jumătate de rea cât era a lui.

Mi-a zâmbit jucăuş.

— Şi adică să fi ratat ocazia de a le râde în faţă raiului şi iadului? În plus, pentru nimic în lume nu te-aş fi lăsat…

În sala de judecată se porniseră sporovăielile când plecase aprodul, iar acum, la întoarcerea lui, se aşternuse din nou liniştea. Cuvintele pe care se pregătea Roman să le spună s-au pierdut când s-a întors şi el odată cu mine ca să-l vadă pe demonul care îmi putea da votul fatal. Când am văzut, a trebuit să mă uit de două ori.

Era Yasmine.

Aproape că n-o recunoscusem. Trecuse un an de când n-o mai văzusem, un an de când o văzusem căzând, transformându-se din înger în demon. Cât fusese înger, Yasmine înfăptuise mai multe păcate grave, începând cu momentul în care se îndrăgostise. Acest simplu fapt le era interzis celor asemenea ei, dar ea mersese cu un pas mai departe, se îndrăgostise de un nephilim pe nume Vincent. Vince era un tip extraordinar, dar, ca şi în cazul lui Roman, reacţia standard din partea îngerilor şi a demonilor deopotrivă fusese distrugerea imediată. În cele din urmă, un înger acţionase din impuls şi Yasmine se grăbise să-l apere pe Vince, ucigându-l pe celălalt înger cu prilejul ăsta.

Şi cu asta fusese condamnată să-şi ducă zilele în iad.

Văzusem totul şi fusese oribil. Un înger murise, un altul căzuse. Totul se întâmplase în noaptea în care Nyx fusese depistată şi capturată din nou. Vince şi cu mine fuseserăm prinşi în focul încrucişat. Făcusem ce putusem pentru el, dar îmi era imposibil să-l scap de pedeapsa raiului.

Înainte să părăsească oraşul, Vince îmi spusese că nu contează ce credeam că ştiu eu despre Yasmine. Spusese că

după ceva timp petrecut în iad alături de alţi demoni, avea să devină ca ei. Asta li se întâmpla tuturor, unul precum Carter putea deveni unul ca Jerome. Nu crezusem la vremea aia, dar înţelegeam mai bine după ce petrecusem ceva timp în locul ăsta necurat care mă umplea de deznădejde. Şi după ce o studiasem acum, înţelegeam că şi ei i se întâmplase.

Mi-a revenit în memorie tânăra care zâmbea, râdea, cu ochi întunecaţi scânteietori şi părul negru şi strălucitor. Părul şi ochii erau aparent la fel, dar în ochii ei nu mai era lumină şi nici veselie, ci păreau insondabili, întunecaţi şi reci pe când privea drept înainte şi mergea în faţa sălii de judecată. Purta o rochie neagră fină, care îmi amintea de o curtezană gotică, iar părul ei lung şi revărsat pe spate se pierdea în ţesătura de mătase. Chiar dacă n-aş fi întâlnit-o niciodată sau nu i-aş fi cunoscut povestea, imediat mi-aş fi dat seama că e demon. Exact ca în cazul celorlalţi din sală, aspectul şi aerul ei sugerau asta.

Aveam să fiu condamnată de către cineva care mai demult îmi fusese prieten.

Yasmine a ajuns în faţa sălii de judecată şi i s-a făcut semn spre masa martorilor. S-a aşezat şi a scrutat sala cu o expresie de nepătruns.

— Ai urmărit procesul? a întrebat judecătorul Hannibal.

— Da, a spus ea, cu un glas la fel de inexpresiv ca faţa.

Nu-mi dădeam seama cum de-l urmărise. După mine, fiind vorba de iad, putea fi cu ajutorul televiziunii cu circuit închis sau la fel de bine cu al unei oglinzi magice.

— Şi înţelegi care e datoria ta? a întrebat Hannibal.

— Da, a răspuns ea.

Hannibal se străduia să păstreze o aparenţă de formalitate şi respectare a procedurilor, dar rânjetul satisfăcut de pe faţa lui cam infirma lucrul ăsta. Era prea încântat de sine şi de felul în care se răsturnase situaţia.

— Atunci votează, pe baza probelor şi a argumentelor la care ai fost martoră. Dacă tu crezi că cele două contracte sunt amândouă corecte şi nu s-au contrazis unul pe celălalt, atunci votează în defavoarea reclamantei.

S-a lăsat liniştea şi atunci a intervenit Roman:

— Şi dacă ea crede că cele două contracte nu sunt valide?

— Da, da, a spus Hannibal cu un gest indiferent, iritat de această evidentă pierdere de timp. Dacă tu crezi că cele două

contracte se contrazic, atunci votează în favoarea reclamantei.

Yasmine a primit o bucată de hârtie şi un pix, exact precum ceilalţi juraţi. Şi exact ca şi celorlalţi, nu i-a luat prea mult timp să voteze, a scris iute şi sigur. Când a terminat, şi-a ridicat senină privirea, fără nicio schimbare de expresie, fără să dea vreun semn că ne-am fi cunoscut vreodată. Deşi mă simţeam îngrozitor din pricina propriei mele sorţi, nu puteam să nu regret la fel de tare ceea ce-i făcuse iadul unei fiinţe aşa de bune şi de drăguţe ca ea. Nu, am gândit. Nu numai iadul. De fapt, raiul era la fel de vinovat. Ce grup e ăla care luptă pentru bine, dar nu le permite membrilor săi să iubească?

Hannibal a luat hârtia de la ea cu un gest teatral şi şi-a aşezat-o dinainte ca să citească.

— În virtutea legilor acestei curţi şi infailibilului Regat al Iadului, juraţii au hotărât... A făcut o pauză, şi ce a spus apoi a sunat a întrebare: în favoarea reclamantei?

O scânteie de bunătate în întuneric...

Pentru o clipă, totul a rămas nemişcat. Sala de judecată era cufundată în tăcere, împietrită în timp. Apoi s-au petrecut mai multe lucruri, în acelaşi timp.

Din spatele meu, l-am auzit pe Jerome spunând:

— Rahat.

Yasmine mi-a făcut cu ochiul.

Roman m-a îmbrăţişat.

Hannibal a citit iar bucata de hârtie, s-a uitat la Yasmine, apoi a înghiţit în sec, după care a vorbit:

— Amândouă contractele sunt declarate nule şi neavenite.

Majoritatea celor din sală se ridicaseră în picioare şi îşi înălţau glasurile furioase. Nu am avut timp să mă gândesc la ce spun, însă, pentru că eu mă dezintegram.

— Nu, încă nu! am exclamat.

M-am întins cu disperare după Roman, care mă îmbrăţişase, dar nu mai puteam să-l prind. Mă reduceam la nimic, la o himeră, şi nu mă mai puteam agăţa de nimic material. Dar am încercat. Am încercat să-l apuc şi să-l iau cu mine, pentru că nu-l puteam lăsa aici, în mijlocul unor demoni enervaţi că pierduseră două suflete. Am încercat chiar să-l strig pe nume, dar nu a mers. Nu mai aveam gură şi nici glas. Eu plecam de aici, el rămânea.

Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lui verzi ca

marea, care mă priveau cu un amestec de fericire şi suferinţă. Cred că l-am auzit spunând ceva despre „un lucru mult, mult mai important”, apoi n-am mai simţit nimic. Aş fi ţipat furioasă dacă aş fi putut, dar mă dusesem, nu mai eram nimic.

Se lăsase doar bezna.

Capitolul 21

Ai fi zis că primele clipe din noua mea viaţă, în care aveam suflet, aveau să fie magice şi minunate. Însă mai degrabă au fost dureroase.

— Au.

— Nu prea se compară cu vindecarea rapidă a nemuritorilor, nu, dulceaţă?

Am mijit ochii la Hugh, care zâmbea larg. Stătea în faţa unei ferestre uriaşe, iar din spate i se revărsa o lumină orbitoare. Am întors capul, am cercetat uşor şi restul împrejurimilor şi am observat semnele familiare ale unui salon de spital. Zăceam într-un pat, cu un ac în braţ, lângă nişte maşinării care scoteau piuituri şi aveau ecrane indescifrabile.

M-am uitat iar la Hugh.

— Poţi să tragi perdelele? Sau să treci în partea cealaltă?

A tras perdelele pe jumătate, lăsând încă lumina să intre în cameră, dar nu într-atât încât să-mi pârjolească ochii.

— E mai bine?

— Da. Mersi.

M-am mişcat uşor şi am încercat să-mi analizez rănile de pe corp. Mă dureau coastele şi mă ţinea când respiram. În parte, era din cauza rănilor pe care le suferisem, iar restul de la bandajele strâns legate în jurul trunchiului. Mai bine aşa, ca să nu înrăutăţesc şi mai tare situaţia, am presupus.

— De cât… de cât timp sunt aici?

Evenimentele recente încă erau ca o ceaţă. Într-un fel, simţeam că procesul se derulase cu numai câteva secunde în urmă. Totuşi, le mai percepeam şi ca pe un vis, ca pe ceva care se petrecuse cu un secol înainte. Mi-era greu să le pătrund cu mintea.

— Păi, *corpul* tău e aici de vreo patru zile, a spus Hugh. Pe de

altă parte, „tu”… tu ai revenit printre noi acum două zile.

— Ti-ai dat seama? am întrebat.

Zâmbetul i-a devenit ironic.

— Ai uitat care mi-e meseria. Cât ai fost în iad, n-ai avut suflet.

— Nici înainte de asta n-am avut suflet, i-am atras atenţia. Adică, teoretic îi aparţinea iadului, nu?

— Da, dar chiar dacă nu e al tău, tot îl ai. Nu poţi funcţiona sau exista fără el. Sufletele noastre sunt ca nişte… hm, nu ştiu. E ca şi când ar fi încastrate în ambră. Ele există, iar eu le văd în noi. Atât că sunt inaccesibile, într-un fel care e diferit de cazul oamenilor. Cât ai fost plecată, nu aveai nimic. Nici măcar un suflet marcat. Era numai un fel de… beznă pustie în adâncul tău cât timp zăceai acolo.

M-am cutremurat, deloc încântată de imagine.

— Şi acum?

— Şi acum?

Chipul lui Hugh s-a înmuiat, căpătând un aer emoţionat cum nu mai văzusem niciodată la drăcuşorul de regulă dur şi dispreţuitor.

— Oh, dulceaţă. Când te-ai întors, eu eram aici… şi a fost de parcă… futu-i, nu-mi vine nimic. Nu mă pricep deloc la comparaţii. Cum e soarele după eclipsă. Ţi se pare că aici e prea multă lumină? a întrebat şi a dat din cap spre fereastră. Asta nu e nimic. Ţi-ai recăpătat sufletul, eliberat şi neîncătuşat… şi e minunat. E frumos, atât de frumos. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Este… este pângărit? În fond, am făcut tot felul de lucruri…

— Îl primeşti înapoi nou-nouţ. Asta prevede clauza 13.2.1. Ca să vezi câtă încredere are iadul că n-o trebuiască niciodată să înapoieze un suflet. Nu-ţi face griji, a adăugat el, căci pe faţă începuse să mi se răspândească un zâmbet neghiob. Până şi cei mai buni o mai dau în bară. Imediat îţi pângăreşti sufletul. E ca şi cu maşinile. Cum ai ieşit cu ea din parcarea reprezentanţei, cum îşi pierde valoarea.

— Dar să sperăm că nu în aceeaşi măsură ca înainte, am mormăit.

Mi s-a înfiripat un gând şi m-a cuprins panica. Eram destul de sigură care era răspunsul, dar tot trebuia să întreb.

— Şi corpul? Cu care am rămas?

— Cu al Georginei pe care o cunoaştem şi o iubim cu toţii. Şi în legătură cu asta există prevederi, pentru sucubii care se eliberează de contract. Ar fi complicat să-ţi dea corpul iniţial şi apoi să-şi bată capul cu locul şi timpul. Aşa că îţi este redat sufletul în corpul şi locul cel mai recent. A făcut o pauză, apoi a continuat: Sunt destul de sigur că nu i s-a mai întâmplat nici unui alt sucub până acum.

— Slavă Domnului că nu aveam genul de corp pe care îl avea Tawny când a fost Jerome invocat, am spus.

Avusese un corp cu adevărat îngrozitor, dar întrucât niciunul dintre noi nu mai avea puterile până la revenirea lui Jerome, cu ăla se alesese. Deşi, să fiu sinceră, dacă asta ar fi presupus să am propriul suflet, aş fi acceptat şi corpul ăla. Aş fi acceptat şi corpul meu iniţial, aş fi acceptat orice. Aspectul fizic nu însemna nimic.

— Carter ne-a făcut un rezumat, a spus Hugh, apoi a scuturat din cap şi a zâmbit. Nu pot să cred că ai mizat pe amândouă contractele. Eu aş fi mers pe varianta sigură.

— N-am putut, am spus, şi gândul mi-a zburat la evenimentele din sala de judecată. Chiar dacă Seth mă urăşte, nu puteam să-l abandonez. Nu m-aş fi putut bucura de restul ştiind că el este osândit.

— Nu te urăşte.

— Dar a…

— Ştiu, ştiu. Hugh nu m-a lăsat să termin. Ştiu ce-a spus, dar încă era supărat din cauza sesiunii ăleia tâmpite de hipnoză. Asta a fost prea mult pentru oricine. Carter a stat de vorbă cu el când te-ai întors, i-a explicat ce s-a întâmplat.

Mi s-a strâns inima. Oare era bine sau rău? Începeam să întrezăresc cât de implicat fusese Carter în situaţia mea şi a lui Seth, dar oare reuşise îngerul să rezolve totul cu atâta uşurinţă?

— L-a făcut… l-a făcut cumva Carter pe Seth să se răzgândească în privinţa mea?

Hugh a ridicat din umeri.

— Nu cred că a fost cazul. Dacă în noaptea aia nu s-ar fi întâmplat chestia cu maşina, cred că tu şi cu Seth aţi fi avut o discuţie foarte interesantă. Cred că începuse să-şi bage minţile în cap. De-aia venise.

— Nu, am spus, neîncrezătoare.

— Am vorbit cu el, dulceaţă. Chiar crezi că putea renunţa aşa

de simplu la toată iubirea aia? Şi, ştii, a fost aici. A stat la căpătâiul tău până… mă rog, până ieri de fapt. Apoi a trebuit să plece în turneu.

— Turneu…

Mi-am amintit vag că Andrea pomenise despre asta, că devenise posibil pentru că starea ei se îmbunătăţise. Apropo de Andrea… dacă mi se anulase contractul, iadul nu mai avea niciun motiv să-i creeze probleme. Putea fi lăsată în pace să se vindece singură.

— A plecat ieri?

— Undeva pe Coasta de Est, a spus Hugh. Sunt sigură că găseşti pe site-ul lui. În fond, tu ai fost cea care l-a încurajat mereu să-l actualizeze.

I-am zâmbit şi m-am gândit cât de reticent fusese Seth la era digitalului. Am făcut un gest imprecis spre corpul meu întins în pat.

— Probabil că e mai bine că a plecat. Trebuie să mă vindec. Poate… poate stăm de vorbă când se întoarce.

Hugh m-a privit în tăcere.

— Ce e? am întrebat.

— O să fie plecat timp de două săptămâni, a spus Hugh. Atâta lucru ştiu şi eu. Eşti sigură că vrei să aştepţi atât de mult?

— Am aşteptat deja mult, am spus sec.

— Exact asta spuneam şi eu. Uite ce e, nu-mi fac iluzii în privinţa sufletului meu. A fost alegerea mea şi sunt mulţumit de soartă. Dar dacă aş fi în locul tău şi aş avea sufletul şi posibilitatea începerii unei noi vieţi? La naiba, Georgina. M-aş duce după Seth, indiferent unde s-ar afla, din clipa în care aş putea să mă târăsc din pat. Acum eşti muritoare. E simplu să mai „aştepţi un pic” când ai o veşnicie la dispoziţie. Acum n-o mai ai. Ai pierdut timpul pe care îl ai făcându-i jocul iadului, ciorovăindu-te cu Seth şi cu cel care a fost el înainte. Du-te după el imediat ce poţi şi îndreaptă lucrurile.

— Parcă ai fi Roman.

Imediat ce i-am rostit numele, un milion de amintiri s-au prăvălit asupra mea.

— Dumnezeule. Roman. Nu pot să cred ce-a făcut.

— Da, a spus Hugh trist. Asta ne-a spus şi Carter.

— De ce să fi făcut aşa ceva? am întrebat, conştientă că niciodată nu aveam să primesc un răspuns satisfăcător. Of,

Doamne, Hugh. L-am lăsat acolo. L-am lăsat de izbelişte.

— Ba nu, m-a certat Hugh. N-ai avut de ales. Şi nu l-a păcălit nimeni. De mult ştia că vrea să facă treaba asta. După ce am înaintat cererea, m-a bătut permanent la cap în legătură cu detaliile contractului şi cu procedurile legale ale iadului. El a vrut să facă chestia asta. S-a pregătit. Atât că aştepta ocazia.

Am strâns din ochi, de teamă să nu-mi vină să plâng, când mi-am amintit cum m-a apărat în iad. În minte mi-a apărut o amintire vagă, din noaptea de dinainte de meci… Roman voise să-mi spună ceva, dar se reţinuse. Şi când plutisem pe deasupra corpului meu, chiar înainte să mă risipesc, Carter spusese că trebuie să dea de Roman. Plănuiseră totul. Roman ştiuse ce se întâmpla şi fusese gata de plecare. Hugh avea dreptate, Roman voise să se întâmple aşa.

Dar asta nu uşura situaţia.

Am deschis ochii.

— Şi acum ce fac?

Hugh m-a privit cu un aer blând.

— Ai grijă ca sacrificiul lui Roman să nu fie în zadar. El voia să fii fericită. Aşa că fii fericită, dulceaţă. Du-te la Seth.

Posibilul răspuns mi-a fost întrerupt de o asistentă, care a venit şi a descoperit că eram conştientă. L-a certat pe Hugh că nu a chemat-o şi s-a dus după doctor. Între timp, Hugh m-a privit sfios. De vină era faptul că fusesem nemuritoare, vreme în care m-aş fi vindecat aşa de repede încât ne-am fi putut lipsi cu uşurinţă de ajutorul medicinii moderne. Doctorul, o femeie de vreo patruzeci de ani pe nume dr. Addison, a apărut curând şi mi-a făcut câteva teste preliminare şi de asemenea mi-a spus pe scurt care era situaţia mea.

Când a terminat, am întrebat:

— Cât credeţi că o să stau aici?

— Dacă totul evoluează aşa cum ar trebui? a meditat ea. Aş spune că poţi fi externată în trei zile. Şi va trebui s-o iei uşurel.

— Încă trei zile, am repetat mohorâtă.

Aveam nevoie de timp să mă obişnuiesc cu calitatea de om. Sucub fiind, m-aş fi refăcut în douăzeci şi patru de ore. Şi după aceea nici n-ar fi fost cazul s-o iau uşurel.

Văzându-mi mina disperată, dr. Addison a spus ironică:

— Sincer, după accidentul pe care l-ai avut, să petreci în total o săptămână aici nu e rău deloc. Ai avut lovituri destul de urâte,

dar zău, putea fi mult mai rău.

Când ea şi asistenta au plecat, l-am văzut pe Hugh că-şi verifică telefonul.

— La ce te uiţi?

— La programul lui Seth. Peste trei zile o să fie în St. Louis.

— Hmm, am făcut.

— Peste patru, o să fie în San Francisco.

— E pe aproape, am spus. Oarecum.

— Eu ţi-aş mai acorda o zi ca să te refaci, a spus Hugh.

— O zi în plus, zici? l-am tachinat. Nu ziceai tu să nu irosesc nici măcar o zi, acum că sunt muritoare?

— Încă e valabil ce am spus despre irosirea timpului, a zis Hugh şi a zâmbit larg. Dar până şi eu pot fi realist. Mai rezervă-ţi o zi. Ai nevoie pentru aranjarea călătoriei, dacă nu din alte motive. Dar nicio zi mai mult.

— Du-te şi trăieşte-ţi viaţa, nu?

— Dacă eşti dispusă.

Am meditat la cuvintele lui şi m-am gândit la Seth. Am dat din cap şi nu-mi păsa dacă era o nebunie să sar în avion chiar după ce ieşisem din spital. Acum eram om, iar nebunia figura în fişa postului.

— Sunt dispusă, am spus. Fă-mi rezervare pentru San Francisco.

Hugh era din nou atent la telefon.

— Dulceaţă, exact asta fac.

Capitolul 22

E simplu să mergi de la Seattle la San Francisco cu avionul, chiar mai simplu decât până la Las Vegas. Durează mai puţin de două ore şi sunt o grămadă de curse în fiecare zi. Întreaga călătorie ar fi trebuit să fie simplă. Avusesem zile în care stătusem mai mult în trafic doar încercând să ajung din centrul oraşului Seattle până în suburbii.

Dar niciodată nu mai mersesem cu avionul *ca muritoare.* Încă eram hotărâtă să merg la Seth, aşa că nu existau dubii că nu m-aş fi dus, numai că mi-era foarte frică. Stăteam în avion, aşteptam să decolăm şi observam lucruri cărora nu le

acordasem prea mare atenţie. Oare chiar aşa de tare se auzeau în mod normal motoarele? Mirosul pe care îl simţeam era de la combustibil? Chestia asta era o crăpătură în geam, şi dacă era aşa, avea să reziste când ne ridicam de la sol? Înainte nu făcusem decât să urmăresc din politeţe demonstraţia însoţitoarelor de zbor privitoare la măsurile de siguranţă, dar de data asta m-am agăţat de fiecare detaliu. Acum miza era mare, ca de exemplu viaţa mea. Un nemuritor ar fi supravieţuit unui accident aviatic. N-ar fi fost plăcut, dar era posibil. Însă acum? Acum riscam la fel de mult ca restul oamenilor.

Temerile mele au fost nefondate, desigur. Zborul a fost fără incidente, simplu şi rapid, cum mă aşteptasem. Într-adevăr, avionul era cel mai sigur mijloc de transport. Chestia asta nu se schimbase, numai percepţia mea asupra lumii. Am făcut călătoria cu inima strânsă şi am răsuflat uşurată când a aterizat avionul.

După ce am închiriat o maşină şi m-am instalat în camera mea de hotel, încă mai aveam câteva ore până să înceapă sesiunea de autografe a lui Seth. Hotelul la care stăteam era la numai câteva cvartale de magazin, aşa plănuisem, şi nu prea aveam ce face, decât să aştept. Să aştept şi să-mi frământ mintea. Mare parte din timpul ăla l-am petrecut făcându-mi griji din cauza aspectului meu. Chiar şi când îmi puteam schimba aspectul, întotdeauna mă mândrisem cu capacitatea mea de a mă aranja singură. Desigur, când Jerome fusese invocat iar eu îmi pierdusem pentru scurt timp puterile de sucub, descoperisem că de fapt nu eram chiar aşa de pricepută cum crezusem eu. Trişasem fără să realizez, făceam mici retuşuri cu ajutorul puterilor mele. Rămasă fără ele, descoperisem toate micile detalii pe care le ratasem legate de amestecul fardului, îndreptarea părului şi o mulţime de alte lucruri legate de gătează.

Nici acum situaţia nu era diferită. Niciodată nu avea să-mi mai fie garantată perfecţiunea. Întotdeauna aveau să existe imperfecţiuni în aspectul meu. Aveam să încep să *îmbătrânesc.* Oare cât mai era până atunci? Privindu-mă în oglinda din baia hotelului, am căutat toate micile detalii care credeam că pot fi îmbunătăţite şi apoi am încercat să le repar. Când am terminat, eram aşa de frustrată încât nu ştiam dacă aveam să mă mai apropii de perfecţiunea de dinainte. Singurul lucru de care eram

destul de sigură era că probabil nu conta. Decizia lui Seth de a mă ierta nu avea nimic de-a face cu felul în care mi se aşeza bretonul, sau dacă machiajul îmi scotea în evidenţă petele aurii ale ochilor verzi.

Am ajuns cu zece minute înainte să înceapă evenimentul lui Seth, deşi era evident că oamenii începuseră de ceva timp să sosească. M-a cuprins un pic sentimentul de nostalgie după Emerald City când m-am uitat împrejur şi am văzut personalul eficient al librăriei cum se străduia să le facă loc tuturor celor din mulţime. Fusese pus un podium în faţa unei zone ample cu scaune, deşi nu mai era niciun scaun gol. Personalul muta mobila pe cât posibil pentru ca aceia care stăteam în picioare să vedem mai bine, şi a trebuit să mă abţin să nu-mi ofer ajutorul. Până la urmă, m-am aşezat special spre spatele mulţimii. Încă vedeam podiumul şi speram că în locul meu aveam să rămân oarecum ascunsă. Peste tot prin preajma mea, cititorii entuziaşti aveau în mâini exemplare din cărţile lui Seth, ba unii chiar teancuri uriaşe.

Entuziasmul lor era electrizant şi m-am trezit prinsă de el când în sfârşit Seth a apărut în aplauze furtunoase. Mi-a tresăltat inima. De când nu mai vorbiserăm? O săptămână? Parcă trecuse o veşnicie, poate pentru că trăisem una cu prilejul procesului. Purta un tricou cu Brady Bunch şi, deşi părea să se fi pieptănat, vedeam că deja pe alocuri părul lui începuse să se răzvrătească aşa cum ştia el. Nu părea să se fi bărbierit de câteva zile, dar aspectul ăla neîngrijit era adorabil şi îi accentua aerul relaxat de scriitor. Am simţit că mi se înfiripă un zâmbet pe faţă în timp ce-l priveam şi mi-am amintit de momentul în care ne-am cunoscut, când venise la Emerald City pentru o sesiune de autografe, iar eu nu-l recunoscusem.

— Bună, tuturor, a spus la microfon, odată ce s-au domolit aplauzele. Vă mulţumesc că aţi venit astă-seară.

Când m-am gândit la prima noastră întâlnire, am realizat de asemenea cât de mult se schimbase în ultimul an şi jumătate. Niciodată nu avea să se simtă pe de-a-ntregul în largul lui în faţa unei mulţimi ca asta, mai ales că erau din ce în ce mai numeroase, dar categoric era mai relaxat decât la prima întâlnire. A zâmbit când le-a sesizat entuziasmul şi a privit în public acolo unde i-a fost posibil, lucru care îi crea probleme mai demult. Se simţea încredere chiar şi în postura lui şi în felul în

care vorbea. Asta mă făcea să-l iubesc cu atât mai mult, lucru pe care nu-l crezusem posibil.

Uneori deschidea întâlnirea citind cu glas tare un fragment din noua carte, dar de data asta a trecut direct la întrebări. De peste tot s-au ridicat mâini şi m-am trezit că mă ghemuiesc lângă un raft în timp ce el privea mulţimea şi desemna oameni. Încă nu eram pregătită să mă descopere, voiam doar să-l privesc şi să mă bucur de prezenţa lui.

M-a amuzat că prima întrebare care i-a fost adresată a fost: „De unde îţi vin ideile?” Glumiserăm noi pe tema asta la prima întâlnire, pentru că era una dintre cele mai frecvente întrebări care îi erau adresate. La vremea aia comentasem că probabil era obositor să răspunzi la aceleaşi întrebări, iar Seth îmi spusese că nu era aşa. Spusese că întrebarea era întotdeauna nouă pentru cel care o adresa şi că el o trata ca atare. Nu conta de câte ori o auzea, pe el îl bucura entuziasmul lor faţă de cărţi.

Au mai urmat şi alte întrebări, şi generale, şi specifice, iar Seth a răspuns la toate cu prietenia şi buna dispoziţie pe care o iubeau fanii lui. Mulţi oameni voiau în mod special să afle despre următoarea carte, ultima din seria cu Cady şi O’Neill. Inima îmi creştea din ce în ce mai tare pe măsură ce-l priveam şi simţeam că parcă fac ceva rău dacă îl privesc fără ca el să ştie. Ultimele câteva întâlniri dintre noi nu fuseseră tocmai prietenoase, şi pentru mine era ca un balsam să observ toată căldura şi bunătatea care mă făcuseră să mă îndrăgostesc de el.

A trecut prea repede. Îl priveam şi-l ascultam aşa de captivată încât abia dacă mi-am dat seama că trece timpul. Numai când am sesizat mişcările discrete ale personalului, mi-am dat seama că această etapă a evenimentului era pe cale să se termine. Curând, avea să înceapă sesiunea de autografe, iar mulţimea din jurul meu avea să se transforme într-o coadă uriaşă la care trebuia să stai ore întregi ca să ajungi la el. Şi apoi? Brusc, rămăsesem fără idei. De ce venisem aici? Ca să-l văd pe Seth… şi apoi? Nu eram sigură. Nu îmi făcusem niciun plan din cauza pregătirilor necesare ca să vin aici. Cine ştie de ce, mă gândisem că era de ajuns, dar sigur că nu era aşa. Dacă voiam să fac ceva, acum era momentul, înainte ca totul să se transforme într-o maşină de autografe.

Am ridicat mâna şi, în mod inexplicabil, ochii lui Seth au pornit imediat spre mine. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Asemenea mie, şi

alţii realizaseră că iroseau şansa de a pune întrebări şi peste tot erau mâini nerăbdătoare ridicate, unele agitându-se cu înfocare, în speranţa de a-i reţine atenţia. Era un mister felul în care eu, stând în spate şi mai scundă decât majoritatea celor din jurul meu, am reuşit. Poate că era ca atunci când Erik recursese la Seth ca să mă salveze din ghearele Oneiroilor. Poate după toate câte se întâmplaseră, încă eram legaţi unul de celălalt.

Seth a făcut ochii mari când a realizat că eram eu, dar deja arăta cu mâna în direcţia mea, acordându-mi permisiunea de a vorbi. Numai un pic s-a încurcat:

— D… da?

Am simţit că ochii întregii lumi sunt aţintiţi asupra mea, ba chiar ai întregului univers. Aşa de mare era presiunea asupra cuvintelor pe care le-am rostit atunci.

— Or să fie vreodată Cady şi O'Neill un cuplu?

Nu ştiu de unde mi-a venit. Când Seth şi cu mine ne cunoscuserăm, asta era cealaltă întrebare frecventă despre care discutaserăm, şi o luasem şi pe asta în batjocură. În mod surprinzător, nimeni nu o adresase în seara asta, dar judecând după interesul cu care s-a întors toată lumea spre Seth, îţi dădeai seama că multă lume se gândea la ea.

Ochii lui căprui-chihlimbarii m-au cântărit intens, apoi mi-a răspuns la întrebare cu o întrebare:

— Crezi că aşa ar trebui?

— Păi – am spus –, au trecut printr-o mulţime de lucruri împreună. Şi dacă mai e un singur roman, se pare că nu prea mai au timp.

Pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Presupun că ai dreptate. A mai analizat o clipă lucrul ăsta. Nu ştiu dacă se va întâmpla asta. Bănuiesc că va trebui să citeşti următorul roman din serie.

Afirmaţia i-a fost întâmpinată de mormăieli dezamăgite, iar personalul librăriei a profitat de moment pentru a trece la sesiunea de autografe, conducându-l pe Seth în grabă spre o masă mai comodă. M-a privit câteva clipe înainte să se mute şi încă avea un zâmbet uşor pe chip. Părea adâncit în gânduri.

În timpul acesta, mie inima îmi bătea de două ori mai repede. Cuprinsă de năuceală, m-am lăsat dusă împreună cu ceilalţi la coadă, fără să-mi pese cât de departe eram. Unele dintre rănile de la coaste şi din restul corpului au început să mă sâcâie, dar

m-am străduit să mă ţin tare şi să le ignor. Mi-a luat o oră şi jumătate să ajung în faţă, dar, exact ca în cazul întrebărilor, abia dacă am remarcat trecerea timpului. Numai că acum nu era din cauză că mă extazia ceea ce vedeam. De data asta eram pur şi simplu îngrozită. Voiam să-l văd pe Seth… dar mi-era frică.

A terminat cu autograful persoanei de dinaintea mea şi mi-a adresat acelaşi zâmbet ca şi celorlalţi. Am presupus că avusese timp să se pregătească pentru venirea mea şi a reuşit să-şi disimuleze eficient şocul cauzat de prezenţa mea.

— Bună, a spus.

I-am dat cartea mea fără un cuvânt.

— Ai bătut cale lungă, a remarcat.

— Sunt o mare admiratoare, am spus.

Mi-a zâmbit şi a mâzgălit pe carte una din frazele lui tip: „Mersi că-mi citeşti cărţile!” Când a terminat cu autograful, mi-a dat înapoi cartea, iar eu i-am dat în schimb un plic.

— E pentru tine, am spus.

Nu era nimic ciudat în gestul meu. Deseori oamenii îi dădeau cadouri şi scrisori. De fapt, pe un scaun de lângă el era o grămăjoară de lucruri. Le accepta întotdeauna cu plăcere, dar de regulă nu le primea de la oameni de care îl lega ceea ce ne lega pe noi.

A ţinut o clipă plicul în mână şi deodată mi-am făcut griji că nu avea să-l accepte. Apoi l-a lăsat jos şi a spus:

— Mulţumesc.

L-a lăsat pe masă, lângă el, nu pe scaun.

Nu ştiam ce să fac acum, aşa că i-am mulţumit şi eu şi am plecat în grabă, ca să le las şi celorlalţi şansa de a vorbi cu el. A mea se dusese. Îmi jucasem cartea şi pentru un timp nu aveam să ştiu dacă urma să iasă ceva de aici. Pe plic, pe o parte, era trecut un număr, iar înăuntru era cheia de la camera mea de hotel. Era o prostie, un gest stereotip, dar ştiam cum merg genul ăsta de lucruri. Dacă i-aş fi spus pe faţă lui Seth să ne întâlnim undeva, cel mai probabil le-aş fi atras atenţia celor din personalul librăriei şi al oamenilor de la securitate.

Ştiam pentru că luasem şi eu pe sus mai mulţi fani zeloşi după o sesiune de autografe.

Cel puţin, când am ajuns înapoi în camera de hotel, am reuşit să mă aşez. Nu am realizat până în acel moment cât de mult îi cerusem corpului meu chinuit stând aşa de mult în picioare.

Hugh avusese dreptate într-o privinţă: faptul că erai muritor schimba complet lucrurile. Nu puteam trata cu aceeaşi superficialitate acum faptul că fusesem lovită de o maşină ca atunci când eram sucub. Medicul îmi prescrisese un analgezic, dar mi-era clar că nu vreau să fiu sedată la marea mea întâlnire cu Seth. M-am mulţumit cu un Ibuprofen şi am declanşat agonizantul proces al aşteptării.

De fapt, adormisem când am auzit uşa deschizându-se. Am sărit din pat şi am apucat doar să-mi arunc o privire rapidă în oglindă înainte să pornesc spre uşă. Seth a intrat şi a îngheţat când m-a văzut. Uşa s-a închis în urma lui şi m-am oprit şi eu brusc, prea uimită să mă mişc. Într-o oarecare măsură, era uluiala şi fascinaţia de a-l vedea, exact ca la librărie. Numai că acum era *aici,* singur, cu mine în aceeaşi cameră. Aproape că era prea mult. Restul incapacităţii de a reacţiona mi se trăgea pur şi simplu de la faptul că uitasem ce voiam să spun. Îmi repetasem o mie de discursuri şi scuze, dar acum toate dăduseră bir cu fugiţii. M-am scotocit după ceva, orice puteam spune şi care să aline toată durerea care exista între noi.

— Seth…

Nu mi-a mai ieşit niciun alt cuvânt. Într-o clipită, a traversat spaţiul dintre noi şi m-a luat în braţe, ridicându-mă aproape de la pământ când m-a îmbrăţişat.

— Thetis, a spus cu gura aproape de gâtul meu.

— Au, am chiţăit.

M-a lăsat imediat jos şi a desfăcut braţele, privind curios.

— De la maşină? Dar au trecut… – apoi curiozitatea a lăsat locul mirării. E adevărat, nu? Chiar eşti…

— … umană, i-am sărit în ajutor şi l-am prins de mână.

Chiar dacă îmbrăţişarea lui îmi pusese coastele la grele încercări, nu-mi plăcea să pierd contactul cu el. După prăpastia care se căscase între noi de curând, până şi uşoara atingere a degetelor lui era magică.

Seth a dat uimit din cap şi mă studia lacom.

— Mi-au spus… au încercat să-mi explice. Am înţeles, dar într-un fel nu reuşeam… nu puteam pătrunde cu mintea lucrul ăsta. Încă nu sunt sigur că pot. Arăţi la fel.

— Pot să păstrez acelaşi corp, am spus. E un cadou de rămas-bun.

— Da, dar e la fel de perfect… la fel de frumos. Nu ştiu. M-am

gândit că, devenind om, ai fi… obişnuită.

— Încetează, am spus, roşie la faţă, şi mi-am trecut emoţionată mâna prin păr.

Discuţia asta nu evolua aşa cum mă aşteptam eu.

— Probabil că sunt ciufulită.

Şi cred că mi se întinsese şi machiajul cât timp dormisem.

M-a prins de mâna cealaltă şi m-a tras delicat mai aproape.

— Arăţi perfect.

Am scuturat din cap şi încă simţeam nevoia să fac apel la unul din bine pregătitele mele discursuri.

— Seth, îmi pare aşa de rău. Îmi pare rău pentru tot ce…

— Şşt, a şoptit. Thetis. Georgina. Letha. Stai liniştită. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

Acum eu l-am privit uimită.

— Ba cum să n-am pentru ce să-mi cer scuze? Ce ţi-am făcut eu ţie…

— … s-a întâmplat acum o veşnicie, a spus.

— Dar tot eu eram, l-am contrazis. Tot în viaţa asta.

— Şi ce, nu poţi fi iertată pentru asta? Pentru ceva ce ai făcut cât erai încă adolescentă?

Nu-mi dădeam seama cum de trecusem de la scuze la autocritică, dar totuşi asta făceam.

— Încă eram căsătoriţi. Sau, mă rog, vreau să spun… că eram căsătorită cu el. Mi-am încălcat jurămintele. Nu a fost corect.

— Iar eu am greşit, sau el a greşit, mă rog, când am fost aşa de indiferent la ceea ce simţeai tu. Amândoi am greşit, Georgina. Amândoi am dat chix… de multe ori. Seth mi-a dat drumul la mâini şi mi-a cuprins uşor faţa cu palmele. Şi aş îndrăzni să spun că am plătit de o sută de ori. Cât timp trebuie să fim pedepsiţi? Chiar nu putem fi iertaţi?

Atunci a trebuit să-mi feresc privirea, de teamă să nu mă podidească lacrimile. Anul trecut, nu la mult timp după ce-l cunoscusem pe Seth, discutasem unele dintre lucrurile astea cu Carter. Îmi spusese că toată lumea, până şi un sucub, merita iertarea, izbăvirea.

— Dar ce-ai spus tu… Te-am rănit aşa de tare…

Seth a oftat.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. A fost un şoc aşa de mare pentru mine hipnoza… încă îmi amintesc totul, dar acum a căpătat accente onirice. De parcă aş fi văzut la televizor şi nu aş fi trăit eu pe

pielea mea. A trecut mult de atunci şi ne-am schimbat amândoi. În noaptea aia venisem la salonul de bowling ca să discut cu tine despre asta. Încă eram confuz, dar ştiam destul încât să realizez că mă pripisem. Apoi, când erai rănită şi mi s-a spus că de fapt puteai să mori…

A lungit cuvintele, iar eu am îndrăznit să-mi ridic privirea.

— Te rog, nu-mi spune că a fost nevoie de o experienţă din aia aproape de moarte ca să-ţi dai seama ce simţi faţă de mine.

— Nu, a spus cu un zâmbet din ăla abia schiţat şi amuzat pe care îl adoram. Am ştiut cu mult înainte de asta. Rănile trecutului vor fi întotdeauna parte din mine, dar le-am depăşit, exact ca tine. Eşti la fel ca întotdeauna… şi totuşi eşti alta. Ai dat ochii cu mine, deşi îţi venea să fugi. Ai tot încercat să-mi ajuţi familia, chiar şi când eu îţi spuneam să pleci. Ne-am schimbat amândoi… amândoi am încercat să privim partea bună a lucrurilor. Dar nu am înţeles asta imediat. A oftat. După cum am spus, ăsta era motivul pentru care venisem în noaptea aia. Când te-am văzut rănită, am înţeles ce prost fusesem. Şi apoi, când mi-a spus Carter ce s-a întâmplat…

Ochii lui căprui şi blânzi mi-au căutat chipul.

— E adevărat? Puteai scăpa uşor şi ai riscat totul pentru mine?

Am înghiţit în sec.

— N-ar mai fi fost aşa dacă nu scăpai şi tu.

Seth mi-a dat capul pe spate şi m-a sărutat, cu buzele lui calde şi moi. Senzaţia mi-a cuprins tot corpul şi iubirea şi dorinţa ameninţau să mă copleşească. Se terminase cu hrănirea sucubică, nu-i mai puteam citi în suflet. Nu mai ştiam ce gândeşte, şi nici nu era nevoie. Ştiam ce gândesc eu, ştiam că îl iubesc. Şi deodată am ştiut cu siguranţă, aşa cum deduc toţi oamenii fără să aibă la dispoziţie puteri sucubice, că mă iubea şi el.

— E chiar aşa de simplu? am şoptit când în sfârşit ne-am despărţit. Ne sărutăm şi ne împăcăm?

— E simplu dacă aşa vrem noi, a şoptit, lipindu-şi fruntea de a mea. Cel puţin decizia asta. Nimic nu este cu adevărat simplu, Georgina. Iubirea şi viaţa… sunt minunate, dar sunt dificile. Se poate să mai dăm chix. Trebuie să fim puternici şi să decidem dacă mai putem continua, chiar şi atunci când nu e totul perfect.

— Cum de s-a făcut aşa de înţelept un om atât de tânăr? am

întrebat.

Mi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă.

— Am învăţat de la o femeie care ştie *foarte multe* despre iubire.

— Da' de unde? am pufnit. Cred că încă mai învăţ despre ea zi de zi.

Buzele lui Seth le-au întâlnit din nou pe ale mele, şi pentru o clipă mi-am uitat grijile şi m-am pierdut în el. La cât de pătimaş fusese mai devreme, am fost destul de surprinsă când el ne-a întrerupt sărutul.

— Uşurel, a spus cu un râset uşor. Te simţi prea bine. Nu vrem să ne ia valul.

— Nu? am întrebat. Adică ţi-am dat cheia de la camera mea şi ai sărit pe mine imediat ce ai intrat.

— Ei, da – mi-a dat dreptate –, dar asta a fost înainte să-mi aduc aminte că acum o săptămână te-a lovit o maşină.

L-am strâns tare în braţe şi l-am tras spre pat.

— Încă sunt vie, nu?

— Da, a recunoscut şi s-a lăsat dus. Dar eşti sigură că nu vrei să aştepţi?

Hugh spusese ceva după ce-mi făcuse rezervare la avion. *Totul se schimbă când eşti muritor. Nu ştii ce-ţi va aduce ziua de mâine.*

— Am aşteptat destul, i-am spus lui Seth, chiar înainte să-l sărut.

Şi în momentul ăla am ştiut cum era să ai din nou suflet.

Ştiu, pare cam siropos. Dar să poţi săruta un om pe care îl iubeşti când eşti pe deplin stăpân pe tine şi ştii cine eşti… e un sentiment delicios. Felul în care îi iubim pe alţii este influenţat de felul în care ne iubim pe noi înşine, şi după mult timp mă simţeam întreagă. Ştiam cine sunt şi puteam aprecia cât de mult îl iubesc.

Şi, desigur, întreaga experienţă era influenţată de faptul că nu mai aveam puterile sucubice cu care să mă lupt. Nu trebuia să-mi fac griji că-i fur energia vitală. Nu trebuia să mă confrunt cu sentimentul de vină. Nu trebuia să mă împart între dorinţa inimii şi instinctul meu supranatural de animal de pradă. Tot ce trebuia să fac era să-l ating şi să mă bucur de prezenţa lui.

Am căzut pe pat, atenţi la corpul meu rănit încă. În mod straniu, şi prima oară când făcusem dragoste cu Seth mă

refăceam după nişte răni. Şi atunci trebuise să ne strunim pasiunea. Atunci nu fusese dificil, şi nici acum nu era. Ne-am scos unul altuia hainele şi le-am aruncat cu indiferenţă grămadă pe podea. Când Seth mi-a văzut bandajele dimprejurul trunchiului, m-a sărutat grijuliu de jur împrejurul lor, atingându-mi uşor cu buzele şoldurile şi sânii.

Fără să ne vorbim, l-am rostogolit pe spate ca să mă pot lăsa pe el. Mi-am potrivit şoldurile peste ale lui, mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am vârât uşor în mine. Am ţipat amândoi, de plăcere şi de sentimentul că era *normal* să fim împreună. Era de parcă ar fi fost croit pe măsura mea, şi brusc m-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă arăt întotdeauna aşa de dispreţuitoare la adresa planurilor divine. Pentru că dacă era ceva ce părea ghidat de o putere superioară, atunci aia era calea nebunească pe care o urmase relaţia noastră… una care ne tot încrucişa drumurile.

Şi l-am iubit iar şi iar, copleşită la fel de tare de privirea lui care mă fixa ca şi de căldura care mi se răspândea prin corp. Aş fi vrut să mă opresc, să fac ca momentul ăla să îngheţe în timp, dar până la urmă au învins omul din mine şi dorinţele mele. Am accelerat ritmul până când l-am simţit aşa de tare şi de adânc încât am ajuns la capăt şi nu am mai putut rezista. Când am avut orgasm, extazul mi-a scuturat corpul şi m-a invadat o bucurie aşa de mare, încât aproape că am uitat unde mă aflam. Nu mi-am primit satisfacţia sucubică, doar simpla fericire de a te bucura de persoana iubită.

La scurt timp după aia, a avut şi Seth orgasm, iar expresia de pe faţa lui mi-a produs un alt fel de plăcere. Exprima o fericire aşa de naturală şi de sinceră, care se amesteca cu toată iubirea lui faţă de mine. Nu ascundea nimic. Era totul pe faţă, şi afecţiunea, şi fericirea.

După aceea am stat îmbrăţişaţi, fiecare delectându-se cu propriile sentimente, cu ceea ce tocmai trăiserăm. Auzeam inima lui Seth bătând în timp ce stăteam cu capul pe pieptul lui şi eram conştientă şi de bătăile propriei mele inimi, ale inimii mele umane, de muritoare. Asta simţeai când trăiai cu adevărat.

— Aproape că mi-e frică să mă mişc sau să vorbesc, a spus el într-un târziu. Într-o oarecare măsură sunt convins că trebuie să fie un vis sau o vrajă. Mi-e teamă să nu stric totul.

— Nu e niciuna, nici alta, am spus. Apoi m-am mai gândit un

pic: Hm, se poate să fie un vis.

Nyx mă amăgise mult timp cu visele ei şi refuzase să-mi spună cine era bărbatul care apărea în ele. Când, în sfârşit, aflasem că era Seth, fusesem convinsă că mă minţise. Nu vedeam cum ar fi posibil ca un asemenea viitor să poată deveni realitate, şi totuşi… iată-mă.

— Un vis, zici? a întrebat Seth. Oare asta înseamnă că în curând am să mă trezesc la cruda realitate?

— Nu, i-am răspuns şi m-am culcuşit mai bine lângă el. Pentru că visul ni s-a îndeplinit. De acum înainte doar cu mine o să te trezeşti. Atâta timp cât mă vrei.

— Te vreau pentru totdeauna. E prea mult timp?

Am zâmbit.

— După ce-am văzut noi doi? Nu sunt convinsă că e atât de mult.

Epilog

Ne-am căsătorit la apus.

Unii ar putea spune că nu e momentul cel mai prielnic, dar pentru mine era perfect. Voisem să mă mărit în timpul zilei, în aer liber, scăldată de lumina soarelui. Dat fiind că voiau să vină şi Peter şi Cody, însă, soarele punea o mică problemă. Şi întrucât Peter îmi organizase nunta, părea o răutate din partea mea să-l exclud. Aşa că am ţinut ceremonia la apus, iar vampirii au putut să asiste la recepţie din clipa în care soarele a scăpătat.

Nunta s-a ţinut pe plaja unei staţiuni din Puget Sound. Am stat pe un deal înierbat, cu faţa spre vest, spre apă. Era în toiul verii şi totul era scăldat în nuanţe de portocaliu şi auriu. Domnişoarele de onoare (toate fetele familiei Mortensen) purtau rochii roşii care păreau concepute parcă în culorile apusului şi duceau buchete de iasomie de Madagascar. Singura concesie făcută decoraţiei fusese o boltă acoperită cu iederă în faţa căreia a stat preotul. Având atâta frumuseţe în jurul nostru, nimic altceva nu mai păruse necesar.

Am făcut jurăminte în timp ce-l ţineam pe Seth de mâini. Fiecare cuvânt pe care îl rosteam era extrem de puternic şi

totuşi de-abia mai târziu aveam să-mi amintesc totul. În minutele alea, pentru mine lumea se reducea la faţa lui, la ochii lui chihlimbarii-aurii şi la felul în care lumina i se juca prin păr. Iubirea mă mistuia şi ne copleşea pe amândoi, făcând ca peste restul detaliilor să se aştearnă ceaţa. Nu existam decât Seth şi cu mine, decât eu şi Seth.

Totul era ca un vis. Clipele păreau suspendate în timp. Şi totuşi, după aceea, când m-am gândit la momentele alea, era de parcă întreaga ceremonie ar fi avut loc într-o clipită. Se strânseseră câteva sute de persoane să ne privească. Cu toţii s-au ridicat în picioare de pe scaunele pliante când ne-am sărutat, şi n-am putut să nu zâmbesc larg când am privit marea de chipuri fericite.

Recepţia s-a desfăşurat tot acolo, doar un pic mai departe de locul ceremoniei. Aici fuseserăm mai generoşi cu decoraţiile. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, împodobite cu flori şi lumânări care scânteiau uşor în umbrele înserării. Locul era împrejmuit cu torţe mari şi flacăra lor pâlpâia iute în timp ce vântul bătea mai cu putere dinspre apă. O formaţie de jazz era instalată prin apropiere şi a început să cânte, oferind muzica de fond pentru cină. Exista şi un ring de dans pentru mai târziu, deşi nu am dansat la nunta mea atât cât mă aşteptasem. Erau prea mulţi oameni pe la care să trec şi să le mulţumesc pentru sprijin. Aşa că Seth şi cu mine am mers ţinându-ne de mână pe la grupurile de oameni dragi nouă.

— Ştiam eu că era o idee bună să iau crini din ăia asiatici, a spus Peter cu un aer complice, admirând unul din aranjamentele meselor. Cei orientali sunt mai mari, dar eu am sentimentul că ăştia completează mult mai bine trandafirii.

— Tu eşti genul care vorbeşte cu florile, a spus Hugh şi a dat peste cap un pahar de băutură. A ridicat paharul spre mine şi spre Seth într-o parodie de toast. Sincer, partea cea mai bună a organizării a fost aia cu băutura la liber.

— Pentru că în niciun caz nu a fost trupa, a remarcat Doug în timp ce se apropia de micul meu grup. Dumnezeule, Kincaid… A făcut o pauză, apoi s-a mai gândit un pic: Dumnezeule, măi Mortensenilor, de ce nu m-aţi angajat pe mine? Nocturnal Admission ar fi făcut show.

Am zâmbit, bucuroasă că venise şi Doug. Sincer, nu eram sigură că avea să vină.

— E din cauză că nu vreau să vă chinui pe voi, băieţi, timp de trei ore cu muzică de familie.

— Foarte drăguţ din partea ta, a spus. Şi-a plimbat privirea primprejur şi a dat din cap fără chef. În afară de asta şi de faptul că toate domnişoarele de onoare sunt minore, tre' să recunosc că ai făcut o treabă bunicică.

— Mulţumesc, am spus eu şi Peter la unison.

— Îi cam dau dreptate lui Doug în legătură cu trupa, a spus Cody. I-am întrebat dacă vor să cânte Dansul pinguinului şi n-au vrut.

— Puteam să-ţi fac eu un cover super după ăsta, a spus Doug solemn.

— Nu e vina formaţiei, le-am cerut noi să n-o cânte, a spus Seth.

— Ce trist, a spus Doug şi şi-a aruncat un braţ pe după Cody. Dai o fugă cu mine la bar? Când Cody a acceptat, Doug s-a uitat la noi ceilalţi. Mai vrea careva un pahar?

— Nu, mersi, am spus.

Doug a clătinat din cap.

— De o oră eşti măritată şi deja împrumuţi obiceiurile bune de la el.

Doug şi Cody au plecat, purtând o discuţie intensă despre Dansul pinguinului, judecând după gesturi.

Mi-am rezemat capul de Seth, mulţumită de tot şi toate din lumea asta.

— Ai făcut o treabă extraordinară, Peter, am spus. Serios. A ieşit totul minunat.

Dat fiind cât de neapreciat se simţea întotdeauna Peter, m-aş fi aşteptat să se bucure de lauda mea, dar de fapt a făcut pe modestul.

— Ah, voi sunteţi atracţia principală, eu am oferit numai… S-a oprit şi, ca la un semn, el şi Hugh s-au uitat dincolo de torţe, în întuneric.

— Ce e? am întrebat.

Au făcut un schimb de priviri.

— Carter, a spus Peter.

Le-am urmat privirea, dar nu vedeam nimic dincolo de zona luminată. Îmi fusese foarte simplu să redevin umană, dar încă mai erau câteva lucruri de care mi-era greu să scap. Pierderea simţurilor de nemuritoare era unul dintre ele. Chiar şi acum era

ciudat că stăteam cu Peter şi cu Hugh şi *nu-i simţeam.* Viziunea lor nocturnă nu era mai bună decât a mea, de fapt a lui Peter cred că da, dar nu vederea îi alertase în privinţa prezenţei lui Carter.

— Cred că vrea să vorbească cu tine, a spus Hugh uşor. M-am uitat spre locul în care mi-au arătat, nesigură de ce trebuia să fac.

— Du-te, a spus Seth uşor. Ar trebui să vorbeşti cu el. M-am uitat la el, în ochii aceia încărcaţi de iubire, şi pentru o clipă am uitat de Carter. Încă mi se părea de necrezut uneori să accept că asta era viaţa mea, că Seth era soţul meu. Mi-am lipit buzele de ale lui şi l-am sărutat iute.

— Mă întorc imediat, am spus.

Mi-am croit drum printre invitaţi şi cu greu reuşeam să nu mă opresc să stau de vorbă cu toţi cei care îmi făceau urări de bine. Când am trecut de corturile şi mesele care îmi ofereau siguranţă, m-a luat vântul în primire, biciuindu-mi părul şi vălul, şi jucându-mi-se cu fustele. Rochia mea era cu decolteu în formă de inimă şi înfoiată, cu multe volane şi straturi. Îmi dorisem o rochie de prinţesă pentru ziua nunţii şi asta primisem, deşi mă cam încurca la mers. Curând l-am observat pe Carter, stătea complet nemişcat printre nişte copaci, încât ar fi putut fi şi el un copac.

— Doamnă Mortensen, m-a salutat când am ajuns la el. Felicitări.

Purta nişte pantaloni de costum, gri şi tociţi, o cămaşă albă cu mânecă lungă cu primii câţiva nasturi descheiaţi şi o cravată de mătase gri cu roz, slăbită. Avea şi un sacou la culoare cu pantalonii, dar părea cu două mărimi mai mare. Am dat din cap aprobatoare.

— Ce drăguţ din partea ta că te-ai gătit, am spus. Nu cred că te-am văzut vreodată în ţinută de ocazie.

— Ar fi trebuit să iau legătura cu Peter să aflu ce culori ai ales, a spus Carter, trecându-şi o mână prin păr. Nu părea să se fi şi pieptănat de ocazie. Îmi pare rău dacă nu mă potrivesc.

Am zâmbit.

— Arăţi super. Mersi că ai venit.

— Ne-am despărţit destul de brusc, a spus.

— Da, am şoptit; era prima oară când îl vedeam de la proces. Nu e şi Jerome cu tine?

— Nu. N-o să-l mai vezi. Mă rog, a adăugat Carter şi a făcut o pauză. Hai să spunem că *sper* că n-o să-l mai vezi.

— Am de gând să dispar de pe radarul iadului, am spus sincer.

A dat din cap, devenind serios.

— E bine. Cam ăsta e motivul pentru care am venit. Am două daruri pentru tine. Daruri de informaţii.

— Mi-ai verificat registrul de stare civilă, am spus. Ce drăguţ din partea ta.

Nu era prea multă lumină, dar jur că i-am văzut un licăr în ochii cenuşii.

— Ai spus că ai de gând să dispari de pe radarul lor, dar, crede-mă, ei încă or să mai stea cu ochii pe tine. Iadul nu pierde multe suflete aşa cum l-a pierdut pe al tău. Dacă poate să-l recupereze, o s-o facă. O să încerce. Ştiu cât de apropiată eşti de ei... a spus şi privirea i-a rătăcit înapoi spre petrecere. De Hugh, Peter şi Cody. Dar ar fi mai bine pentru tine – şi pentru ei – dacă ai sta departe de ei. Dacă te-ai muta într-un loc în care nu-l cunoşti pe niciunul dintre nemuritorii locali.

L-am privit uluită.

— Vrei să spui că unul dintre ei ar putea încerca să îmi ia sufletul? Sunt prietenii mei.

— Ştiu, ştiu. Şi nu cred că ar face-o, dar se află într-o situaţie neplăcută. Ar trebui să iei în calcul posibilitatea de a te muta din Seattle. Ar fi mai simplu pentru toată lumea dacă ai îndepărta tentaţia.

— Iubesc oraşul ăsta, am spus şi m-am întors ca să privesc apa întunecată. Dar îl iubesc mai mult pe Seth. O să vorbesc cu el. Andrea se simte mai bine, aşa că putem pleca. Nu ştiu unde, dar vedem noi. Am oftat şi m-am uitat din nou la el. Măcar cealaltă informaţie este mai puţin deprimantă?

Zâmbetul i-a reapărut pe buze.

— Da. E un mare secret. S-a aplecat spre mine şi a spus în şoaptă: O să ai un copil în decembrie.

Am zâmbit şi eu.

— Ăsta nu e niciun secret. Cel puţin nu pentru mine.

Eu şi Seth ştiam de puţin timp şi hotărâserăm să nu spunem nimic până după nuntă. Nu aveam să mai putem ţine prea mult timp ascuns lucrul ăsta. Eram însărcinată în trei luni şi, fără să-mi pot schimba aspectul, mă supuneam regulilor naturii. Era o

minune că mai încăpeam în rochia asta.

— Bine, a spus Carter. Atunci ce zici de asta: e fată.

Am zâmbit şi mai larg.

— Asta nu ştiam.

Oare? Brusc, mi-a revenit în memorie visul pe care mi-l trimisese Nyx. De mult nu mă mai gândisem la asta. De ce s-o fi făcut? Acum îmi trăiam propriul vis. Dar pentru o clipă l-am revăzut, ţineam o fetiţă pe când aşteptam afară să vină tatăl ei. Şi ningea…

Ar trebui să iei în calcul posibilitatea de a te muta din Seattle.

— La ce te gândeşti? a întrebat Carter, studiindu-mă.

— Mă gândesc că poate e scurtă lista cu locuri în care m-aş putea muta.

M-am cutremurat, de la frig şi din cauza amintirilor, şi el mi-a pus sacoul de la costum pe umerii goi.

— Mă mut şi eu, mi-a spus.

Am clipit ca să-mi alung amintirile.

— Da? Unde? Şi de ce?

A ales să răspundă la ultima întrebare.

— Pentru că misiunea mea aici s-a încheiat. E vremea să încep o alta.

Mi-a luat o clipă să înţeleg.

— Doar nu vrei să spui… Eu eram misiunea ta? Eu sunt motivul pentru care ai venit în Seattle?

A ridicat din umeri în semn de răspuns.

— Nu… am protestat. Trebuie să mai ai şi alte lucruri de făcut aici, nu? Alte îndatoriri angelice?

— Nu erai de ajuns tu? m-a tachinat.

Încă nu-mi venea să cred. Carter trăia în Seattle de tot atâţia ani ca mine. Trebuie să mai fi avut şi altă treabă. Recunosc, nimeni din iad nu înţelegea vreodată cu adevărat cum îşi duceau îngerii la îndeplinire sarcinile. Ei nu aveau acelaşi nivel de micromanagement ca foştii mei şefi.

— Sunt o singură persoană. Un suflet. Toată munca şi energia ta… Nu se poate să fi fost totul pentru un singur suflet. Nu se poate ca un înger să se fi dedicat exclusiv unuia singur.

— Păi, a spus, evident încântat de nedumerirea mea. De fapt, au fost două suflete, din moment ce v-aţi salvat şi tu, şi Seth. Dar chiar dacă n-ar fi fost aşa, tot ar fi meritat. Tu cunoşti preţul unui suflet, Georgina? Face mai mult decât toate rubinele şi

diamantele, mai mult decât îşi poate da seama un om. Chiar dacă mi-ar fi luat câteva secole şi aş fi avut nevoie de zeci de alţi îngeri ca să mă ajute, tot ar fi meritat.

Am plecat capul şi am simţit că mă podidesc lacrimile. M-am gândit cât de des îl subapreciasem pe Carter, de câte ori privisem batjocoritor personajul prostuţ şi amator de spirtoase pe care îl adoptase. Totuşi, indiferent cât de mult îl alungasem, Carter rămăsese permanent pe fundal, întotdeauna interesat de mine şi de Seth. Mă ocrotise şi-mi dăduse sfaturi, iar eu îl luasem peste picior în mare parte din timp.

— Nu merit asta, am spus. Poate că acum eram om, dar înţelegeam cât de puternică era o fiinţă celestă precum Carter. Nu merit aşa de multă atenţie.

S-a întins şi m-a prins de bărbie.

— Ba da, Georgina. Şi dacă acum nu mă crezi, atunci străduieşte-te ca să meriţi. Trăieşte-ţi viaţa. Fii bună. Iubeşte-i pe cei pe care îi cunoşti. Iubeşte-i pe cei pe care nu-i cunoşti. Fii vrednică de sufletul tău.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz, probabil stricându-mi rimelul de muritoare.

— Mulţumesc, Carter. Îţi mulţumesc pentru tot.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, a răspuns. A oftat şi s-a uitat la cerul înstelat. Ar trebui să plec. Şi probabil că te caută invitaţii. Pun pariu că în tot timpul ăsta au lovit cu lingura în pahar.

— Stai… înainte să pleci.

Am ezitat. Carter îmi spusese deja aşa de multe, dar mai trebuia să aflu un lucru.

— Ce i s-a întâmplat lui Roman? A murit?

Mina amuzată a lui Carter s-a risipit.

— Ah, nu ştiu.

— Carter…

— Vorbesc serios, a spus. E răspunsul cel mai direct pe care ai să-l primeşti vreodată de la un înger. Nu ştiu. Nu cred că s-a terminat cu bine povestea lui, dar nu ştiu sigur.

Mi-am reţinut lacrimile.

— N-ar fi trebuit să meargă.

— A fost alegerea lui, Georgina. Voia să le arate el raiului şi iadului… şi mai era ceva. A făcut-o din iubire, şi nu e puţin lucru. Un sacrificiu născut din iubire este aproape la fel de puternic ca

un suflet mântuit. Amândouă sunt lovituri date iadului.

— Aş vrea… aş vrea să-mi fi putut lua rămas-bun. Să-i spun cât de recunoscătoare îi sunt.

— Cred că ştie, a spus Carter. Cred că ştia exact în ce se vâră şi a considerat că merită. Cea mai bună modalitate prin care îi poţi mulţumi acum este să faci ce ţi-am zis. Trăieşte-ţi viaţa din plin. Ai grijă de soţul şi de fiica ta şi vezi să ai un suflet strălucitor.

Am dat din cap şi am răspuns:

— Aşa am să fac. Mulţumesc.

Era gata să întreb şi de Yasmine, dar aveam sentimentul că răspunsul avea să fie acelaşi: fusese decizia ei. Puteam fi răspunzătoare numai de soarta mea, nu de a tuturor.

— Fii binecuvântată, fiică a omului, a spus Carter, cu ochii scânteietori şi aproape argintii.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Am închis ochii şi mi s-a tăiat respiraţia. Buzele lui erau deopotrivă fierbinţi şi reci. M-am simţit invadată de linişte şi forţă, şi pentru o clipă a fost ca şi cum eram pe cale să înţeleg toată frumuseţea lumii. Am deschis ochii.

Dispăruse.

Am stat singură pe dealul biciuit de vânt, şi luna începea să scânteieze pe luciul apei. Am auzit în depărtare râsetele şi freamătul celor dragi mie şi am simţit căldura lor. Mi-am ridicat poalele, având încă pe umeri sacoul lui Carter, şi am pornit spre soţul şi restul vieţii mele, ca să mă arăt vrednică de sufletul meu.